

FRIDAY

ETC.

Apr 27 8

27.1.33

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρί 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον : 64 - 67Τὰ χειρόγραφα δημοσι-
ευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

*Εσπ. τριμην. Δρ. 200
*Εσπ. τριμην. Δολ. 200
*Διαρκ. Αιγ. 100Τὰ ἔμβασματα ἀποστέλλονται
πρὸς τὸν Διαχειριστήν.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

Ρ
Ο
Δ
Α
Λ
Ι
Ν
Η
ΧΙΩΝ ΧΙΩΝ ΧΙΩΝ

Εἶμαι πουδραρισμένη καθ' ὅλην

τὴν ἡμέραν. Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν

γυαλάδα τῆς μύτης. Εὐρήκα ἐπὶ

τέλους τὴν πούδρα πού ἤθελα

καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ Πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Η' ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ

ΕΤΟΙΜΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΣ

447

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΓ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευή

27

Ιανουαρίου
1933

Ἀνταλλακτικόν Ἑμπόριον!

Οἱ ἔμποροι περνοῦν τὴν φοβερώτερη, ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε, κρί-
σι. Οὔτε ἡ πτώσις τῆς δραχμῆς, οὔτε οἱ περιορισμοὶ τοῦ συν-
αλλάγματος, οὔτε ἡ μείωσις τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τοῦ
κόσμου τοὺς τσακίσαν ποτὲ σὲ τέτοιο βαθμὸν, ὅσο τοὺς τσακί-
ζει τὸν τελευταῖον αὐτὸ καιρὸ ὁ συναγωνισμός. Κι' ἂν μὲν
ἐπρόκειτο περὶ συναδελφικοῦ συναγωνισμοῦ, κανένας ἀπ' αὐ-
τοὺς δὲν θάχε λόγο νὰ παραπνεύθῃ. Οἱ κ. κ. ἔμποροι ὥφειλαν
καὶ ὀφείλουν νὰ τὸν ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψει τοὺς, νὰ τὸν προ-
βλέπουν, νὰ τὸν προὔπολο-
γίζουν καὶ νὰ τὸν ἀντιμετω-
πίζουν. Τὴν φο-
ρὰν ὅμως αὐ-
τὴν, οἱ δυστυ-
χεῖς ἄνθρωποι
ἔχουν νὰ πο-
λεμήσουν μ' ἑ-
ναν συναγωνι-
σμὸ πού οὔτεἦταν δυνατό, οὔτεμποροῦσαν νὰ τὸν υποθέσουν: τὸν συναγω-
νισμὸ τῶν ἐφημερίδων!Μετὰ τὰ βιβλία, τὰ λεξικά, τοὺς οδηγούς μαγειρικῆς καὶ
ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ τὰ οἰκόπεδα καὶ τῆς προίκες, μετὰ τὰ
λαχεῖα εἴτε εἰς εἶδος, εἴτε εἰς χρῆμα, τώρα τελευταῖα ἡ ἐφη-
μερίδες ἀρχισαν νὰ μοιράζον στοὺς ἀναγνώστας τῶν εἰδῶν...
ρουχισμοῦ!Ἔφαξε τὸ γεγονός, πού μιά ἐφημερίς ἕνα ὥραῖο πρωῒ ἀ-
νήγγειλε πὼς μοιράζει σὲ κάθε ἀναγνώστη τῆς, πού θὰ τῆς
πῆγαινε μιά σειρά εἰκοσι φύλλων τῆς, ἀπὸ «ἕνα ζευγὸς μετα-
ξωτῶν καλτσῶν» γιὰ νὰ σπεύσουν ἀπὸ τὸ ἐπόμενο πρωῒ νὰ
τὴν μνηθοῦν ἢ ὑπόλοιπες καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ μοιράζον, ἄλ-
λη μιά τσάντα, ἄλλη μυρωδιὲς καὶ κρέμες προσώπου κι' ἄλ-
λες τέλους νὰ ἐτοιμάζονται νὰ προσφέρουν μερικές πῆχες ὕφα-
σμα, ἕνα καπέλλο κ.ο.κ!...Στὸ ἴδιο ὅμως αὐτὸ διάστημα οἱ ἔμποροι δὲν μποροῦν νὰ
«τσακίσουν φράγκο» — ἅς μεταχειρισθοῦμε τὴν ἔκφρασή τους.
Τὸ καταστήματά τους ἀνοίγουν κάθε πρωῒ καὶ κλείνουν κά-
θε βράδυ χωρὶς νὰ δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν οὔτε ἑνὸς πελά-
του. Οἱ πελάτες τοὺς τώρα, ἀντὶ νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαί-
νουν ἀπ' τὰ μαγαζιά τους, ἔχουν ἄλλες φροντίδες καὶ σκο-
ποῦρες: νὰ ἀγοράζον ἐφημερίδες! Οἱ ἄνθρωποι — καὶ πολὺ
φρόνιμα καὶ σοφὰ σκεπτόμενοι — ἐπιθεωροῦν πρῶτα τὸ βε-
σιτάριό τους γιὰ νὰ διαπιστώσουν τί ἐλλείψεις ἔχει, ὕστερα
πληροφοροῦνται ποῖες ἐφημερίδες τοὺς τῆς προσφέρουν κι' ἀ-
μέσως γίνονται... φανατικοὶ ἀναγνώσται τῶν ἑως ὅτου ἀνταλ-
λάξουν τὰ φύλλα — πού δὲν διάβασαν — μὲ τὰ «μεταξωτὰ ζευ-
γη καλτσῶν» ἢ τὰ «ὑφάσματα»!Μ' ἄλλα λόγια δηλαδή, ἐγκαινιάσαμε ἕνα εἶδος ἀνταλλα-
κτικοῦ ἐμπορίου, πού βάσις του, ὅπως δῆποτε εἶναι ὁ δημο-
σιογραφικὸς ἔντυπος χάρτης! Καὶ δὲν θάναὶ καθόλου ριψο-
κίνδυνο καὶ παράδοξο, ἂν κἀνὴ κανεὶς ἀπὸ τώρα τὴν σκέψιν,
πὼς δὲν μᾶς χαρίζει καὶ πολὺ ἀπ' τὸν καιρὸ πού θὰ βλέπωμε
τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς μας κάθε φορὰ πού θὰ θέλουν νὰ
ἀγοράσουν μερικά πράγματα, νὰ φορτώουν σ' ἕνα κάρρο
κάμποσα πακέττα ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ νὰ τὰ κουβαλοῦν ἀπ' τὸ
ἕνα γραφεῖο στὸ ἄλλο, ἀνταλλάσσοντας τὰ μὲ «ζεύγη μεταξω-
τῶν καλτσῶν» — «ὑφάσματα» — «κρέμες καὶ μυρωδικὰ» —
«τσάντες»...
Τὸ πρόβλημα γιὰ τὸν κόσμον ἐλύθη. Μένει τώρα νὰ λυθῇκαὶ τὸ πρόβλημα τῶν ἐμπόρων,
ἂν καὶ δὲν ἀποκλείεται πὼς
κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι σιγά-σιγά θὰ προτιμήσουν ἀντὶ νὰ ντύνονται
ἀπ' τὰ ἴδια τοὺς τὰ καταστήματα, νὰ προμηθεύονται τὰ διάφο-
ρα χρειώδη ἐπ' ἀνταλλαγῇ μερικῶν πακέτων «ἐφημερίδων»...

Ὁ Ρωμῆος διασκεδάζει...

Ὁλος ὁ κόσμος διασκεδάζει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ! Ὁ Ρω-
μῆος ὅμως διασκεδάζει γιὰ νὰ
...κἀνὴ φασαρία! Γλέντι χω-
ρὶς καυγά, χωρὶς σπᾶσιμο τοῦ
λάχιστον ἑνὸς ποτηριοῦ, ἢ ἐνό-
πιότου, χωρὶς μιά «παρεξήγη-
ση» ἢ ἕνα στραπατσάρισμα φι-
λότιμου, χωρὶς ἕνα χαστοῦκι ἢ
μιά κουμπουριά, δὲν δικαιολο-
γεῖ τὴν ὑπαρξή του καὶ δὲν νο-
εῖται! Ὁ Ρωμῆος θέλει νὰ δια-
σκεδάσῃ. Κι' ὅταν ὁ Ρωμῆος θέ-
λῃ νὰ διασκεδάσῃ, κάποιος ἄλ-
λος δυστυχῆς, πρέπει νὰ πλη-
ρώσῃ τὴν διασκεδάσῃ του καὶ
τὰ σπασμένα του.Ἀπὸ τὴν στιγμή πού τὸ λαρύγκι του θὰ δεχθῇ τὸ χάιδεμα
τοῦ τετάρτου ἢ πέμπτου ποτηριοῦ, τὰ μάτια τοῦ διασκεδάζον-
τος ἀστράφτουν, λαμπυρίζουν, ἀκτινοβολοῦν. Τὰ περιφέρει γύ-
ρω—γύρω του, σὰν προβολεῖς, προσπαθώντας νὰ ἀνακαλύψῃ
τὸ θῆμα τοῦ ἢ τὸν ὑποτιθέμενον ἐχθρόν. Κάθε ρωμῆος διασκε-
δάζων μετατρέπεται ξαφνικὰ καὶ σ' ἕνα μικρόν Δόν-Κιχῶτον.
Κι' ὅπως ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος πρόγονός του μετέβαλε τὰ ἄσπια
καὶ τὰ φτερά τῶν ἀνεμομύλων σὲ ἐχθρούς, ἔτσι κι' ὁ ρωμῆος
μεταβάλλει τὸ σύμπαν σὲ ὑπονομευτὰς τῆς διασκεδάσεώς του.
Κι' ἀρχίζει τὸ πανηγύρι — τὸ πραγματικὸ γλέντι γι' αὐτόν!Οὐαὶ δὲ καὶ ἀλλομονόν ἂν δὲν βρεθῇ κάποιος νὰ πληρώ-
σῃ τὸ κέφι του! Τότε γίνεται θηρίο ἀνήμερο! Τὰ βάζει μὲ τὸν
ἑαυτοῦ του, Κτυπιέται, ματώνεται, φωνάζει, σπάζει στὸ ἴδιο του
τὸ κεφάλι τὸ ποτήρι πού δὲν μπόρεσε νὰ σπάσῃ κάπου ἄλλοῦ!
Καὶ τὸ γλέντι συντελεῖται!

«Κατινάκι μου...»

Μετὰ τὸ «Γελεκάκι...» πού ὁ ὁμῶδες του μᾶς ἐξιστοροῦ-
σε εἰς ἀτελεύτητα τετράστιχα τὸ «πὼς τῶχει ραμμένο...», μᾶς
ἐπεβλήθη τώρα τὸ «Κατινάκι...» μὲ τὰ διάφορα «μεράκια» καὶ
«μανάκια» τοῦ! Κατήντησε τὸ λάττ - μοτίβ τῆς ἐποχῆς
μας, εἰσέλασε παντοῦ, ἐπεβλήθη, ἐκυριάρχησε. Ὑστερα ἀπ'
τῆς παθητικῆς νότες ἑνὸς ταγκῶ καὶ τῆς εὐ-
θυμῆς ἑνὸς φόξ, ἐρχεται τὸ Κατινάκι... νὰ
ἐπισκιάσῃ τὰ πάντα. Ὁ χορὸς σταματᾷ, οἱ
χορευτὲς τρέπονται σὲ φυγή καὶ τῇ θέσιν τοῦ
ἀντικαθιστᾷ ἕνα ἀνακάτωμα ἀπὸ φωνές, ἄλ-
λες «κλαυυρίζουσας» κι' ἄλλες «ἀρπυζόμεναι»,
πού καταγίνονται νὰ μᾶς καταστήσουν γνω-
στὸ τὸ «Κατινάκι...» καὶ τὰ «μεράκια του»...Ἐν τῷ μεταξύ ἂν κανένας τολμήσῃ νὰ ἀλ-
λάξῃ, ἀπὸ ἀπλὴν εὐγένειαν πρὸς τὴν συνοδὸν
του, τὸ ὄνομα σὲ «Δεσποινάκι», «Ελενάκι»
ἢ «Κολοκυθάκι», δέχεται πᾶντα τὰ πόρινα
βλέμματα τῶν ἄλλων καὶ σπεύδει ἀμέσως νὰ
ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ «Κατινα-
κιοῦ» γιὰ νὰ μὴν ἀπαλλαγῇ ποτὲ πιά ἀπ' αὐ-
τοῦς.

Ν. Νίκβας

ΠΩΣ ΞΑΝΑΝΟΙΞΕ Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ.
Μ. ΠΕΤΡΙΔΗ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ καλοκαιρικό· κι' ο Λώρης συγοτραβούσε στο σπίτι του. Τό πυρκαγιό φως του ήλιου του γλύγιζε τα μάτια, όσο κι' αν τα κρατούσε μισκλειστά.

Βάζει άργα, ανόρεχτα και με βαρεία καρδιά. 'Η θύμησή, με τί γλυκερά λαχτάρα διαζόταν να γυρίσει από τη δουλειά στο σπίτι του της πρώτης δομάδας μετά τον γάμο του, του γέμισε την ψυχή μ' άνεπισητή θλίψη...

Όταν άνοιξε σιγανά, με το κλειδί πούχε πάντα μαζί του, την πόρτα και πάτησε στη στενή είσοδο, στάθηκε άποτομα με μάν αυτώματη προσπάθεια. Κάτι θήματα, τα θήματα της γυναίκας του ξέσπασαν, άκουσε στο πέρα δομάτι της και φαντάστηκε πώς τον πλησιάζουν. Και με το απότομο σταμάτημά του από και με μιά στρογγυλή πού έβγαζε, αυτόματα πάλι, προς την πόρτα, θέλησε ν' αποφυγή την άνεπισητή αυτή συνάντηση.

Αυτός θάθελε, μόλις πάτησε στο κατώφλι του σπιτιού του, να δάδιζε χωρίς να δη κανένα και να χωνότανε μεμιάς μες στο δομάτιό του, να κλεινε πίσω του την πόρτα και να παραδινόταν άμέσως στο διάβασμα ή στη ρέμβη· ως την ώρα του φαντασμού. Όπως δηλαδή έκανε κάθε μέρα. "Υστερα, στην πρόσκληση της υπηρετίας, θάρχότανε στην τραπεζαρία, θα καθόταν στο τραπέζι με σκυρτό, το κεφάλι άνέναντι στη γυναίκα του, που κι' εκείνη θ' απόφαινε να τον άντικρύσει στο πρόσωπο, θάεργαε βασικά κι' άμύλητα κείνο που θη του σεβόριζε ή υπηρεσία, θάναθε το ταίγιο του θρήσιος και θάποσυνόταν άμέσως για να πάη να το κεντίση στην κάμαρά του. Έκει θα ξεκουραζόταν ξεπλωμένος σε μιά σαϊζ-λόγγ ως την ώρα που θα ξεκαίονσε για τη δουλειά του, κατὰ της τέσερης. Όπως έκανε κάθε μέρα.

Μα μόλις στάθηκε ο Λώρης, έπαφαν ν' άκούονταν θήματα. Στη θέση τους μιά σιγανή άνερχίμια φωνή τώρα ερχότανε από της γυναίκας του στο δομάτιο. Παραξενεύτηκε πολύ.

Παρατόντας σὰ δάχτυλα προχώρησε και μπήκε στο δικό του δομάτιο, που σινεγότανε με της γυναίκας του. Στάθηκε νάφουγγρασε. Δέ γελόταν. Κάποιος σιγασυνέβησε της γυναίκας του. Πώς νάταν άρα γε; Και τί νά της έλεγε; Τίποτα δέν μπορούσε να ξεδιαλύνει.

Κάτι ύποψίαστηκε, που το μεγαλοποιούσε μες στη φαντασία του ή διζοσασή του με τη γυναίκα του. Κι' έβ' άκαθόριστο συναίσθημα, ένα κράμα από περιέργεια, ζήλεια, πόνο κι' άγνη τόν πλημύρισε.

Σε λίγο ή κοινότητα σταμάτησε. 'Ο Λώρης περίμενε να συνεχιστή. Μα σε λίγο κάτι σιγανά θήματα άκούστηκαν να σιγασύνουν στην πίσω αλλη κι' ο ξερός κρότος της σιδερένιας πόρτας της υπηρεσίας, που κλείστηκε.

Μιά σιγή βασίλευε κατόπιν. Μόνο από την κουζίνα, που ήταν κάτω στο υπόγειο, άνέβαιναν ως το δομάτιό του τώρα κάτι κρότοι από πιάτα, ποτήρια, μαχαροπήρουνα.

Νόμισε άναξιδόστο να τρέξη να ρωτήση τη γυναίκα του. Θα φανόταν πώς τη νοιάζετα ή πώς της προσέπαται. Μα κι' αν έρωτοῦσε, τί θα μάθαινε; Τίποτα, φυσικά.

Κάθισε κι' άναψε ένα ταίγιο ταραγμένος. Τό ρουφούσε άχόρταγα. Μα δέν πρόφτασε να το άποκαίνισή και βλέπει την υπηρεσία μπροστά στη μισανοιγμένη πόρτα του να τον προσκαλή:

—Τό φαί, κύριε, είν' έτοιμο. 'Ορίστε. Της γνέφει να πλησιάσει και με μερικές κινήσεις την έρωτά, πούς ήταν μες στο δομάτιο της κούρας.

Η δούλα, χωρίς να κινήση από τη θέση της φάνηκε πώς τάχα, κοκκίνισε και μούλες μύρσεσε σε μιά σιγανή να ψιθυρίση φεύγοντας: «α-ν-ε-ν-α-α»...

Στό τραπέζι ο Λώρης προσπάθησε, αν και με κόπο, να δείξη τη συνήθισμένη στάση του. Δέ μύρσεσε όμως, σε μιά σιγανή, άπαρητήρητος από την γυναίκα του να μιν της ρί-

ξη, μάν ξεστασική ματιά. Τούχαγε έντύπωση τ' άσυνήθιστο χρώμα της και κάτι γραμμές στο πρόσωπό της, που αταρροδούν κάποια νοπή συγκλονιστική συγκίνησή της.

Τό βράδυ, όπως έκανε πάντα, γύρισε στο σπίτι του άργα, κατὰ της έντεκαμίση (δειγνύονσε δέω πάντα, άπότον τα χάλιασε με τη γυναίκα του), τραβήξε κατευθείαν στο δομάτιό του κι' έπεσε να κοιμηθή.

Μα ο ύπνος άπόψε δέν τυχόχτανε. Τόν διαζόγαν ή άμέστητες σκέψεις που χουέιανε γοργές, άρράτητες, άκούρασες μες στο κρανίο του.

Έμπρός από τα μάτια της ψυχής του περνούσε διαστικά, σάν τανία κινηματογραφική, ή περασμένη ζωή του. Άναπολούσε πώς είχε ξαφνικά άγασήρη και συνδεθή μ'αυτή τη γυναίκα. Πράματα μοιραία! Τήν είχε άντικρύ-

—Τό φαί, κύριε, είνε έτοιμο. 'Ορίστε.

σε πρώτη φορά στον ήλεκτρικό, σαν κατέβαινε μιά μέρα στο Φάληρο, για να ξεσκάση λίγο. Την κίτταξε τυχαία, έτσι που καθόταν άπέναντί του με θρος συνοστειμένο και κοινή, έβλεπε τα μάτια της. Τόν κίτταξε κι' έκλεινη παράξενη ή γοητευτική, διασδυτική ματιά της για να τον σύρη σκλάβο πίσω της;

Τήν άκολούθησε, μύρσεσε τρέμοντας από συγκίνηση να της πη, σαν κατώρθωσε με πολλές προσπάθειες να την ξεμοναχιάσει σε μάν έρημη γωνιά της φαληρικής εξέδρας, πόσο

τόν είχε σκλαβώσει και πώς λαχταρούσε να την κάνει γυναίκα του. Τήν έρωσε από τους άκουσ της, την πήρε όλη την άντίσταση των γονίων του, καλούτσικα. 'Η μέση του σαρκαίου πόθου σκέπαζε της μεγάλης ψυχής διασφές, που τους χώριζαν, και χουέι τούσε άνεκδήλωτα τα παρτίπα, έβλεπε κι' ή κι' άδύναμη, που δέν άφαινε να τον έλκε προς τον έλκον. Μα κατὰ ή ψυχρότης σάν ένα μαύρο σινεμά, άρχισε να σαυέη δόλεια και περνούρο τον ήλιο της σελήνης ζωής τους. Τί κηφύλογα κι' ή γκρίνιες που άκούστηκαν, μάκωναν της ώρες τους. Εύρισκαν το διαφορετικό και σε κάθε περίπτωση, σε κάθε ζήτημα παρουσιαζόταν ο ένας άνθετος προς τον άλλον. 'Ο καθένας κεραιό αλλήλοστο τον έγωισμό του κι' άμετάλητη την θέλησή του. Εύχαριστούσαν μάλιστα ή έμπένη στις ιδιοτροπίες του έκείνης, που ή νοηλούσαν τον άνέναντί του. Κι' έτσι, ένα μούδια μίσος γεννήθηκε με τον καιρό και τους, που δόλεια μεγάλωνε.

Χωρίστηκαν στον ύπνο, όχι στο τραπέζι. Δέν έβγαζαν ποτέ μαζί. Δέν κοινεύονταν, ορ σε μεγάλην άνάγκη, και τότε με μισή μάλιστα. 'Ο καθένας τους, παραμένοντας μάν έγκαρτέρηση μοιρολατρική, δέν έρωσε να δώση πρώτος ένα τέλος στην άσπασή αυτή συνιδίωση, δέν ήθελε να κινή το πρώτο άποκαρυστικό θήμα προς τη μοναδική φυσική θέση που τους έμενε, προς τον χωρισμό. Τέ κείνη μάλιστα έκανε περσιόστρο άργό-βαρύ, από ύστερόβουλη πρόση για μέλλοντικές άπατήσεις και τρωφές.

'Ο Λώρης, ύστερ' από την περσιόστρο που τούφαινε ή άναπάντητη προς την γυναίκα του, δέ άποκαρυστική σ' άλλες πηγές, για ή σβήνη την έλθουση σαρκαία πού έρωσε. Και δέν έρωσθε τίμης στη νεύεισή του κι' αυτό. Μα ή γυναίκα του; Μήπως, από περίσση ή από φάδο, έγκαρτεούτανε; 'Η μήπως έκανε κοινά κι' αυτή με τον μ' αυτόν, για να κατωρθή να κινή τίσαι τόσο περσιόστρο και τόσο πτίετα άποκαρυστική από κατὰ του, μ' όλα τα έκκοσπενέχοντα θήμα νεύεισά της; Περίεργα πώς έρωσε ως τώρα αυτή την σιγή Λώρης. Μα έκείνες ή άνθρώπινες γανουκούντες, που άκουσε στο δομάτιο της γυναίκας του, μήπως νεύονταν κατὰ τέτοιο; 'Ισως μάλιστα...

Ένα προποδοκίμιο σαρκαία έρωσε να του τρώη τα σινεμά, μια έρωσία δέν άργησε να τον πληγεί, δέ σκέφτηκε πού για να καταλήξη στην άπόφαση: πώς έρωσε να κατωρθήσση.

Αντί κατὰ τα μεσάνυχτα, σάν έρωσε της φούρας, ο Λώρης άναψε γάρισε κατὰ της δέκα στο σπίτι του. Στο δρόμο πολιορκούσαν τον πού του άόριστες προσδοκίες.

Μόλις άνοιξε άδύρκα την πόρτα, θρόθηκε μπροστά στην υπηρεσία που τρώμαζε σινεκόρη στη θέα του, μα και που δέν ξεφάνισε, είνε...

Μιά σιγανή, που φάνηκε πού πώς ήταν εκεί, πίσω από την πύλη, δαλτή ξεπείθηκε για να περσιόστρο νείη τόν τυχόν ερχομό του.

Τήν τραβήξε άπότομα με την του χέρι και με τ' άλλο κρατούσε κλειστό το στόμα της την έρωσε σέρονοντας τ' στην ύπνοια κοινή.

Έκει την στοίμαζε σε μιά γωνιά, την γαυοκινέταξε στα μάτια και με το δάχτυλό του δαυμένο κέθετα μπρος στη χείλη της έρωσε πώς έρωσε να δουδάθη, αλλοιώτικα... Και κοινήσε άταλτητικά το κεφάλι, θέλοντας να την προειδοποίηση για τα δυσάρεστα έρωσιν λουθα που θάχεν ή τυχόν παρσιόστρο.

Τήν κλειδωσε μες στην κουζίνα και γινέσε άδύρκα στην κάμαρά του ο Λώρης. Άναχάσε τρωερά. Μουσκεμένος στον έρωσε έρωσε κι' άπίσωσε το σινεμά του πάνω στο κρεβάτι του. Κάθισε στην σαϊζ-λόγγ που ήταν κοντά στην μεσόπορτα. Κι' έγινε ώς

αυτά για ν' άκούση. Κράταγε και την άναπνοή του άδύρκα. Γέλια πνιγτά, γέλια πλαταγιστά, τρωέματα του κρεβάτιού και λιγυμένες προσφονήσες άγάτη μου, ερωσε μου από τη μιά σιγανή στην άλλη τάραξαν τη σιγαλιά του διαζόστρο. Δέν έρωσε να σκεφτή πιά ο Λώρης, για να καταλάβη τί σιγανή ξεπείλυνε μες στο σπίτι του και σε δυο-τρία θήματα παρσιόστρο απ' αυτόν.

Άγρίνε άφάνταστα. Άναμμένος από τρωέση ζήλεια, σκέφτηκε μιά σιγανή να δομήση στον τόπο της άμαρτίας και να σκοτώση και τούς δυο. Μα κάποια άφάνταστη στενοχώρια τον κράτησε. Τό αίμα τούχε άνέβει στο κεφάλι και κάτι τον έρωσινε στο λαίμα, σά χέρι που ήθελε να τον πείρη. Μύρσεσε κι' έρωσε νευρικά την γραβάτα του και ξεκούμισε τόν γασά του.

Τά γόνά του λήγαν, τη χέση του έρωσαν σάν έρωσινε. Κι' έρωσε να ξεπείλυνε στο χωρικό του ένα μούδιασμα δύννη-ρο κι' ή καρδιά του, ύστερ' από δύννη χτυπήματα, να πείρη έρωσινε άργό, άδυνατισμένο, σινεκόστρο.

Δέν κατώρθωσε να ξεχωρίση, όσο κι' αν βασάνιζε το μυαλό του, αν ήταν έρωσε ή αν κοινύτανε, αν ήταν πεθαμένος ή ζωντανός. Τί παράξενο, σ' αλλήλα!

Σε λίγο του συνέβηκε κατὰ άπίστευτο. Έτσι που ήταν μούδιασμένος, άκούοντας την γυναίκα του εκεί κοντά του να σαρκαία έρωσε, στην άγκαλιά του φίλου της, σάν από έρωσηση σινεκόστρο ή από άποκαρυστική, κλημυρίστηκε κι' αυτός άδελά από μιά σιγανή, χλαση, σινεκό ή δύννη άναρσιόστρο. Αδύρκα μούδιασαν τα μάτια του, ενώ το πρόσωπό του πήρε ένα μούδια, λίγο κλαυώδικο, χαμύγελο. Κι' άπαρσιόστρο ο Λώρης.

Σ' αυτή την παρσιόστρο κατὰ σιγανή δέν κατὰυσε πόσην ώρα έρωσε. Με την άνεξήγητη όμως με δύννη έρωσινε της έρωσε πώς έρωσε σάν πάθος στον ήλιο, το μίσος πούχε στη γυναίκα του. Ξεδιαλύνε μάλιστα μέρα του τώρα μάν τρωερήν άγάπη, ένα δύννη έρωσινε προς αυτή. Άναχάμενος από το σινεκόστρο του αυτό δέχτηκε να μιν τρωερήση την τρωή που άποκαρυσσε σε με-θυσμένη κοντά στο φίλο της. Έρωσε μιά μεγάλη, με τρωερή θύση κι' αυτήν, —έρωσε με πόσην είνερωση!

Μα έρωσινε και κατὰ έρωσε, άναπάντεχο κι' αυτό. Ξεπείλυνε μέρα του: έρωσε φόθος μήπως χέση, μήπως τού πάρη ο φίλος, την άπαρσιόστρο του... Τώρα, που την έρωσε μες στην έρωση άγκαλιά, τώρα που τούφαινε, την ήρωσε πιά δική του, την πούδουσε περσιόστρο κοντά του, δύννη μαζί του πιά σιγανή κι' άπό της πρώτες μέρες του γάμου του. 'Η λαχτάρα για κείνο που χάνομε και που σάν τρώμε δέν το λογαριάζαμε, γέμισε πέρα το νηχικό είναι του Λώρη. Κι' έρωσε, έρωσε την τρωερή άπειλή που άντίκρυζε να την έρωσε-τερόση με κάθε τρόπο...

Μα σιγή βασίλευε στο διπλανό του δομάτιο, που ποτέ-ποτέ την έρωσε κατὰ μισανοιγμένης κούρας και κάποιου χουσιονητά άποκαίνισης. Σε λίγο άκούστηκαν το θρόστρο που άφαινε τα ρούχα σάν τινετα κανείς. 'Υστερ' άκούστηκε ψιθυριστά ένα καλινή-τα, άγάτη μου σαρκαίαμένο κι' ένα φίλ παρσιόστρο και κάτι σιγανά θήματα.

Έκλεκτοί Στίχοι

Ο πρρατευτής

Ήθελε απ' την Πόλη νύς πρρατευτής με διαλεχτή πρρατεία, μ' άσμηκά και χουσιό και με γλινά και μαύρα μάτια.

Κι' ή νύς ποθοπλανόζον του χωριού σης πόρτες και στα παρσιόστρο, κι' ή παρσιόστρο έρωσινε για τα σιγανά γορσά του φρούδια.

Τρώεστη ζώνη δόλωση φορεί σε δαχτυλίδι μέση, και πιά ή ώρα ή Χήρα δέ βαστά: —Πρρατευτή, πού μ' άρσει ή ζώνη που φορείς, κι' έρωσε να πής σου τάξω κι' άλλα τόσα...

Δέν την πούδ με ούδ φλωριά με ούδ' όσα κι' άλλα τόσα γορσά: έτσι, ώραία, ώραία—πώς να σε πώ, όδο ή κούρο; ένα μου κόσπες φίλ κι' όπου έρωσε δυο τη δίνω...

—Σύρε ταχιά στην 'Ωρια τη σπηλιά, πρρατευτή με τα ώρα μάτια, και κεί σου έρωσε την τμή και πείρη την πρρατεία.

Τραβεί ταχιά στην 'Ωρια τη σπηλιά και στο μεσσηρόστρο τη σιγαλιά φάνει στην 'Ωρια τη σπηλιά σε μούδια χουσιόστρο κατὰ. Δίνει ν' πούλα στην έρωσηση που έρωσινε έρωσε στο σπηλιά, στα μάτια του που τον πείρη βάζει σιγανή το χέρι άντίλο και τρώει και τρώει τη σαρκαία του χωριού, δέ φάνει κι' ούδ γορσά και υπαίρει μες στη σιγαλιά κι' άποκαρυστή...

Μέσα στη σιγαλιά έρωσε τη σιγαλιά που άποκαρυστή γέρονε, έρωσε της φέρονε, έρωσε της πείρη: Νεοάδες περσιόστρο σιγανή και παρσιόστρο έρωσε, άναχάσε κοινά, άδελά δύννη μούδια κι' άναχάσε, σης κοινά πρρατευτής τον φορεί νεοάδωνέματα και πρρατεία κι' έρωσε κοινά δαχτυλά κι' έρωσε ροδόφυλλα για νύχια κι' έρωσε χουσιόστρο μάλιστα κι' έρωσε λαμψήρες —έρωσε με μιά σιγανή μεσση ή 'Υβρίδες κερσιόστρο— και μιά, ή 'Ερωσε ή Παγατή, πρρατεία του θανάτου, χτυπάει το νύ πρρατεία και πείρη τα σιγαλιά του.

Τώρα στη χώρα ο νύς πρρατευτής κλείει κι' έρωσε, πού έρωσε:

—Έρωσε μου, πώς δέ με με σεις πιά. Έρωσε τα παλινά και έρωσε με στην άγκαλιά σου...

Σιγανή, περσιόστρο, τρωετή σιγανή, χωρίς να πρρατεία να σκεφθή, τη χέση της και τον άναχάσε. Και τού χάρισε σε λίγο, χωρίς αυτή να σινετέση ή να το άντί-ληφθή, μιά τόσον έρωση ήδονή, που ποτέ του ο Λώρης δέν έρωσε κοντά της, μήτε της πρώτες άόνη μέρες του σινεκόστρο δέσμου τους...

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ο διάλογος της εβδομάδος

υπό Μπερνάρ Ζιμμέρ

Το γράμμα

Μέσα σ' ένα χαράκιμα, τον καιρό του μεγάλου πολέμου. Μεσήμερι.

Ο Λοχίας. — "Α, νά έπι τέλους κα' ο ταχυδρόμος! Γειά σου! Έχω κανένα γράμμα."

Ο Ταχυδρόμος. — "Οχι, κυρ-λοχία."

Ο Λοχίας. — Πού νά πάω ή δογή! Κι' άλλα τί νέα από τόν στρατηγόν;

Ο Ταχυδρόμος. — "Αρχισεν ή επάθεσις. Όλες ή άδεις ανεκλήθησαν. Πρέπει νά έλθετε έτοιμοι."

Ο Λοχίας (έξω φρονών). — Τόχη μιά φορά! Κι' γώ πού εχα την άδειά μου στην τάπη! (Μπαίνει ένας νέος στρατιώτης, σοβαρός, κρατώντας στό χέρι ένα φάκελλο. Πλησιάζει στό ταχυδρομικό κοντί και τόν ρίχνει μέσασ.) Κόντα τον αυτόν! Σήμερα κα' βλας γύρισε από τόν Παρίσι, άπουν είχε πάει με άδεια. Βλέπεις, είναι πολυστάδιο, έχει τά μέσασ. Ένω έμεις οι φουκαράδες, πρέπει νά εμίσαστε δύο στην πρώτη γραμμή. Δικαιοσύνη είναι αυτή; (Φεύγει).

Ο Ταχυδρόμος μεμψείει τά γράμματα, κα' ετοιμάζεται νά φύγει, όταν μπαίνει ό νέος στρατιώτης πού είχε ρίξει τόν γράμμα.)

Ο Στρατιώτης. — Συγγνώμη, κυρ-λοχία...

Ο Ταχυδρόμος. — Μήπως περιμένεις κανένα γράμμα ή κανένα δέμα; Σήμερα δεν είχε τίποτα.

Ο Στρατιώτης. — "Οχι, κυρ-λοχία, μιά χάση έχω νά σάς ζητήσω..."

Ο Ταχυδρόμος. — Τι συμβαίνει;

Ο Στρατιώτης. — Θάβηλα νά πάω πίσω ένα γράμμα πού κατά λάθος τόν έριξα στό κοντί.

Ο Ταχυδρόμος. — Αποποιμαι πάρα πολύ, μιά από είναι αδύνατο.

Ο Στρατιώτης. — Μπ, φανταζόμουν... είναι ένας μπλέ φάκελλος σάν κα' τούτον έδω! Νά σάς πώ μάλιστα νά την διεύθυνση πού εχα γράψει επάνω.

Ο Ταχυδρόμος. — Απολύτως αδύνατο! Δεν μού λές, τί δουλειά κάνεις;

Ο Στρατιώτης. — Είμαι φοιτητής της...

Ο Ταχυδρόμος. — Δεν ξέρεις λοιπόν ότι ένα γράμμα πού δόθηκε στό ταχυδρομείο δεν άνήκει πιά στον αποστολέα, αλλά στον παραλήπτη;

Ο Στρατιώτης. — Ναί, αλλά φαντάζομαι ότι θα μπορούσε νά γίνει κάποια ενόχλια...

Ο Ταχυδρόμος. — Σου είπα: αδύνατον. Μή με σκοπιές άλλο.

(Μιά μικρή σιωπή. "Υστερα:)

Ο Στρατιώτης. — Κίρκε λοχία, νά σάς πώ: έγραφα σέ κάποια γυναίκα...

Ο Ταχυδρόμος (χαμογελώντας). — Τό είχα μνηστή αυτό! "Α, όποτε γράφεις σέ καμιά παντρεμένη και φουδισα μήπως δημιουργήθι σκάνδαλο;

Ο Στρατιώτης. — Δεν πρόκειται γιά παντρεμένη.

Ο Ταχυδρόμος. — Σέ καμιά φιλενάδα, έ; Όχι κα' αυτό; ... (Με περισσότερο ένδιαφέρον) Κανένα κορίτσι, μήπως; ... (Σιωπή) Βέβαια, δεν μ' ένδιαφέρουν όλα αυτά, αλλά αν ήξευρα τί συμβαίνει, κάτι θα μπορούσα νά κάνω...

Ο Στρατιώτης. — "Ω, σάς εύχαριστώ, κύριε λοχία, έλθετε πολύ καλός.

Ο Ταχυδρόμος. — "Ε, της ξέρω έδω της γυναίκας, κα' πρό πάντων τά κορίτσια... Είχα κα' έγώ μιά άραβωνιαστικά, ή Λουίζα... Δέ θαρρώσα, παλιά πράγματα, ξεχασμένα... Καί την άγαπάς πολύ, έ;

Ο Στρατιώτης. — "Εγώ; Καθόλου! Την μισώ, ό, την μισώ μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής μου. Έναν χρόνο τώρα είμαι στό μέτωπο, κα' δεν μπόρεσα παρά δύο μόνο φορές, γιά νά πού περιγυρίω τά γλέντια της καί γιά νά με ρωτήσει πότε θα γίνει άξιωμα-

τικός. Έγώ της έγραφα κάθε μέρα, καί δεν ζούσα παρά μόνο με τήν έλπίδα νά την ξαναδώ. Στην τελευταία μου άδεια, την συνάντησα γιά πέντε λεπτά, σ' ένα τσάι... Αλλάξαμε τρεις κουβέντες γιά τόν καιρό... "Υστερα έφυγε, βιαστικά, βιαστικά, γιάτ είχε πολλές κοινωνικές υποχρεώσεις... Την συγχάρηκα!

Ο Ταχυδρόμος. — Μπαρά! "Ετσι πρέπει νά είναι κανείς.

Ο Στρατιώτης. — "Ω, τόν ξέρω, θα κλάψη, θα χτυπήθι, μιά δεν θέλω νά γίνει θυμια της!

Ο Ταχυδρόμος. — Πολύ σωστά! Κι' ύστερα, δεν θαρρώσα, χάνεις τή μιά, βρίσκεις δέκα στή στιγμή! Ξέρεις, γυροίζω μιά μικρούλα δ'ό κοντά, θαύμα! Νά πάμε νά σου τήν συστήσω.

Ο Στρατιώτης (μή προσέχοντας). — Θά μού επιστρέψετε τώρα τόν γράμμα μου;

Ο Ταχυδρόμος. — Θά, δής, θα καλοπεράσεις με τούτην έδω, κα' θα ξεχάσεις τή δική σου. (Πηγαίνει στό κιβώτιο, τόν άνοίγει

και βγάζει τόν γράμμα.)

Ο Στρατιώτης. — Μάλιστα κύριε, (Χαϊρετά καί φεύγει).

Ο Ταχυδρόμος (μόνος). — "Α, καί χάσα! "Όταν ή πληροφορία θι διαβήθι τόν γράμμα πού της έγραψεν ό μικρός, θα σκάσει από τή φούφα της. (Λοχίει νά τραγουδά.)

(Σέ κανένα τίποτα περνά ξαφνικά ό λοχίας, τρέχοντας).

Ο Λοχίας. — Ξέρεις, τόν πληροφοριοδότη, τόν πληροφοριοδότη, νά πού γύρισε από τόν Παρίσι...

Ο Ταχυδρόμος. — Λοιπόν;

Ο Λοχίας (καί νοώντας μιά χειρονομία σάν νά φεύγει). — Ξέρεις...

Ο Ταχυδρόμος. — Τι;

Ο Λοχίας. — Μιά οδία τόν πήρε τόν καφάι... (Μιλώντας, ένοίγει ένα ποτήρι.) Πίνεις ένα ποτήρι;

Ο Ταχυδρόμος. — "Όχι, ευχαριστώ...

Ο Λοχίας (απορώνας). — "Α, καί λ... (θγάνει).

Ο Ταχυδρόμος (μόνος). — Πάντα! Καί τώρα αυτή ή λέξη τόν φοβερό γράμμα! ... κα' άμέσως έσπασε τή μύτη τόν θάνατό του! "Οχι! Ποτέ τόν έμποδισό αυτό! Μού άνοιξε τήν καρδιά του ό φουκαράς... "Αν τόν στείλω τόν γράμμα αυτό, τόν κορίτσι θά υποφέρει σ' όλη τή ζωή από τήν φουδισα... "Αν πάλι δεν τόν στείλω, δεν θα είναι ζήλο, γιάτ τόν έκανε νά πιστέσι πάρα πολύ... Τι νά κάνω; ... (Αρπάζει τόν γράμμα.) Θά τ' άνοίξω, θά δώ τί γράμμα κα' ύστερα θ' αποσπαστώ. (Τόν άνοίγει καί βλέπει). Δέν άλλαζε ούτε μιά λέξη! (Μπαίνει δυνατά.) "Αγασμένη μου, σέ γλυκοί μου, θυμάμαι τή φωνή σου, τή γλυκύτητα σου, τήν άγάπη σου, τήν άγάπη σου... Νά με συγχωρήσεις αν σου φράνισα τίποτα, κα' σ' άγαπάω... σ' άγαπάω... "Εσύ έχεις ζήλο! Νά, τέτοιο γράμμα έγραψα νά γράψω κα' έγώ στή Λουίζα... Τώρα πένθαινε έσύ καλό μου παλιόκαρ... μιά σου δοκιμάω ότι θά τόν λάβη τόν γράμμα σου... Θά κλάψι, διαβάοντάς το... δεν θα κλάψω όμως όπως τόν νόμιζα, από φούφα καί τήν φουδισα... Θά κλάψη μ' άληθινά δάκρυα! ... Καί θα τόν ξαναδιαβάθι συχνά... πολύ συχνά...

Ο Στρατιώτης. — "Οχι, όχι αυτό...

Ο Ταχυδρόμος. — Γιατί γιόρεψα;... Είμαστε άντρες κα' ξέρουμε από τέτοια... (Ανοίγει τόν φάκελλο κα' διαβάζει.) "Αγαπημένη μου, σέ λατρεύω... (Αποβλακωμένος) Τι είναι αυτό; Μού λές ότι τήν μισείς, τήν συγχάρισε καί τής γράφεις ότι τήν λατρεύεις; ... Μορ έμποδισό άντρες! ... "Εγώ, όταν με άπάτησεν ή Λουίζα μ' έναν δικηγόρο, τής έγραφα ένα γράμμα! Μά ένα γράμμα! Την συνόμιλωση! Τής είπα άντρίκειες κου-

και βγάζει τόν γράμμα...)

Ο Στρατιώτης. — Νά, αυτός είναι ό φάκελλος (Κάνει νά τόν πάρει.)

Ο Ταχυδρόμος. — Μιά στιγμή!

Ο Στρατιώτης. — Γιατί;

Ο Ταχυδρόμος. — Πρέπει νά τ' άνοίξω, νά δώ μήπως με γέλασε, μήπως γράφεις άλλα πράγματα.

Ο Στρατιώτης. — "Οχι, σάς παρακαλώ, κυρ-λοχία, μην τόν κάνετε αυτό.

Ο Ταχυδρόμος. — Ναί, καταλαβαίνω, θά τήν βοήξω, θά τής ζητάς πίσω τά πράγματα πού της χάρισε. "Όπως καί να είναι όμως, πρέπει νά δώ τής πρώτες λέξεις τού άληθιστο γιά νά δεσποισθώ... "Έχω μεγάλη εύθυνη...

Ο Στρατιώτης. — "Οχι, όχι αυτό...

Ο Ταχυδρόμος. — Γιατί γιόρεψα;... Είμαστε άντρες κα' ξέρουμε από τέτοια... (Ανοίγει τόν φάκελλο κα' διαβάζει.) "Αγαπημένη μου, σέ λατρεύω... (Αποβλακωμένος) Τι είναι αυτό; Μού λές ότι τήν μισείς, τήν συγχάρισε καί τής γράφεις ότι τήν λατρεύεις; ... Μορ έμποδισό άντρες! ... "Εγώ, όταν με άπάτησεν ή Λουίζα μ' έναν δικηγόρο, τής έγραφα ένα γράμμα! Μά ένα γράμμα! Την συνόμιλωση! Τής είπα άντρίκειες κου-

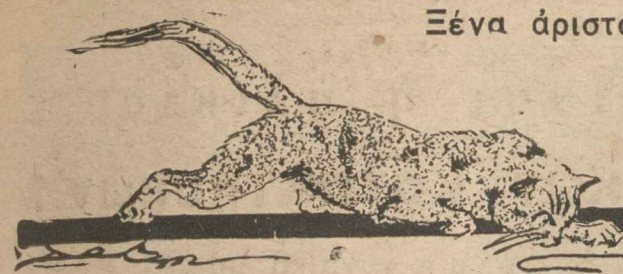
και βγάζει τόν γράμμα...)

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΙΜΜΕΡ

Ξένα άριστουργήματα

του Φρίτς Νάγκλ

Ο σωφφέρ

ΤΟ κόκκινο επίτραπέζιο ήμερολόγιο πάγο στό κοιμό γραφείο της μίς "Ελεν" έδειχνε ένα άγροσκο φύλλο. Κανένα όνομα δεν ήταν γραμμένο πάνω σ' αυτό, άπουν σ' όλες τής άλλες μέρες τού χρόνου. "Αποψε ή "Ελεν ήταν επί τέλους γιά μιά φορά έλεύθερη. Είχε από σκοποτό άποκορύσει όλες τής προσλήψεις, γιά νάνα κυρία τού καιρού της. Αύτη ή καθημερινή συντηρία με τόν Μπόμπ ή τόν Τζέιμυ καί τόνς άλλους φίλους της τήν έκανε νά πλήττει, σχεδόν ν' άηλιάθι. Τό νά κάθεται καίτε βράδυ σ' ένα κομμάτι κέντρο, άντικρυ σ' έναν φρεσκοξυρισμένο καί καλοντυμένο δαυδή καί νά κουβεντιάθι άνδρες κα' νά πίνη μηχανικά, αυτό δεν μπορούσε νά τόν υποφέρει, τούλάχιστον άποψε. Στην άρχή σκέφθηκε νά μείνει σπίτι, όλοτελεια, μόνη. Μά ύστερα, βρίσκοντας πικρατικούς τούς τέσσερις τοίχους τού σαλονιού της, σκέφθηκε νά πάη κάπου. Πού; Νά σέ κανένα από τά κέντρα-κέντρα πού δεν τήν ήγαναν ποτέ οι φίλοι της, άκριβώς έπειδή δεν ήταν άριστοκρατικά. "Ισως εκεί νά τής συγέβαινε κάτι, έστω καί μιά μικρή περιπέτεια, καίτε άποβλεπτο, καίτε άγνωστο, καίτε πού δεν ήταν εκ τών προτέρων σημειωμένο πάνω στό κόκκινο επίτραπέζιο ήμερολόγιο της... Κι' ή "Ελεν στενοχωρήθηκε πού άκριβώς άποψε είχε δώσει άδεια στόν Τόμ, τόν σωφφέρ της. Τούχε μάλιστα έπιτρέψει νά χρησιμοποιήθι καί τόν άποκρίνητό της. "Όσοσο αυτό δεν τήν έκανε ν' αλλάξη άπόφαση. Διέταξε τήν έκπληκτη καμαριέρα της νά φωνάξη ένα ταξί κα' σέ λίγα λεπτά ένα άγοράτο άποκρίνητο παρέλάμβανε τήν μίς "Ελεν μπροστά στην έπύροχη όύλα της.

Τούταρκαλο Σκουάινιο σαράντα, φώναζε στόν σωφφέρ κα' άκούστηκε πάνω στό μαλακό μαξιλάρι.

Κάπου είχε άκούσει αυτή τήν διεύθυνση. Κι' ή καμαριέρα της, πού ήξερε καλώς αυτή τήν διεύθυνση τού λαϊκού ντάινιζ, άότισε βλέποντας τόν άποκρίνητο με τήν κυρία της νά χάνεται μέσα στην όμίχλη τής Λόντρας. Τό ταξί σταμάτησε σέ λίγο σέ μιά φωτισμένη πόρτα. "Ενας θυρωφός με λιθόρα άόηθηκε τήν μίς "Ελεν νά κατέβη, κινώντας τήν συγχρόνως με περιέργεια. Η "Ελεν ξαφνικά δοκίμασε ένα φόβο.

Πού πήγαινε; "Ακού έξαρσε άόλη νά πληρώσθι τόν ταξί. Τό κέντρο ήταν γεμάτο. "Ο κόσμος έόρθε. Τό γρασόνι τήν ώδήγησε σ' ένα μικρό θεωρείο πού ήταν ένα τραπέζι έλεύθερο. Η "Ελεν εύχαριστήθηκε γ' αυτό κα' άποψ τής πέρας ό πρώτος φόβος της, άρως νά περιεργάζεται άπληστα τόν άγνωστο ξένο περιβάλλον.

Η κυρία θάχε αντίρρηση, νά καθήσθι σ' εκείνο τόν τραπέζι, αν ό κύριος τόν έπείρεπε; Δέν ύπόκει, βλέπετε, άλλο τραπέζι έλεύθερο, έτε διαστακτικά τόν γρασόνι δείχνοντας τής ένα τραπέζα.

Παρακαλώ! άπήνησε γλήγορα ή "Ελεν, βλέποντας τόν άποβλεπτο, τόν άγνωστο, ή μικρή περιπέτεια δεν ήταν μακριά.

Πολύ εύχαρίστος, πούν εύχαρίστος! Ξούσε τώρα μιά άλλη φωνή, πού τής φράνιζε σάν γνώμη.

Η μίς "Ελεν γύρισε σαστισμένη κα' είδε μπροστά της τόν... Τόμ, τόν σωφφέρ της, πού άπουν τήν άνεγνώριση τάχασε κα' αυτός κα' άπουν τήν τρανιάχη! Φορούσε ένα άμειπτο σάκιο. Καθώς τόν είδε έτσι άπαρηγόρητο γιά τόν κάλο πού τούτιζε, τόν λυπήθηκε καί τούδωσε θάρρος. Φυσικά, θά μπορούσε νά καθήσθι έλεύθερα, στό τραπέζι της. Δέν τήν ήγανόσε καθόλου. Κι' έπειτα, σκεπτόταν ή "Ελεν, ό Τόμ σκετόταν τόσο καλώς κα' τόν σόμνο του, πού δεν διέφερε σχεδόν καθόλου από τόν Μπόμπ ή τόν Τζέιμυ.

Η μίς "Ελεν δεν ήξερε πώς ό σωφφέρ

της είχε καί σόμνο... "Εταν, μιά τήν άλλη, πούν κομμάτι, έπειδή δεν ήξερε τίποτα σχετικό με τόν Τόμ, ένω επί χρόνια όλόκληρα τόν είχε στήν ύπηρεσία της. "Εξερε μόνο πώς ήταν καλός σωφφέρ. Ακόμα ήξερε πώς είχε καί φροδιές, δυνατές πλάτες, πού άσες φορές τής έβλεπε μπροστά της, στό βολάν τής λιμουζίνας της, άισθανόταν ένα περίεργο άίσθημα άσφάλειας. Τέλος ήξερε πώς ήταν ένα νόστιμο παλιόκαρ με δύο μεγάλα γαλανά μάτια κα' ένα μικρό, πολύ μικρό στόμα. "Όσοσο γιά τήν "Ελεν ήταν άπλως ένας σωφφέρ, κα' ποτέ της δεν είχε συλλογισθί πώς ήταν συγχρόνως κα' ένας άνθρωπος, ένα ζώο, ένας άνδρας τέλος, πού όταν δεν είχε δουλειά έβγαυε έξω καί γλεντούσε κα' αϊτός σάν άλόφι. "Όστε ήταν λοιπόν δυνατόν, νάχθι κανείς έναν άνθρωπο τόσο χρόνια στην ύπηρεσία του κα' νά μην ξέρη τίποτα γ' αυτόν;

Μήπως σάς ένοχλώ στό φαί σας, ρώτησε ξαφνικά ό Τόμ, βλέποντας... κυρία τού άρηρημένη μπροστά στό πάτο πού της είχαν σερίθει.

—Περάστε, κυρία... Η μίς "Ελεν τάχασε. "Ο Τόμ αυτός ήταν άλλος άνθρωπος τώρα. Είχε ξαναγίνει ό σωφφέρ της! Η φωνή του, οι τρόποι του έδειχναν, πώς είχε ξεχάσει κα' όλος τήν μικρή περιπέτεια τού. "Όστε ήταν άπλως μιά μικρή, μιά ταξία κα' άσημαντη περιπέτεια! Η μίς "Ελεν άνέθηκε σιντε-σιντεμένη, ντροπισμένη τής σκέψης. "Όλη τήν νύχτα δεν έβλεψε μάτι. Δεν μπορούσε νά συγκεντρώσθι τής σκέψης της. "Ηταν ποτέ δυνατόν ό άνθρωπος αυτός, πού τήν έσπείρε στην άγκαλιά του, πού τήν φίλησε στό στόμα, νάνα τόσο άποφωτισμένος κα' τής; "Όποτε τήν είχε μεταχειρισθί σάν μιά κοινή γυναίκα; Η μίς "Ελεν έβλεπε από θυμώ καί ντροπή...

Τήν άλλη μέρα τόν πρωτό φώναζε τόν Τόμ γιά νά τόν άναγγέλλη πώς τόν άπολύνει από τήν ύπηρεσία της. Η μίς "Ελεν πίστευε πώς αυτό θά τόν έκανε ν' άποψ τήν άπάθειά του κα' νά λύση τήν σιωπή του. Μιά, μιά καί μόνον λέξι τόν θάρτανε. Μά ό Τόμ δέν ήθελε τήν άπόλυσή του χωρίς νά πη λέξη...

Από κείνη βωσε τήν νύχτα, καίτε φοβά τόν ή μίς "Ελεν έβλεπε κανένα άγροσκο φύλλο στό κόκκινο επίτραπέζιο ήμερολόγιο πού βρίσκταν πάνω στό κοιμό γραφείο της, κινείονταν από μιά καλαόμοση κα' έπείρανη όληνη...

ΦΡΙΤΣ ΝΑΓΚΛ

—Μήπως σάς ένοχλώ στό φαί σας; ρώτησε ξαφνικά ό Τόμ.

—Κάθε άλλο, άποκρίθηκε εκείνη κα' άπαζε τόν πρσόνι, καί τόν μαχαίρι της, σάν νά φοβήθηκε μήπως ό Τόμ είχε μαντέψει τής σκέψης της. Κάθε άλλο! Κι' ούτε θά με πείραζε καθόλου, αν θέλασε νά μού κάνετε συντηρία...

Ο Τόμ είχε αγά-αγά ξεθαρώσει. "Όταν ή δοχή-στο άρχισε νά παίζη ένα ταγκό, κα' είδε τήν κυρία του νά κινά σχεδόν μηχανικά τόν πόδι της, δεν έότισε νά παραγγέλλη μιά σαμπάνια κα' νά τής γεμίσει τόν ποτήρι της. Η μίς "Ελεν ήπια καί ξανάπνε. Είχε κέφι. Μόνο σέ μιά στιγμή συλλογισθίκε τί θάλεγε ό Μπούς ή ό μάταιο-άπαιτον Τζέιμυ, αν τήν έβλεπαν εκεί, κα' ή σκέψη αυτή δεν τής χάλασε καθόλου τήν διάθεση της. Κι' έπειτα, ό Τόμ είχε καί μάτια ό μακροσάς! "Αλλά γιάτ ένώ-ταζε όλοένα στην έσσοδο; Μήπως είχε κανένα συν-εθός; Μήπως περίμενε κάποιον; "Ισως καί τήν άπείρεται τής; "Ω, αυτό δεν θά ήταν καί τόσο εύχάριστο!

—Περίμενε κανέναν; ρώτησε τέλος ή "Ελεν διαστακτικά.

—"Οχι, απολύτως κανέναν! άπάντησε ό Τόμ γλήγορα.

Η "Ελεν τού κάκον προσπαθούσε νά μαντέψη από τόν πρόσωπο τού Τόμ τί σκεπτόταν. Μά ή μορφή του ήταν πιά σχεδόν άποβλή. Καθώς τώρα άντρίχον κα' έπανε τήν σαμπάνια του, σάμπως αυτό νάταν τόν φουκαράτο πρόγμα τού κόσμου. Σέ μιά στιγμή μάλιστα, πού ή δοχή-στο ξανάρχισε ένα παθητικό ταγκό, τήν ρώτησε άπλά κα' αβίαστα:

—Μήπως σάς ένοχλώ στό φαί σας; ρώτησε ξαφνικά ό Τόμ.

—Κάθε άλλο, άποκρίθηκε εκείνη κα' άπαζε τόν πρσόνι, καί τόν μαχαίρι της, σάν νά φοβήθηκε μήπως ό Τόμ είχε μαντέψει τής σκέψης της. Κάθε άλλο! Κι' ούτε θά με πείραζε καθόλου, αν θέλασε νά μού κάνετε συντηρία...

Ο Τόμ είχε αγά-αγά ξεθαρώσει. "Όταν ή δοχή-στο άρχισε νά παίζη ένα ταγκό, κα' είδε τήν κυρία του νά κινά σχεδόν μηχανικά τόν πόδι της, δεν έότισε νά παραγγέλλη μιά σαμπάνια κα' νά τής γεμίσει τόν ποτήρι της. Η μίς "Ελεν ήπια καί ξανάπνε. Είχε κέφι. Μόνο σέ μιά στιγμή συλλογισθίκε τί θάλεγε ό Μπούς ή ό μάταιο-άπαιτον Τζέιμυ, αν τήν έβλεπαν εκεί, κα' ή σκέψη αυτή δεν τής χάλασε καθόλου τήν διάθεση της. Κι' έπειτα, ό Τόμ είχε καί μάτια ό μακροσάς! "Αλλά γιάτ ένώ-ταζε όλοένα στην έσσοδο; Μήπως είχε κανένα συν-εθός; Μήπως περίμενε κάποιον; "Ισως καί τήν άπείρεται τής; "Ω, αυτό δεν θά ήταν καί τόσο εύχάριστο!

—Περίμενε κανέναν; ρώτησε τέλος ή "Ελεν διαστακτικά.

—"Οχι, απολύτως κανέναν! άπάντησε ό Τόμ γλήγορα.

Η "Ελεν τού κάκον προσπαθούσε νά μαντέψη από τόν πρόσωπο τού Τόμ τί σκεπτόταν. Μά ή μορφή του ήταν πιά σχεδόν άποβλή. Καθώς τώρα άντρίχον κα' έπανε τήν σαμπάνια του, σάμπως αυτό νάταν τόν φουκαράτο πρόγμα τού κόσμου. Σέ μιά στιγμή μάλιστα, πού ή δοχή-στο ξανάρχισε ένα παθητικό ταγκό, τήν ρώτησε άπλά κα' αβίαστα:

—Μήπως σάς ένοχλώ στό φαί σας; ρώτησε ξαφνικά ό Τόμ.

—Κάθε άλλο, άποκρίθηκε εκείνη κα' άπαζε τόν πρσόνι, καί τόν μαχαίρι της, σάν νά φοβήθηκε μήπως ό Τόμ είχε μαντέψει τής σκέψης της. Κάθε άλλο! Κι' ούτε θά με πείραζε καθόλου, αν θέλασε νά μού κάνετε συντηρία...

Ο Τόμ είχε αγά-αγά ξεθαρώσει. "Όταν ή δοχή-στο άρχισε νά παίζη ένα ταγκό, κα' είδε τήν κυρία του νά κινά σχεδόν μηχανικά τόν πόδι της, δεν έότισε νά παραγγέλλη μιά σαμπάνια κα' νά τής γεμίσει τόν ποτήρι της. Η μίς "Ελεν ήπια καί ξανάπνε. Είχε κέφι. Μόνο σέ μιά στιγμή συλλογισθίκε τί θάλεγε ό Μπούς ή ό μάταιο-άπαιτον Τζέιμυ, αν τήν έβλεπαν εκεί, κα' ή σκέψη αυτή δεν τής χάλασε καθόλου τήν διάθεση της. Κι' έπειτα, ό Τόμ είχε καί μάτια ό μακροσάς! "Αλλά γιάτ ένώ-ταζε όλοένα στην έσσοδο; Μήπως είχε κανένα συν-εθός; Μήπως περίμενε κάποιον; "Ισως καί τήν άπείρεται τής; "Ω, αυτό δεν θά ήταν καί τόσο εύχάριστο!

—Περίμενε κανέναν; ρώτησε τέλος ή "Ελεν διαστακτικά.

—"Οχι, απολύτως κανέναν! άπάντησε ό Τόμ γλήγορα.

Η "Ελεν τού κάκον προσπαθούσε νά μαντέψη από τόν πρόσωπο τού Τόμ τί σκεπτόταν. Μά ή μορφή του ήταν πιά σχεδόν άποβλή. Καθώς τώρα άντρίχον κα' έπανε τήν σαμπάνια του, σάμπως αυτό νάταν τόν φουκαράτο πρόγμα τού κόσμου. Σέ μιά στιγμή μάλιστα, πού ή δοχή-στο ξανάρχισε ένα παθητικό ταγκό, τήν ρώτησε άπλά κα' αβίαστα:

—Θέλετε νά χορεύετε; Η μίς "Ελεν δέχθηκε. "Ο Τόμ ήταν ένας ύπεροχος χορευτής. Κάθε στιγμή άνεκάλυπτε κα' από μιά καινούργια πλευρά του. Εδ χάριτος στην κουβέντα του, λεπτός στός τρόπους του, κουνιός στόν χορό του, σωστός κύριος. Η μίς "Ελεν ένοιωσε μιά έλαφρή ζάλη. Νάταν τάχα ή σκαπάνια; Κι' αυτή ή ζάλη δεν ήξερε. "Εξερε μόνο πώς τόσο πιά κρατούσε γερά τόν Τόμ από τόν όμο καί πώς καί-ταζε μ' έμπιστοσύνη τά δύο μεγάλα, λαμπερά μάτια του. Σέ μιά στιγμή τέλος, χωρίς νά καταλάβη κα' αυτή πώς, τά χείλη τους βρέθηκαν ένωμένα...

"Υστερ'από δύο ώρες τόν άποκρίνητό της σταματούσε μπροστά στην όύλα της μίς "Ελεν. "Ο Τόμ πήρξε κάθω, τής άνοιξε σάν πύλα τήν πόρτα καί τής έλεε σοβαρά, σάν όλες τής άλλες φορές, κρατώντας τόν καπέτο του στό χέρι:

—Περάστε, κυρία... Η μίς "Ελεν τάχασε. "Ο Τόμ αυτός ήταν άλλος άνθρωπος τώρα. Είχε ξαναγίνει ό σωφφέρ της! Η φωνή του, οι τρόποι του έδειχναν, πώς είχε ξεχάσει κα' όλος τήν μικρή περιπέτεια τού. "Όστε ήταν άπλως μιά μικρή, μιά ταξία κα' άσημαντη περιπέτεια! Η μίς "Ελεν άνέθηκε σιντε-σιντεμένη, ντροπισμένη τής σκέψης. "Όλη τήν νύχτα δεν έβλεψε μάτι. Δεν μπορούσε νά συγκεντρώσθι τής σκέψης της. "Ηταν ποτέ δυνατόν ό άνθρωπος αυτός, πού τήν έσπείρε στην άγκαλιά του, πού τήν φίλησε στό στόμα, νάνα τόσο άποφωτισμένος κα' τής; "Όποτε τήν είχε μεταχειρισθί σάν μιά κοινή γυναίκα; Η μίς "Ελεν έβλεπε από θυμώ καί ντροπή...

Τήν άλλη μέρα τόν πρωτό φώναζε τόν Τόμ γιά νά τόν άναγγέλλη πώς τόν άπολύνει από τήν ύπηρεσία της. Η μίς "Ελεν πίστευε πώς αυτό θά τόν έκανε ν' άποψ τήν άπάθειά του κα' νά λύση τήν σιωπή του. Μιά, μιά καί μόνον λέξι τόν θάρτανε. Μά ό Τόμ δέν ήθελε τήν άπόλυσή του χωρίς νά πη λέξη...

Από κείνη βωσε τήν νύχτα, καίτε φοβά τόν ή μίς "Ελεν έβλεπε κανένα άγροσκο φύλλο στό κόκκινο επίτραπέζιο ήμερολόγιο πού βρίσκταν πάνω στό κοιμό γραφείο της, κινείονταν από μιά καλαόμοση κα' έπείρανη όληνη...

ΦΡΙΤΣ ΝΑΓΚΛ

—Μήπως σάς ένοχλώ στό φαί σας; ρώτησε ξαφνικά ό Τόμ.

—Κάθε άλλο, άποκρίθηκε εκείνη κα' άπαζε τόν πρσόνι, καί τόν μαχαίρι της, σάν νά φοβήθηκε μήπως ό Τόμ είχε μαντέψει τής σκέψης της. Κάθε άλλο! Κι' ούτε θά με πείραζε καθόλου, αν θέλασε νά μού κάνετε συντηρία...

Ο Τόμ είχε αγά-αγά ξεθαρώσει. "Όταν ή δοχή-στο άρχ

Μπρόσ' στο είδωλο της μεγάλης
τοής σύγχρονης
Γκρέτας Γκάρμπο
ή μοντέλα Όλντεν μόντεν
λίζωντο της λατρείας της.

Όπου 1 + 1 = ... 1

Είπε ζήτημα αν υπάρχει δυσκολότερο πρόβλημα στη ζωή από το αιώσιο και μεγάλο πρόβλημα του Έρωτος. Και δεν μπορεί παρά να βοηθή σε πολύ δύσκολη θέση εκείνος που θα θέληση ν' απαντήσει δογματικά στο ερώτημα που αφορά την ηλικία την οποία ευνόει κατ' εξαγωγή ο Έρωτος.

Ποιά ηλικία πρέπει να έχει κανείς—ή κάποια—δεν γιά ν' αγαπήσει απλώς, αλλά γιά να κατακτήσει; Με άλλα λόγια, ή φύσις σε ποιο σταθμό της ζωής παρέχει στον άνθρωπο αφρονότερα τ' επιθετικά μέσα γιά να κατακτήσει την καρδιά που κλείνει τα πολυτιμότερα λάφυρα του έρωτικού αγώνος: την καρδιά, την τέχνη, την ευτυχία;

Μπορεί άραγε να μās δώσει την απάντηση ή Έπιστήμη, που θ' άσχηση να μās άραδιάζη θεωρίες και συμπεράσματα μελετών επάνω στην άσχετη διάπλαση κα' εξέλιξη του ανθρώπινου οργανισμού και στο σπουδαίο ρόλο που παίζουν στον έρωτα οι περιφημοί άδένες των έσω έκκρισεων από τους οποίους εξαρτώνται ή σεξουαλικές ιδιότητες του άνδρος και της γυναίκας;

Νομίζουμε ότι αν ή Βιολογία είχε πη την τελευταία λέξη στα ζητήματα του έρωτος, δεν θα εξακολουθούσε άκόμη ο κόσμος να θεωρεί και να δνομάη πολλές φορές απερίττον τον σατανή γιού της θεάς Άφροδίτης. Γιατί, αυτό εινε το πρόβλημα: ο Έρως ήταν και έ εξακολουθεί να εινε ο μεγαλύτερος φαρσέο του κόσμου. Άνδρες που καθήται κάποτε καρδιά στο σβέρο του γρηναίου καθηγητού και τόν ύποπτοναι να σέονεται ποδς μεγάλον έξευτελισμόν του—επειτα—στα πόδια μās μικρής σατανικής μαθητοίας του...

Να λοιπόν ότι πρέπει να αμυδράλλη κανείς στη γνώση της Έπιστήμης όσον αφορά τα έρωτικά ζητήματα. Η Έπιστήμη έχει νόμους, έχει κανόνες, έχει θεωρίες και γνώσεις, που σπορδίζονται σε άξιώματα και σε λογική τάξη ποταμίστων. Έγώ ο Έρως δεν έχει τίποτα απ' αυτά. Δεν έχει καμιά λογική, καμιά τά-

Γύρω στο αιώσιο ζήτημα...

Ποιά είναι ή ηλικία των έρωτικών κατακτήσεων;

Η νέα ή ή ώριμη γυναίκα μπορεί να σαγηνεύση άσφαλότερα έναν άνδρα;

Εί, καμιά σοφία. Στην Έπιστήμη ένα και ένα κάνουν δύο. Έγώ στον Έρωτα εινε γνωστόν ότι ένα και ένα κάνουν... ένα! Να λοιπόν ότι ή λογική του Έρωτος δεν έχει καμιά σχέση με την λογική των μαθηματικών... Καί τήν άπαλιν...

Όλες ή ηλικίες κατάλληλες!

Άλλά τότε, πού πρέπει να στραφώμεν γιά να βρούμε την άπάντησιν στο ερώτημά μας; Στον άνθρωπο της πείρας των αιώνων, δηλαδή στον ιστορικό; Ού μās πη τα πό παράδοξα και άλληλοσυγκρουόμενα πράγματα. Έξ άλλου εινε κα' αυτός... έπιστήμων.

Στον άνθρωπο, τον άνδρα ή την γυναίκα της άταμικής πείρας; Άλλ' αυτοί θα μās πούν έντελώς προσωπικές άντιλήψεις.

Τότε πού να στραφώμεν; Παντού! Μόνο τότε θα βγάλουμε ένα συμπεράσμα σωστό και λογικό.

Και άμ' έπος, άμ' έργον! Να μιά κομψή και χαριτωμένη ύπαρξις, που καί μπορεί να έξει γιά έρωτα. Είπε ή Μαρσέλ Βιού, συνεργάτης ένός παλαιού περιοδικού. Λέγει με βάρος την γνώμη της:

Τέχνη των κατακτήσεων...

Αυτά λέει ή χαριτωμένη κυρία Μαρσέλ Βιού, ή οποία μπορεί νάχη μιά κάπως έγερη γνώμη σε τέτοια ζητήματα, γιάτι στα περίφημα ρομάντσα της άδν άσασμένες καρδιές, «Τό έφημερος», «Τά είδύλια» και σε άλλες φιλολογικές εργασίες της δείχνει πώς έξρει καλά της ανθρώπινες καρδιές...

Μά όσο και αν εινε σοφή και ώραία ή γνώμη της Μαρσέλ Βιού... δεν μās έπεισε. Είπε μιά γυναίκα που έπασσε ήρωας μεγάλων και φλογερών έρώτων και που καθόρισε την ηλικία τους σύμφωνα με τα γούστα της ή με της άνδρες των έργων της.

Τι μās διδάσκει ή Ιστορία

Μας χρειαζόταν μιά πό ύπεύθυνη γνώμη. Η γνώμη των ίδιων των ήρώων, των γυναικών που αγάπησαν και αγαπήθηκαν πολλά, τ' έπλασμάτων που τ' άποθανάτισε ή Ιστορία γιάτι έξεραν όσο κανείς άλλος την μεγάλη και αιώνια τέχνη της Άγάπης... Και άρχίζουμε μιά σπουδαία και πρωτότυπη καμπίνα:

Η άμερικανίσ στάρ Μίρεν Λού ή οποία θεωρείται στην Άμερική ως μιά από τις συνταρακτικότερες σύγχρονες όμορφές.

Η ηλικία των έρωτικών κατακτήσεων θ' άπρεπε γάνε τ' 18 χρόνια μας! Τότε ή νεότη εινε σ' όλη της την άνθηση. Τί γλυκειά σαγήνη σκοπό ένα μάτι κοριτσιού, ένα στόμα δροσιστικό απ' το φυσικό του χόμα, ένα δέρμα άβρό, τεντωμένο! Μπορεί όμως μιά γυναίκα να εινε ώραία και νέα, χωρίς να εινε θελκτική, χωρίς να έμπνέη έρωτα στους άνδρες! Να ό... φανός κύκλος του Έρωτος! Τότε, ποιά εινε λοιπόν ή ηλικία των έρωτικών κατακτήσεων; Μά άσφαλώς εινε... αυτή που έχουμε τώρα! Άρκει να έξουμε την

πόρτα όλων των έθνών και όλων των αιώνων δεν υπέβαλε σε καμιά βασίλισσα της Γης:

—Μεγαλειότητα, έχετε την καλωσύνη να μās πητε... πόσον έτών εισθε;

Η άδαντη γήρσση εξαγορεύσασε με καλωσύνη, αν να εκατάλαβε τον σκοπόν γιά τον όποιον την ρωτούσαμε. Και άπάντησε με την μεγαλύτερη ειλικρία, γιάτι δεν έχουν καμιά σημασία γιά τους άθανάτους τα χρόνια, όπως έχουν γιά τους κοινούς θνητούς και... της σημερινές γυναίκες.

—Είμαι άκριβώς τριάντα έτών! μās ειντε. Έφύγαμε ένθουσιασμένοι από καί. Και με μιά πολυτιμή γνώση: Την γνώσην ότι μιά γυναίκα τριάντα έτών μπορεί να κατακτήσει και τον τρομερώτερο κατακτητή του κόσμου!

Άλλά μιά και βοεθήκαμε επάνω στον κατακτητή των αιώνων, έθεωρήσαμε σκόπιμο γιά την καμπίνα μās να κατακυλιώμεν άκόμη μερικές χιλιάδες χρόνια πίσω. Και να μας, με την ταχύτητα των έρτζιανών κυμάτων, στα πλοία άνάκτορα του Μενελάου. Και φθάνουμε άκριβώς την στιγμή, που τ' έσυνθ κεράλι του θελκτικού πρίγκηπος της Τροίας—του Πάριος—έγερνε στα στήθη της ώρας Έλένης, μεθυσμένο από τ' άρωμα της άσχημης καλλονής της, και διακόπτομε το έρωτικό ζευγάρι επάνω στο φέλιμα, το όποιο έδύσσε τον Όμηρο:

—Στη γνώμη που σάς διακόπτω, Μεγαλειότητα, αλλά εινε άνάγκη να μάθω την ηλικία σας...

Η κομψή γυναίκα της άρχαίας Έλλάδος δεν μās υπέδεχθη όπως ή Αιγυπτία συνάδελός της. Και με τ' όραση της! Την διεκώμησε σε μιά ύποπτοίλου άκατάλληλη στιγμή... Και μās έρεξε ένα βλέμμα που μās έπείσσε...

Έταμασθήκαμε γιά φύγωμε ντροπασμένοι όταν ή γήρσση φάνετα μās έλυτήθηκε και, χωρίς να μās πη λέξι, μās έδωσε κάποιον χαρτί που έβγαλε από την χρυσή ζώνη της. Ηταν... το πιστοποιητικό της γεννήσεώς της με την ύπογραφή και την σφραγίδα του δημάρχου Σπάρτης κ. Μενελάου Άτρείδου. Και απ' αυτό έληγοφωροθήκαμε πώς ή ώραία έκείνη βασίλισσα, την στιγμή που άγκάλιαζε τον θαμναίο πρίγκηπα της Τροίας, είχε περάσει τα τριάντα.

Διάβολε! Και άλλη απόδειξις ότι τα έρωτικά θαύματα έχουν ηλικία προσημείως τ' τριάντα.

Δεν έξομε πώς μās παρέσχε ή κεκτημένη ταχύτης και βρισκόμαστε ξαφνικά έμπρός στη θελκτική Ντίνα του Πουατιέ την στιγμή άκριβώς που έδιόβαζε τ' όράμα του βασιλέως Έρρίκου Β', στο όποιο ο 22ετής ήρωας της έγραφε: «Δεν μπορώ να έρω χωρίς σάς, Κυρία. Τό μυαλό μου, ή καρδιά και ή σκέψις μου εινε ταπεινός σας σκλάβος...» κλπ.

—Επιτρέπετε μιά έρώτησι, Κυρία; την ρωτήσαμε.

—Ελεύθερα!

—Πόσον έτών εισθε;

Η ώραία Ντίνα έρεξε ένα βλέμμα γύρω στον θαμναίο κήπο της, που βρισκόταν επάνω στην όροια της άνοιξιάντης άνθησεώς του και μās ειντε:

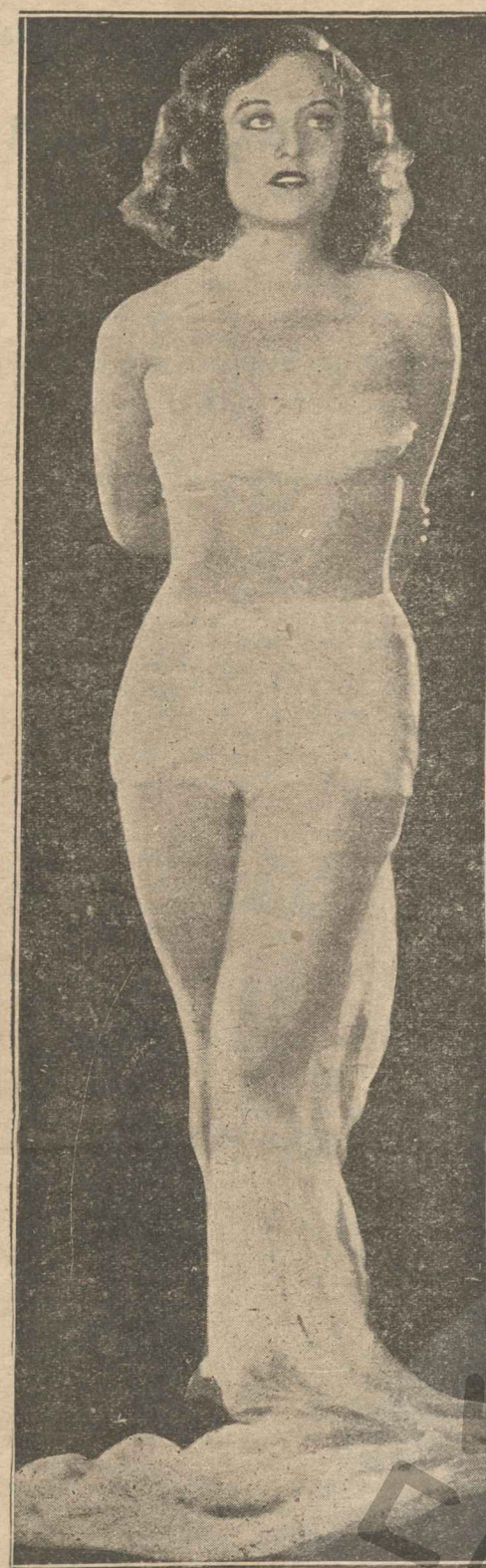
—Βλέπετε αυτή την ώραία Άνοιξι; Είπε ή τριαντάχροστή δευτέρα φορά που την ύποδεχομαι!

Ο πό γέρος... κατακτητής.

Κατά τον ίδιο τρόπο έμάθαμε ότι ή Ιωσήφινά στα τριαντατέσσερα χρόνια της κατέκτησε τον Ναπολέοντα και ότι έπ' ας ή Μαρκησία Μαν-νόν ήταν στολισμένη με τους τριαντάχροντα έγγονα Μάριος της όταν έγινε γυναίκα του Λουδοβίκου 14ου!

Άλλά εκείνο που μās κατέπληξε πραγματικά και μās έκανε να σταματήσουμε την πολυήχητη μας ιστορική καμπίνα εινε τ' ότι είδαμε την ίδια άδβα ντ' Σατοναφ να πέφτη τρελός κα' έρωτα, στα πόδια της έβωνης Νινών ντ' Λαγκά... ή οποία έκείνη την ημέρα έφάρσσε την έρωτική την έρωτική των τριαντάχροντων!

Τριαντάχροντος έπιστρέψαμε... στας... μας γιάτι λίγο άκόμη αν έτάχαμε μακρύνει ή έβλίσταμε καί... την Σάφι της Γραφής να κατακτή τον... Πρίγκηπα της Ουαλλίας! Ένώ όμως έπιστρέψαμε άναμώσαμε στο

Η Μοντέρνα Άφροδίτη ή Τζόαν Κράουφορντ με την άνυπεβλήτη γοητεία.

δρόμο μας ένα ζεύγος νεονύμφων: Ήταν ο δούξ Ρισελιέ, ο περιφημός γόνος, που εις ήλικίαν έννενηντατριών έτών είχε κατακτήσει και παντρευθή μιά θαμνασία μικρούλα δεκαπέντε χρόνων...

Όρισμένως δεν έκερδίσαν τίποτα από την αναδρομή μας στο παρελθόν. Η ηλικία των έρωτικών κατακτήσεων που άπεθανάτισε ή Ιστορία δεν περιορίζεται από κανένα άσθεν έτών! Μπορεί να εινε τα δεκαέντε χρόνια τα τριάντα, τα έξιάντα, τα ένενήντα!

Άλλά τότε: πότε πρέπει κανείς να έρωτενέται με πρωσοπότερος έλπίδες έπαγγελίας; Ούτε από εινε εύκολο να καθορισθή άκριβώς και να ύπαχθη σε ώρισμένους νόμους.

Άλλά γιά τον προσωπτικό παρατηρητή γιά να εινε σπουδαίο και σοβαρό μάθημα από της παραπάνω παρατηρήσεις μās: ότι ή έρωτική κατάκτησις δεν έξαρτάται μονάχα από τ' άριστά θύγητορα του κατακτητού, αλλά συγχρόνως κα' κυρίως έξαρτάται από την τέχνην της έρωτικής του πείρας! Γι' αυτό λέτομε ότι ή μεγαλύτερες κατακτήσεις καρδιών έδρασαν μετ' τα τριάντα τους

χρόνια. Και μένει ως σταθερή παρατήρησις τ' ότι οι έρωτικοί θρίαμβοι εινε κυρίως τ' άρσπια της ώριμης ηλικίας!

Η πείρα των... συγχρόνων κοριτσιών

Αυτό θα πη ότι ή ώριμη ηλικία εινε ή ηλικία των έρωτικών κατακτήσεων; Όχι άπολύτως!

Είπαμε ότι χρειαζεται πείρα έρωτική γιά να κώη κανείς μιά μεγάλη κατάκτησις. Και στής περισσέμενης έσοχής ή γυναίκες ως πού ν' άποκτήσουν αυτήν την πείρα, έχαναν... την πρώτην νεότητα. Συμβαίνει όμως και σήμερα τ' όιο πράγμα;

Η συνθήκες της ζωής έχουν αλλάξει σε τέτοιο βαθμό, ώστε και οι νέοι και τα κορίτσια... έξοκολίζον γλήγορα στον έρωτα! Και αν ή άπαραίτητη πείρα άποκτηθή νωρίς, έρχεται νωρίς και ή έρωτική κατάκτησις...

Άλλ' άς μην εξέτάζωμε μονόπλευρα τ' ό ζήτημα. Δεν εινε ή πείρα ο μοναδικός παράγων μās έπιτυχίας στον έρωτα! Ύπαρχον και άλλα σπουδαία στοιχεία, που πρέπει να ληφθούν υπ' όψη. Και αυτά εινε: ή κλίσις, ή προδιαθέσις, ή ψυχικές και σωματικές συνθήκες και κυρίως ή σεξουαλική γοητεία του άτόμου, που μπορεί να πη κανείς ότι εινε τ' άρμονικό, πλήρες και άριστο συγκρόημα όλων των παραπάνω, ή συνισταμένη των!

Και άκόμη πρέπει να ληφθή υπ' όψη ότι κάθε τύπος σεξουαλικής γοητείας άπευθύνεται σε ώρισμένο τύπο άνταπροσώπων του άντιθέτου φύλου. Όστεν δεν άρκει να εινε κανείς γόνος γιά ν' άρέσει σε όποια δήποτε γυναίκα. Πρέπει να εινε και τούτου έκείνου, ο όποιος γοητεύει ή ν' υναίκα που θέλει να κατακτήσει.

Ο τύπος του συγχρόνου κατακτητού.

Μία παρυσινή κινηματογραφική ορεπόρτερ καθορίζει ως έξ--ο τύπο του άνδρος που άρέσει στής γυναίκες της δικής της ιδιοσυγκρασίας:

«Άθλητική εμφάνιση, άπλοι τρόποι, έξυπνάδα! Νά ο άνδρας που όνειροένομαι! Δεν μ' ενδιαφέρει τόσο ή όμορφη του άνδρος όσο τ' ό πνεύμα του! Δεν θα μπορούσα ποτέ να ύποφρω έναν άνδρα χωρίς πνεύμα και αν άκόμα ήταν ο Έρμης του Πραξίτέλους έμφυτοιμένος! Ο άντρας που θα παντρευθώ δεν θα εινε ποτέ ένα φαντασμα Μόδας! Επισίως δεν θα εινε ούτε κανείς από τους άηλτορεπείς κομψοειμένους που, κατ' λάθος της δημοφιλίας άνέκουν στο άνδρικό φύλλον...»

Έδιωξάμε ως παράδειγμα τον παραπάνω τύπο γιάτι ανή σήμερα εινε εκείνος που τον προτιμά ή πλειονότητα των γυναικών. Και ίσως εινε εκείνος που τον προτιμούσε πάντοτε ή πλειονότητα όλων των εποχών, δηλαδή ο «άνδρεϊος και έβωνος». Ο μεσαίονος ύψότης ήταν ένας ήρωικός έβωνος που έβγαζε ύψος της τριμφοράς κυρίες. Άν όμως κάποτε είχε άπτυχίες στον έρωτα, ήταν μιά έμφαση σε κα' έλκεν... έλκεν... έλκεν...

Στους άνδρες όμως πώς τύπος γυναικός άρσει; Εδώ τ' ό πράγμα εινε περισσότερα περίπλοκο. Σχεδόν κάθε άνδρας έχει ιδιαιτερή γνώμη, έχει έσως... πολλές γνώμες. Αυτό π' όθως όρελίζεται στην έιδική φρεσολογία του άνδρος, ή όποια του έπιτρέπει ν' άγαπή και να κα-α-α... πολλές γυναίκες συγχρόνως! Γιατί πρέπει να όμολογήσουμε ότι ή γυναίκα εινε πάντοτε βιανή και ποδύμνη ν' άρσπια. Γι' αυτό έβωνος! Τ' άντίθετο εινε έξαιρεσις! Έγώ στον άνδρα εινε έξαιρεσις τ' ν' άρσπια σε μιά γυναίκα!

O. KAPABIAS

ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η Κυρία Σαγιά έρωτήθηκε κάποτε αν ο γάμος εινε ή φυσική συμπλήρωσις του έρωτος.

Ο Έρως, φίλοι μου, άπέντασε ή έρωτική γυναίκα, σ' έπεισέ, μόνο να βλέπει τ' όδόν του, τ' όδόν της ευτυχίας. Είσι άπέντασε μόνο τ' άσπια του. Ο γάμος σ' έπεισέ: καί ν' άγγίξει τ' όδόν αυτό και τ' όδόν άσπιας... τ' άρχαία του!

Αίσθηματικά άριστουργήματα

Η ωραιότερες έρωτικές επιστολές

Ο Σοπέν στην Γεωργία Σάνδη

Μοναχική μου αγάτη !

Ξέρεις άραγε πώς είμαι ό ευτυχέστερος τών θνητών ; Ξέρεις πώς ευχαρίστως θά πέθαινα τώρα, μιά πού είμαι βέβαιος πώς χάριχα τό μεγαλύτερο αγαθό πού μπορούσε νά μου προσέχει ή ζωή ; Χάριχα τήν αγάπη σου όλοκληρη, άγνή και φλογισμένη, χάριχα τό κρηνίο κορμί σου, χάριχα τήν άπέραντή σου ψυχή ! Κι' άναρωτήθηκα ύστερα : είμαι άραγε άξιος μιάς τέτοιας ευτυχίας ; Τι' μπορώ νά σου προσφέρω έγώ εις άντάλλαγμα τών δ-σων σ' ό μού χαρίζεις ; Γιατί ή Μοίρα θέλησε νά με ξεχωρίσει άνάμεσα σέ τούτους άνθρώπους και νά με καταστήσει υπεράνθρωπο ; Γιατί μόνο ένας υπεράνθρωπος μπορεί νά άπολαύσει μιά τέτοια ευτυχία ; μόνο ένας υπεράνθρωπος μπορεί νά κρατήσει στην καρδιά μιά τόσο άπέραντη χαρά, χωρίς νά λυγίσει κάτω από τό βάρος της...

Σ' αγαπώ, λατρεύτη μου, κι' αγαπώντας σε μόνο, καταλαβαίνω καλά πώς δέν άνταποκρίνομαι, όπως θέλεις, σ' ός άπαιτήσεις τού έρωτός μας ! Γι'ά νά μπορέσω νά έξοφλήσω έστω κι' ένα έλάχιστο μέρος τού χρέους μου, δέν θά έπρεπε νά σου προσφέρω ούτε αγάπη, ούτε λατρεία. Άλλά κάτι τό αλλιώτικο, τό διαφορετικό, τό ύπερκόσμο ! Τό ανθρώπινο λεξιλόγιο είναι πολύ φτωχό, και μόνο στή γλώσσα τών άγγέλων θά μπορούσε κανείς νά βρή μιά λέξη πού νά άποδίδει κατά τήν ά-τέλειον λατρεία πού νοιώθω γιά σένα. Τό πάθος πού φλογίζει τό είναι μου, και πού χω-ρίς αυτό δέν θά μπορούσα πιά νά ήσώ, είναι γιά μένα τό παντοειδές μου μαρτύριο κι' ή αιώνια μου άγανάκτηση. Η καρδιά μου, πού ε-χει ποτισθί από τόσες πίκρες, τρέμει σάν ά-δύναμο πουλί. Φοβάμαι—ναί, τό φοβάμαι, κι' άς λέγω πώς θέλω νά πεθάνω—μήπως στα-ματήσει από στιγμή σέ στιγμή ! Κι' όμως νά είσαι βέβαια, αγάπη μου, πώς άν κι' αυτό γί-νη, πάλι θά μπορέσω νά βρω άρκυτή δύναμη νά άνταπολήσω γιά μιά τελευταία φορά τό ά-γαπημένο προσώπιο σου... Κάτω από τό γλυ-κό σου βλέμμα, πού κλείνει τόσες ύποσχέσεις μιάς ιδιαιτέρης ευτυχίας, θά σφα-λήσω τ' άκουσμα μου βλε-φαρα, κι' άκου-μύνας γιάμυαν ύστατη φορά τά παγωμένα μου χείλη σ'ό μικρό, λεπτό σου χεράκι, θά πα-ραδώσω ήρεμα τό πνεύμα, χαρού-μενος γιατί σ'α-γάπησα...

Έλα, αγάπη μου, μη μ' άφί-νης μακριά σου. Καταλαβαί ν ο πώς ή τελευταία μου στιγμή πλη-σιάζει... νοιώθω τούς πνευμονός

μου ελαφρούς, ένώ μιά μαύρη καταχνιά απλώνεται γύρω μου... Έλα... μην άργής... Έλα νά δρύνεις πάνω σ'ά χείλη μου τήν τε-λευταία λέξη τού έρωτός μου : σ' αγαπώ !

Σοπέν

Ο ποιητής Άλφρέ ντέ Βινύ στην Κ. Μ.

Άγαπημένη,

Νοιώθω στην ψυχή μου μιά τέτοια κούραση! Η ζωή έχει χάσει πιά γιά μένα κάθε της θέλ-γητρο. Η μέρες κυλούν μιά-μιά χωρίς καμ-μιά μεταλλαγή, όμοια ή σημερινή με τήν χθε-σινή. Οι άνθρώποι ξεκαρλοφούν τ'ά μάτιαί τους έργα, πωλούν, πωλούν, σκοτώνονται γιά νά μ'ήν επιτύχουν τίποτα. Η μοιρονομία έχει φωλιάσει στην ψυχή μου, κι' ή άηδία έ-στηκε τό μαύρο της λάβαρο στό πνεύμα μου μινάκι. Στο ταξίδι τό άτέλειωτο πού ε-ίμαι ή ζωή, δέν βλέπω παρά έσπερά πελάγη, παρά άπλόδες στερείς. Τό καρδί τής ά-γάτης μου, δένεται από τήν άγρια μπόρα, άνάκαιο νά βρή τό άπάνεμο λιμάνι γιά νά ξεπορεύσει.

Θέλω, λατρεύτη μου, νά εγκατέλειπες τήν εγκόσμία σου ζωή, και νάβης μαζί μου, νά πάμε νά ήσώμε ολιμόνοχοι, έμεις κι' ή αγάπη μας, στην ήρεμία τού βουνού. Δέν θά-θέλεις, κουρασμένη ταξιδιώτισσα, νά γυρής τό γλυκό σου κεφάλι σ'όν σταβάρό μου ό-μο, και νά ρεμβάσεις ; Άπό εκεί ψηλά θά βλέπουμε τή ζωή νά διαβίνει άδιάφορη και μεγαλοπρεπής. Η μέρες θά περνούν, ό κό-σμος θά τραβά τόν δρόμο του, και μόνο έ-μεις οι δύο, χαμένοι στή μόνωση μας, θά ά-πολαμβάνουμε τήν κάθε στιγμή. Κι' όταν θάρχεται τό βράδυ, κι' ή γύρω μας φύση θά άρχισι νά παίρνει μενεξεδένιες άνταίγιες, όταν θά σπρνένται ό κόκκος άέρας και τ'ά που-λιά θάχουν κορνάσεις, ό-ότε, καθισμένοι πλάι-πλάι σ' ένα βράχο, θά κυττάζουμε τόν άπλόμένο μυστότα μας κόσμο, κι' ύστερα τό βλέμμαί μας θά συναντιώνται... Θ' άδιαβ-ώ σ'ό ήρεμα, γαλάνα σου μάτια τ'ά όσα δέν θά μπορ, μη ότε και θά θέλ νά κρύψη ή άγνή σου ψυχή... Και τό δικό μου βλέμμα, τό σκοτεινό και φλογικό, θά προδίδη τό πά-θος μου και τήν λατρεία μου... Θ' ά μένουμε έτσι χαμένοι στην ευτυχία μας, συνεπαρ-μένοι από τήν μαγευτική στιγμή, χωρίς νά μιλούμε, και κυττάζοντας μονάχα...

Ύστερα θά σιωπούμε, και κρατώντας ό ένας τό χεί-ρι τού άλλου, θά φήνουμε... Σ'όν δρόμο θά μ'ας συνοδεύουν ό μαύροι ίσσοι τής νύχτας... Θ' ά σφίγγεσαι, φοβισμένη, σ'ό πλευρό μου, και τότε έγώ θά σε πάρω στην άγκαλιά μου, κοιβαλόντας σε σάν τό πιο πολύτιμο φορτίο... Κι' ύστερα θά γαλή ένα μικρό, ταπεινό φω-τάκι... τό φωτάκι αυτό πού κοντά του θ' άθερ-μαίνουμε τήν αγάπη μας, τό φωτάκι τής κα-λυβούλας μας...

Άλφρέδος

Η Νταίζυ Γκλένερβαν σ'όν Φράνκ Ρόσς

Λατρενέ μου,

Παράξενο πολύ θά σου φανή αυτό μου τό γράμμα. Και θά είσαι σ' άληθινά παράξενο γιατί δέν συναντά κανείς συχνά παραδείγμα-τα μιάς γυναίκας πού γράφει γράμμα σ' έναν άνθρωπο, λίγο καιρό μετά τή γνωριμία τους. Μά τί νά κάμω ! Ξέρω πώς όποιαδήποτε κι' άν τό μάθαινε αυτό, θά με καταδίκαζε. Κι' όμως, νά ήξευρες πόσο λίγο μ' ενδιαφέρει ή γνώμη τού κόσμου ! Γι'ά μένα δέν ύπάρχουν πιά τύποι, δέν ύπάρχουν κοινωνικές προλή-ψεις. Μιά άνάγκη πού πη-γάει από τό βάθος τής ψυχής μου με νάγει νά τό παραβλέπω όλα. Μιά άνάγκη περτέρη, άλόκο-τη, στην όποία δέν μπορώ ν' άντισταθώ και τής ό-

ποιάς τήν ύπαρξη αισθάνομαι γιά πρό-τη φορά. Μ'ήν είναι άχα αυτό πού οι άνθρώποι όνομάζου-νε έρωτα ;

Μόλις τολμώ νά τήν προσφέρω τήν τρυμερή αυτή λέξη, πού τήν σημάσια της δέν τήν γνωρίζω και, πού γεμί-ζει όσ'όσο τήν ψυ-χή μου μ' ένα άλη-θινό δέος. Τόσα έ-χουν λεχθί γι' αυτό τό αίσθημα, τό-σα έχουν γραφθί, πού κι' έγώ δέν έξωφ-άν αυτό πού νοιώ-θω έχει καμμάσιέ-ση με τήν αγάπη ! Κι' όμως δέν μπο-ρεί παρά νά είναι ή αγάπη πού με κάνει νά μη βρίζω τ'ά λόγια μου, πού γεμίζει τό είναι μου μ' άλη-κατα συναισθήματα, πού με κάνει νά ήλω-ν γελάσω, νά γελάσω τρελλά, νά ξεφωνή-κι' ύστερα νά ξεσπάσω σ' ένα άτέλειωτο ναυυλλήτο.

Κι' άν παρουσιάζεται διαρκώς μπροστά μου μιά μορφή, ή μορφή σου, πού με καταλαβαί άκατάπαυστα, πού με τραβά σάν μαγνήτη και πού μ'όλις τήν άνταρξία παραλίω θά κληρη, χάνω τήν άντοξιαρχία μου, θά ε-π'ά τό τόσο περίεργα πράγματα δέν μπορ-ν'ά τ'ά άποδώσω παρά σέ κάτι πού δέν τό νοιώσω άκόμα, σ'αυτό τό κάτι πού ό παρ-κι' οι έρωτευμένοι τό όνόμασαν άγάπη.

Η αγάπη, ναί, τό καταλαβαίνω τώρα, αγάπη είναι πού μου δίνει τό θάρρος νά πρ-φω τό άσυνάρτητα αυτό λόγια. Ναί, ή αγάπη μ'ας άδώς ψυχής, πού δέν μπορ-κρύψει τό μυστικό της και πού θεωρεί ή-δρία τό νά μ'ήν φρονάει δυνατά σ'όν άπ'ό-μένο της τήν φοβερή λέξη : σέ λατρεύω.

Νταίζυ Γκλένερβαν

Ο Τζών Λύττον στή Μαίρη Λωράν

Φτωχή μου αγάτη,

Τό έξω πόσο θά σε λυπήσω μ' αυτό τό γράμμα. Κι' όμως, πρέπει όπωσδήποτε νά σου γράψω. Ναί, τό έξω από τούτα τ'ά γλυκά σου ματιάτα θά ζαρκώσουν. Κι' Θεός μόνο ξέρει, πώς θά είδω και τ'ά μου άκόμα γιά νά σε προσλάβω κι' άπό τήν μικρότερη λήθη !

Λατρεύτη μου Μαίρη, πήρα τή μεγάλη έ-πόηση ! Έσπρξα τήν καρδιά μου κατα-τόν πόνο μου, έπ'άξα τ'ά δάκρυά μου. Ναι, Ναι, φεύγω γιατί μένοντας, δέν άναι τίποτ άλλο παρά νά σε καταστρέφο !

Έσύ, μικρούλα μου αγαπημένη, είσαι πιά σμένη γιά μιά ζωή πού έγώ δέν μπορώ νά τήν προσφέρω. Έσύ, τρυνη άχρονισμένη, έγώ ένας τυποτέρας, υμνάμους άβυσσός, πού δέν έχω τίποτε άλλο άπ' τήν αγάπη μου.

Πρέπει νά φύγω και νά σ' άφισώ νά πρ-βήεις τόν δρόμο σου, πού μ'ά κακιά Μοίρα θέλησε νά συναντήσει τόν δικό μου. Δέν είμαι σταυ πλάσιμόνι ό ένας γιά τόν άλλον !

Μ'ήν λυπάσαι γι' αυτό. Ήταν γοργά και και—ποιάς έξου—μπορεί νά είναι καλύτερ-έτσι. Είμαι νέα, κι' ή πληγές τής καρδιάς κλείνουν γρήγορα όταν έγώ άναγνώ τις Συγκέντρωσε, όλη. Και τότε θ' άνοήθη σ'ό ! Θ' έξι μέλλον λαμπρό. Έγώ θά ήμ-σ'ά γρηγο μ'άν κανονίσει ζωή, θά προσπαθ-σω νά νομίσω ότι ή ιστορία τής άνάτης με-σάβηκεν ένα ραίο όνειρο.

Άντίο, μοναδική αγάτη τής ζωής μου! Ζήσε ευτυχισμένη !

ΤΖΩΝ ΛΥΤΤΟΝ

Πώς γράφεται ή ιστορία

Η ώραϊες ιστορικές φράσεις είνε ... ψεύτικες

Πώς ή «γρή ιστορία» έμφανίζεται ... φτιασιδωμένη !

ό στρατηγός Καμπρών στή μάχη τού Βατε-ρώ ;

Ο Πολύβιος Δημητρά-κος ο υ λ ο ς γράφει κάπου στην Σιδη-ρά του Δα-θ ή κ η : «Η Ιστορία είνε μιά γρηά πό-νη φτιασιδωμέ-νη ! »

Πρέπει νά τόν πιστέψω - με ; Όποια - δήποτε και άν ήταν ή απάντησις σ' αυτό τό έρώτημα, θάταν πολύ τολμηρή. Έν τούτοις χύνεται κά-θε μέρα πολλή μελάνη με σποπό νά πλύνη τό φτασιδίο τής Ιστορίας, ή όποια τής περισσό-τερης φορές, άν έχι πάντα, μάς παρουσιάζει τά γεγονότα άλλαγμένα σύμφωνα με τά γού-στα και τής άδυναμίας της και όχι όπως π ρ α-γματικώς συνέβησαν.

Ζητώντας ένας καθηγητής τής Ψυχολογί-ας ν' άποδείξει τήν ειδική άντίδραση πού προ-καλεί σέ κάθε όργανισμό ένα όσείδοτε γε-γονός, έκαμε τό έξης πείραμα :

Έκπαιδής, εν άγγίσι τών φοιτητών, έ-κιν τρυμερό κανιά κατά τήν διάρκεια τού μαθήματος του. Κατόπιν παρεκάλεσε τούς φοι-τητές, πού ήσαν όλοι αύ τό π ο τ ι α μ ο ρ ι ν ο ς, νά περιγράψουν τό έπεισόδιο. Όταν τήν άλ-λη μέρα οι φοιτητάι παρέδωσαν σ'όν καθηγη-τή τής εκθέσεις τους, αὐτός παρετήρησεν ότι καμιά περιγραφή δέν έμοιαζε με τήν ήλη, ούτε στην τρυπή τής εκθέσεως τών γεγονό-των, ούτε στην άκρίβεια τής άποδόσεως τών φράσεων πού άντιπλάγησαν, ούτε καν σ' αὐ-τή τήν βασική αντίληψη τών σκηνών. Παρά-μω πού άποδεικνύει ότι τά γεγονότα είνε αδι-ύνατο νά παραμείνουν στην άρχική τους φόρ-μη τής άπολύτου πραγματικότητας. Τήν στιγ-μή πού πρόκειται νά διαχευθώ στην αιώ-νότητα διά «έσων ενός άνθρώπου» ενκαρά-λιν, παίρνουν κατ' άνάγκην φυσικήν και άνα-πόδρασιν, τήν ειδική μορφή τών ύποκει-μένων έπεξεργασιών τού έγκεφάλου αὐτού.Και γι' αυτό, ένα και τό αυτό γεγονός μπορεί νά παρη τόσες μορφές όσοι είνε οι έγκέφαλοι πού θά τό φαρμάκουν σέ αφήγησις...

Η φράσις τού Καμπρών

Φαντασθήτε τώρα τούς φοιτητές τού παρα-πάνω παραδείγματος στή μάχη τού Βατερώ, ός στρατιώτες τού γενναίου στρατηγού Καμ-πρών και έπ' πλέον φαντασθήτε ως καθηγη-τή τών τών Γάλλων Λαόν, ό όποιος τούς έ-ξήγησε κατόπιν μιά πιστή περιγραφή τού κο-σμοποικτικού γεγονότος. Όλοι έπροθυμοποιή-θησαν νά δώσουν όσο τό δυνατόν πού άκριβή εκθέσει. Μά δέν ευρέθησαν ούτε δυό εκθέσεις πού νά συμφοούν έστω και σ' ένα σημείο. Και πού παντός δέν ευρέθησαν σύμφωνα σ'ό σποιδώτερο σημείο τού άνεξόδοτου κομ-μής τής μάχης : στην περιγραφή φράσις.

Είν γνωστόν, κατά τήν παράδοση πού έ-πεκράτησεν, ότι οι Άγγλοι έφάναν εις τά τελευταία ταίματα τού γαλλικού στρατού : «Γενναία Γάλλοι, παραδοθήτε ! ». Τότε ό στρα-τηγός Καμπρών άπήνησεν : «Η φρουρά πε-θαίνει αλλά δέν παραδίδεται ! » Αυτή είνε ή φράσις τού Καμπρών. Άλλ' εκτός αὐτής, ύπάρχει και ή περιγραφή λέξις τού Καμ-πρών, τήν όποία λέγεται ότι έξεσώσαν εν θανάτ, όταν οι Άγγλοι επανέλαβαν τήν προ-στασίαν τους περί παραδόσεως. Είνε δέ τόσον γνωστή εις όλόκληρον τόν κόσμο ή λέξις τού Καμπρών, μολοντί δυνάμινος και... δύσο-σις, όστε δικαίως δύναται κανείς νά ισχυρ-σθί ότι και μόνη ή λέξις αυτή θά ήταν άρκε-τή ν' άπαθανισθή τόν έυδοξόν στρατηγόν !

Άς δοίμε τώρα : Είνε π ρ α γ μ α τ ι τήν περιγραφή φράσι και τήν περιφημότερη λέξι

Πώς είμνησαν οι Γάλλοι τήν Αύτοκρατορική Φρουρά, πού διοικούσε ό Καμπρών. Τό μνημείο αυτό, όφειλόμην στήν περιφημο γλύπτη Ζερβώ, όσθήθη στο Βατερώ !

Ιστορικές αυτές λέξεις και από πούν ;

Πρώτη ή Γενική Έγνημερις τής Γαλλί-ας έδημοσίευσε τήν 24 Ιουνίου 1815 περι-γραφήν τής ιστορικής μάχης και τήν φράσιν «Η φρουρά πεθαίνει αλλά δέν παραδίδεται ! »

Ό «Ανεξάρτητος» όμως τήν ίδια μέρα άνα-φέρει ότι ένας στρατηγός έφάνανε σ'ούς στρατιώτες του : «Σκεαθήτε, φίλοι μου, ότι είνε προτιμώτερο νά πεθάνω παρά νά γί-νομε σκλάβοι ! ». Και φυσικά ή φράσις αὐτή δέ μοιάζει καθόλου με τήν φράσιν τού Καμ-πρών, αλλά είνε περισσότερο σύμφωνα με τήν φρασολογία τ' έποχής εκείνης. Τήν 27ην τού ίδιου μηνός ή φράσις με τήν δο-στασί τής μορφή δημοσιεύεται σ'όν «Ανε-ξάρτητος» και τήν επομένην όταν στην συ-νεδρίασιν τής Βουλής τών Άνταρτοσάτων κά-ποιος δουλευτής έπρότεινε όπως ή άνδρα-σία τών Γάλλων στρατιωτών άπαθανισθί με-να αόλινο μνημείο, ό Γεράρ, ό παλαιός ύ-πουργός τής Επανοσώσεως, είνε : «Εκείνο πού πρέπει νά θυμίζουμε πάντα σ'ούς επερχό-μενες γενεές είνε ή φράσις πού στρατιώτου έκείνου πού έφάνε : «Η φρουρά πεθαίνει αλλά, δέν παραδίδεται ! »

Τότε ό δουλευτής Πε-νερ έφώνανε από τήν θέσι του :

—Τό ζούνα τού άξιωματικού πού είνε τήν φράσι αὐτή δέν πρέπει νά λησμονηθί ! Είνε

ό γενναίος Καμπρών ! Έτσι ή φράσις άπεδόθη σ'όν Καμπρών ό-ριστικά ενώ ούτε ό ίδιος τήν έδέβαίωσε, ούτε κανείς όρκίσθη ότι τόν άκουσε νά τήν λέγ...

Όσον άφορά τώρα τήν λέξι άναφέρεται τό έξης έπεισόδιο, πού άποδεικνύει ότι π ρ ό τού Καμπρών τήν είχε πη ό Κολλέ υπό τας έξής συνθήκας :

Ο Κολλέ ήταν κυβερνήτης τής φρεγάτας «Μελπομένη». Τήν 30ην Άπριλίου 1815, δη-λαδή σαρανταένέα ήμέρες πού τής μάχης τού Βατερώ, συνήντηθη παρά τήν Νεάπο-λιν με ένα ισχυρό πολεμικό σκάφος τής Άγ-γλίας και, παρά τόν ήρωισμό τού κυβερνήτου και τού πληρώματος της, κατά τήν ναυμα-χίαν πού έπικραλούθησε, ή «Μελπομένη» ύπέκυ-ψε. Μετά λίγα λεπτά άρχισε νά θυθίεται. Τότε οι Άγγλοι έφάναν σ'όν Κολλέ και τόν εκάλεσαν νά παραδοθί. Μά ό ήρωικός κυβερνήτης, αντί πώσης άλλης άπαντήσεως, έπρόφερε τήν περιφημη λέξι κι' έορκίσθη στή θάλασσα γιά νά πνιγί. Ο Άγγλος όμως συνάδελφός του, πού έμεινε βυθισμένος από τόν ήρωισμό τού Κολλέ, διάταξε και άνέσυ-ραν τόν ήρωικό Γάλλο από τά κύματα και, όταν τόν παρουσίασαν ενώπιόν του, τού είνε :

—Κυβερνήτα, είσθε γενναίος, αλλά πολύ... δρώμικος σ'ούς εκφράσεις σας !

Πόλεμος με γάντι

Μία άλλη ιστορική φράσις—αὐτή άποδίδε-ται σ'όν Γαμβέττα—είναι ή άφορσά τήν Άλυσίαν και τήν Λωρραίνην περιφώνη άπο-στορική : «Ας τής σκεπτόμεθα πάντα, άς μη μιλούμε γι' αυτές ποτέ ! »

Εν τούτοις και αὐτή ή φράσις δέν είνε τού Γαμβέττα ! Τήν παρέλαβε άσφαλώς από μιά άπόρρητο τού Λεσπανάς πού έγινε σ'ής 3 Νο-εμβρίου 1871. Άλλά και ό κ. Λεσπανάς τήν παρέλαβε από κάποιον μυθιστόρημα τού Βι-κτωρος Σεμπουλιέ, πού έδημοσιεύθη τό 1869 σ'όν «Επαθώρησι τών δύο Κόσμων» υπό τόν τίτλον «ΑΙ περιπέτειαι τού Στράνιολας Μπλό-σαν». Πού βρήκε τήν φράσι και ό Σεμπου-λιέ... δέν έχει εξακριβωθί...

Πάντως είνε γεγονός ότι ή περισσώτερος όποιες φράσεις τής εποχής εκείνης είνε πλά-σιατα τών φαντασιών τών ρομαντικών συγ-γραφέων.

Χαρακτηριστικά τής νοοσχίας τής έπο-χής εκείνης είνε τό περιφημο έπεισόδιο τού Φον-ενοού, πού δείχνει ως πού έφθανε ή φαν-τασία και ή κακωγραφία τών ιστοριών τού ρο-μαντισμού, οι όποιοι έποκειμένοι με... φτα-κίσεις και άντήλασσαν τ'ς τρυφερότητας φιλοφρονήσεις μαζί με τής υπάλλει τών κα-νόνων. Φαντασθήτε τήν είκόνα :

Ο Φον-ενοού είνε άρχηγός τού περικού τού βασιλικού Οίκου και άπέναντί του σ'ό πεδίο τής μάχης έχει τόν Λόρδον Τσάρλς Χέιν, άρχηγόν τής άγγλικής βασιλικής φρουράς.

Μόλις οι δύο άντιμαχόμενοι στρατοί συναν-τώνται, ό Άγγλος στρατηγός προχωρεί έξω από τής γραμμής του, βγάζει τό καπέλο του, ύποκλίνεται πού τών Γάλλων και φωνάζει :

—Τέλειωμεν τής Γαλλικής Φρουράς, άρ-χίζατε ποσού τό πού !

Τότε ό Γάλλος στρατηγός, χαρτών με τήν ίδια ευγένεια, άπαντά :

—Παρακαλώ, αρχίζατε σεις τέλειωμεν τής Άγγλικής Φρουράς !

Τι άόωμα ευγένειας λεπτό και αθώρο !

Τι γοητεία τρυπάν και εκφράσεων ! Νομίζε-ται ότι άκούει δυό ευπαρθας πού άλλα-ζουσι φιλοφρονήματα προκειμένου ν' άρχισι μια κανονική άναταραχή γορού !

Από έπιστολήν όμως τού Λόρδον Χέιν πρὸς τόν άδελφό του Μαρσάλλον τού Τζουρταίνη μάθαίνομε ότι ούτε ό Λόρδος, ούτε ό Φον-ενοού έποκλήσαν με φρασολογία κατωρύ-λιας. Άπ' έναντίας έορκίσθησαν άμείσως στή μάχη με λίσσα και φανατισμό.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Στὸ Βυζάντιο, δύο ἀντιμαχόμενες φα-
τρίες οἱ Πρόσπαιοι καὶ οἱ Βένετοι προσπα-
θοῦν νὰ λάβουν στὰ χέρια τους τὴν ἐξου-
σία. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τὸν
Πρασίωνα κατορθώνουν, πρὸς τὸν σκοπὸ
αὐτό, ὅσοι ἀπὸ τοὺς μηχανορραφίαν
νὰ φέρουν σὲ σχέσηεις τὸν κληρονόμο τοῦ
θρόνου Ῥωμαῖο μὲ τὴν Ἀναστασία, ἕνα
φτωχολογιστὴ πρὸς τὸν παρουσιάζουν ὡς δι-
θεν ἀπόγονο τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ Ῥω-
μαῖος ἐρωτεύεται τὴν Ἀναστασία σὲ βαθμὴ
ποὺ νὰ ματαιώσῃ τοὺς γάμους του μὲ τὴν
βασιλοπούλα τῆς Προβηγίας Βέρθα, γιὰ νὰ
παντρευθῇ αὐτήν. Στὸν γάμο ὅμως αὐτὸν
ἀντιτίθεται ὁ πατέρας τοῦ Ῥωμαίου, ὁ αὐ-
τοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννη-
τος, πρὸς τὸν ὅποιον ἀπειθῆναι ἡ Ἀνα-
στασία—μεταβατικὴ θεία τὴν ὥρᾳ—
ἐξιστῶντας νὰ τὸν πείσῃ.)

14

(Ἡ συνέχεια)

ΚΑΙ ὁ φρούραρχος εἶδε στὸν ἄγγε-
λαφόρο τὴν νέα πρὸς τὴν κρατοῦσαν
δύο σπαθάρους ἀπὸ τὰ χέρια.

—Ἡ Εὐσεβεστάτη μνηστὴ τοῦ Κληρονό-
μου θέλησε νὰ παραβιάσῃ τὴν εἰσοδὸ τοῦ
σπουδαστηρίου τοῦ Τρισεβάστου γιὰ νὰ πα-
ρουσιασθῇ ἐνώπιον του, τοῦ ἐξηγήσε.

Ὁ ἄγγελος ἀφῆκε πρὸς τὴν πληροφο-
ρία, χάθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπουδαστη-
ρίου γὰρ κλεισμένη ὥρα, καὶ τέλος παρουσιά-
στηκε ἐν νέου.

—Προσταγὴ τοῦ Δεσπότη, νὰ περάσῃ ἡ
Καλλιότη !

Ἡ κόρη δὲν περιέμενε περισσότερες ἐξηγή-
σεις. Δὲν ἀρροπώρησε καὶ νὰ σιάξῃ τὸν ἱμα-
τισμὸ τῆς ἔπειτα ἀπὸ διηνεκείνην τὴν φαι-
σαρία. Προχώρησε, διέσχισε τὸν προθάλαμο,
καὶ πέρασε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπουδαστη-
ρίου.

Περιτοχισμένος ἀπὸ τὴν Δωδεκάδα τῶν
Σπουδῶν ὁ Πορφυρογέννητος, πρὸς τὸ πρό-
σπο τοῦ μαρτυροῦσε περισσότερον τὴν κατὰ-
πληξὴ παρὰ τὴν ὁρμή, εἶπε στὴν νέα :

—Ἀγνοεῖς λοιπὸν ἡ κόρη, ὅτι δὲν εἰσέρ-
χονται στὸ σπουδαστήριον τοῦ Δεσπότη ὁ-
πως στὸ κατήλειό τοῦ Καλομανώλη ;

—Γνωρίζω—τοῦ ἀποκρίθηκε ταπεινὰ ἐκείνη
—ὅτι ἡ πόλις τῆς βασιλικῆς καρδιᾶς εἶναι
πρόθυμη ν' ἀνοίξῃ σ' ὅποιον κτυπᾷ μὲ πίστη
καὶ ἐλπίδα.

—Προχέουε εἰς τὸ προκείμενον ! πρόστα-
ξε τώρα κάποις ἀνυπόμονα ὁ Πορφυρογέν-
νητος.

—Τὸ θέμα τῆς παραλήσεώς μου δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ἀξίως ἑλ-
λων, ἐκτός ἀπὸ τὴν Τρισεβάστη Μεγαλει-
ότητά σου...

Ὁ Μονοκράτωρ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀ-
ναποφάστος. Τέλος, ἔλαβε νεῖμα στὴν Δω-
δεκάδα του, πρὸς ὅπως νὰ ἀποχωρῇ ἀφ' οὗ
ἐκκλινῇ ἕνας ἕνας καὶ τὸν προσκίνησαν. Τε-
λευταῖος ἔφυγε ὁ Πατριάρχης, εὐλογώντας
τὸν Δεσπότη, τὴν Πόλιν καὶ τὸ Σῆμα.

—Ἐγὼ κατὰ τὸ θέλημά σου, κόρη ! εἶπε
ὁ Κωνσταντῖνος, σὺ νὰ παραξενεύου, καὶ ὁ
ἴδιος γ' αὐτὸ εἶχε κάμει.

—Σὲ ἀκούω !

—Τρισεβάστε, φεύγω !

Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ, μολοντὴ καθόλου δι-
σάρεση γιὰ τὸν βασιλέα, τὸν ἔφαινε. Προ-

περ 2.

σπάθησε ὅμως νὰ ἀναστήσῃ τὴν ψυχραμία
του, καὶ εἶπε στὴν νέα ψυχρά :

—Θὰ μπορούσες νὰ τὸ εἶχες κάμει δίχως
νὰ με ἀνησυχῆσες.

—Ἀλλὰ ὅχι καὶ δίχως νὰ σὲ προσκινήσω !

—Σεβασμὸς μᾶλλον καθυστερημένος !...
μουνοῦρισε ὁ Σεβαστὸς, δῆλως καὶ ὁ ἴδιος
νὰ ξένη ἂν ἦταν περισσότερο θυμωμένος
παρὰ περιέργος νὰ μῆθῃ τοὺς λόγους τῆς ἀ-
ποτόμου αὐτῆς ἀναχωρήσεως τῆς νέας.

Ἐκείνη ἔσκηψε, τὸν προσκίνησε καὶ πάλι,
καὶ ἔπειτα ἐπληρώσε ἀκόμη περισσότερο. Γο-
νάζισε σχεδὸν στὰ πόδια του. Μὲ φωνὴν συ-
κινημένη καὶ ταπεινὴ τοῦ εἶπε :

—Ἡ Οὐκωμένη πάσα πιστεύει στὸ αἷμα
ποῦ ῥεῖ στὴς φλέβες μου. Μόνον ὁ Δεσπότης
μὴν δύσπιστος...

—Ἐάν ἦλθες γιὰ νὰ μοῦ πῇς αὐτά !—τὴν
διέκοψε ἀπτόρμητα— θὰ ἔκανες καλλίτερα νὰ

— Προσταγὴ τοῦ Δεσπότη, νὰ περάσῃ
ἡ Καλλιότη !

φύγῃς δίχως νὰ με ταράξῃς...

Δὲν πρόφτασε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράση
του, ὅταν οἱ λυγμοὶ ποὺ φαινότανε πρὸς τοὺς
συγκρατοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἡ νέα, ἔξ-
σπασαν. Τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια
τῆς. Καὶ σωρῆσθηκε ὁλόκληρη στὴν ἴδια ἐ-
κείνη θέσθῃ ποὺ ἦταν γονατισμένη.

Μάταια περιέμενε ὁ Δεσπότης νὰ τὴν δῇ νὰ
ἀναστρέφεται. Τὸ ἀκίνητο σὺν μαρμαρένιου σώ-
μα φαινόταν ἀνιχνό. Καὶ τότε, παρ' ὅλο του
τὸ μεγαλεῖο, γονάτισε χάμω ὁ Μονοκράτωρ,
γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ σὲ ποῖαν κατάσταση βρι-
σκότανε ἡ νέα. Ἡ πρώτη του χειρονομία ἦ-
ταν νὰ σπῇ ἕνα μετάξινον κορδόνι γιὰ νὰ
χτυπήσῃ τὸν κώδωνα καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς
φρουροὺς. Μὰ ἔξαφνα, σὺν νὰ τὸν ἐπηρεάσει
μὴ ἀκατανίκητη δύναμις, ἀποτραβήξῃ τὸ χέ-
ρι του. Στάθηκε ἀκόμη μιὰ στιγμὴ καὶ παρε-
τήρησε τὸ νεανικὸ σῶμα ποὺ κοίταξε ἀναί-
σθητο στὰ πόδια του. Ἐσκηψε πάλι νὰ βε-
βαιωθῇ ὅτι πραγματικὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ λει-

τουροῖν ἡ καρδιά.

Καὶ μὲ τ' ἀδύναμα γέφυρα χέρια του, προ-
σπάθησε ν' ἀναστρέψῃ τὸ νεανικὸ κορμὶ γιὰ
νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ ἀνάκλιτρό του σπου-
δαίου. Ἀλλὰ τότε, ἕνας ξαφνικὸς σπασμὸς
συγκλόνισε ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς νέας. Ἡ
δύναμις τῆς ἔσπριζαν, ἡ σάρκα τῆς ἐκρήσθη
καὶ τὰ γυνῖα τῆς μωρῶτα ἀπλόησαν πρὸς
τὸ κενὸ καὶ ἀγκυλώσαν τὸν οὐκωμένο λαλὸν
τοῦ Δεσπότη. Τὰ τραγικὰ στήθη ποὺ τὴν
δεῖνε ἡ ἀνείπωτη μπόρα ἐνδωγνύσαντο πρὸς
σφίχθηκαν ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ ἡλιακί-
νου μονάρχου, ποὺ ἄρχισαν τότε νὰ τρέμω-
ντα κοκκαλιάρικα χέρια του. Κι' ἐνθὺ τῆς μῆ-
τῆς ἐξακολουθοῦσαν νὰ παραμένουν ἀσπλην-
σμένα μὲ τῆς πικρῆς διεισδράσεως ποὺ τῆς με-
σκειαν ἀκόμη τὰ δάκρυα, τὰ χεῖλη τῆς νέας
πύρινα καὶ γλῆνα, ὅρθαν ἀδελὰ τὴν ἄσπρη
γέφυρα στὴν ἀπώτατο.

—Ἀγαπημένε Καλέ, χαίρε ! Χαίρε γιὰ
πάντα ! ... Λησιμόνησε ἐκείνη ποὺ σ' ἀπεί-
ρησε τρελλά...

Ὁ Πορφυρογέννητος δὲν πίστευε τ' αὐτὴν
του. Ὅντε καὶ εἶχε πρὸς τὸν κεφαλὴν του
γιὰ νὰ σκεφθῇ νὰ καταλάβῃ τὸ τί ἦταν δι-
νατὸ νὰ συμβαίνει.

Κατάλαβε μόνον, ὅταν ξαφνικὰ ἡ νέα ἀνέ-
ξε τὰ μάτια τῆς. Τὸν κύτταξε ἔτσι ὅπως ἔ-
ταν σαφηνέως ἐπάνω τῆς. Καὶ σὺν νὰ ἦ-
θε ξαφνικὰ στὸν ἑαυτὸ τῆς, σὺν μὲν τῆς
ν' ἀντιλαμβάνονταν ἡ ἴδια τὸ πλάνο τοῦ
ποῦ τὴν ὄρεκε πρὸς τὴν λιποθυμία
τῆς, ἔβαλε ὅλα τῆς τὰ δυνατὰ, ἀπο-
πνέχθηκε, ἀπόσπρωξε τὰ γεροντικά
μυρῶτα ποὺ τὴν ἀγκυλώσαν καὶ πρὸς
κρατοῦσαν ἀκόμη στῆς χορδῆς τοῦ
λενικὸ μανδύα τῆς κόρης, ἐνθὺ ἡμέ-
μνο σπαρταριστὸ καὶ ὁλόλευκο, τὸν
οὐκωμένο κορμὶ ἐσπάρσε διδύμω.
Ἀπὸ γωνιὰ σὲ γωνία τῆς αἰσθάνθη...

—Ἀγαπημένε μου Καλέ !...
καὶ ὁ Θεοφανὸς νὰ βοῇ τὴν πόρτα
φύγῃ...

Στὰ δίχτυα τῆς ἀπίστευτης πλεκτάνης

Μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ ἔγινε ξαφνικὰ μὲς
στὸ Μέγα καὶ Ἱερὸν Παλάτιον. Οἱ παλαιοὶ
σύμβουλοι καὶ εὐνοῦχοι καὶ διοικηταὶ τοῦ
Πορφυρογέννητου ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ἐ-
πιστολή τους. Ἀνυπόθετος, ἰδιαιτέρως πρὸς
ἐπελάμβανε ὁ καθηγουμένος τῆς Ὑπεραγίας
Τῆς τιμῆς αὐτῆς, τῆς δικαιολογούσε τὸν
ὁ φρικτὸν ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἐξουσίαν
τῆς τοῦ Τρισεβάστου.

Ἀπὸ πολλὴν καιρὸ, τὸ ὁφείλοντο αὐτὸν
ταῦν πρὸς τὴν ἐκείνην τὴν Βυζαντινὴν Αὐλήν
πυθύνον καὶ δοσίλογος ἀπ' εὐθείας ἐνάντιον
τοῦ Θεοῦ, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ Βασιλεὺς δὲν
εἶχε ἀνάγκη ἐνδιαμέσου. Τώρα ὅμως σὺν
ὁράματά του, ὅπως τοῦλάχιστον εἶχε διαδοχῇ
ὁ Πορφυρογέννητος κατὰ τὸ παρόντα μὲν
εἶχε δώσει ὁ Ἰουστινιανὸς, δώρισε τὸν ἐπὶ
μολογητὴν του. Κι' ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸν
καιρὸ ποὺ ἀμείρωνε ὁ Αὐτοκράτωρ σὲ πρὸς
ἰδιαιτέρως συννοήσιμους μὲ τὸν νέον ὁρ-
κισμὸ, θάπρεπε νὰ κατέλινε σὲ συμπεράσμα-
τα ὅχι πολλὰ κολακευτικά γιὰ τὸν Αὐτοκρά-
τορα.

—Αἱ ἀμαρτίαι τὸν ὡς ἡ ἄμωσ !... φη-
σάν ἀναμεταστῆ τους οἱ παλαιότεροι, ποὺ
ἔχουν μνηστὴ τὴν συννοήσιμ. Ἀντιθέτως ὅ-
μως, οἱ σύνοχοι ἤξεραν καλὰ τὸ τί μαρ-
τυροῦσαν κατὰ τῆς μακρινῆς ἐκείνης συννοή-
σεως.

Πραγματικὰ, ὁ Δεσπότης, εἶχε ἀρχίσῃ μὲ
λεπτομερὴ ἐξιστόρησιν τὸν ἀνομιαντισμὸν
καὶ ποὺ τὴν ὄκνη μὲ πολλὴν προσοχὴ ὁ ἐξ-
μολογητὴς του.

Ἦταν ὅμως καὶ ἕνα ἀμάρτημα, ποὺ δὲν

Ἡ ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

φαινόταν νὰ τὸ θυμᾶται διόλου ὁ Πορφυρο-
γέννητος. Ὅχι γιὰτὶ εἶχαν περάσει χρόνια
καὶ χρόνια ἀπ' τὸν καιρὸ ὅπου εἶχε συντελε-
σθῇ. Ἀπεναντίας μάλιστα : ἦσαν τὸ τελευ-
ταῖο ἀπ' ὅλα τ' ἀμαρτήματά του. Κατὰ τὰ
ἄλλα δὲν ἦταν καὶ ἀνάγκη νὰ τὸ πῇ στὸν ἐ-
ξμολογητὴν του, γιὰτὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὸ
ἤξερε πάρα πολὺ καλά : Ἦξερε καλὰ ὁ καθη-
γουμένος τῆς Ὑπεραγίας τί εἶχε ἐπακολου-
θῇ μετὰ τὴν σπῆν τῆς λιποθυμίας τῆς
μνηστῆς τοῦ Κληρονόμου. Ὁ ἐπὶ τοῦ πε-
νθροῦ τῆς εἶχε κρῖνει περὶ τὸ νὰ καλεσθῇ σὲ
ὁρμη. Ἰσως γιὰτὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε χά-
σει τὰ λογικά του, ὅταν ὁρμήσε νὰ κρατᾷ
μετὰ τῆς γεροντικῆς μωρῶτας του τῆς κρου-
σῆς σαρκαὶς τοῦ νεανικοῦ κορμοῦ, ποὺ δὲν
τὸ κάλυπτε πὰς πρὸς ἕνα μόνον μερὸς τῆς ἀμ-
φισβέσεως... Κι' ὅταν ἦλθε πάλι στὸν ἑαυτὸ
του, ὅταν ἐξαπρόχως τὴν κρῖση του, ἐφφύριζε
καὶ ὁ ἴδιος διεισδύσας τὴν ὕψην του : Ἦ γε-
ροντο κεφάλι του μὲ τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά ὅρε-
θηκε ὑποκείμενον ἀνάμεσα στὰ διδύμωτα στήθη
ἐνθὺ τὰ πυρῶματα χεῖλη του σὺν νὰ προσπα-
θοῦσαν νὰ ρουφίσουν μὲ μαγία τὸ νεανικὸ
αἷμα ποὺ εορμαίετο ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἐπι-
δρομή.

Ἡ πρώτη του κίνησις, μόλις ἄρχισε νὰ πᾶν
ἐνσείδησι τοῦ ἑαυτοῦ του, ἦταν νὰ τινα-
χθῇ πίσω, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ἀνομιαν-
τικὸ τῆς ἀκολασίας τοῦ σπαρταριστοῦ ἀκόμη
μεσὶς στὴν ἀγκυλιά του. Κι' αὐτὸ πραγματι-
κὰ προσπάθησε νὰ κάμῃ, κατορθώνοντας νὰ ἐ-
ξυπνήσῃ καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια ποὺ
εἶχε ἀκόμη ἡ γεροντικὴ του θέλησις. Μία μὲν
στιγμὴ ἀκόμη, καὶ θὰ τὸ εἶχε ἰσως κατορ-
θώσει. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποὺ
τοῦ χρεώστανε νὰ ἀσκήσῃ τὴν μεγαλυτέραν
δυνατὴ ἐπιβολὴν στὸν ἑαυτὸ του, τὸ κορμὶ τῆς
λιποθυμίας νέας σπαρταρίσκει ἀπὸ τοῦ
ἑλπίδι μιὰ φορὰ. Καὶ γι' αὐτὴν μιὰ φορὰ μα-
ζὶ μὲ τὸν βαρὺν ἀναστεναγμὸ, ἔφυγαν ἀπὸ
τὰ φλογισμένα χεῖλη τῆς νέας τὰ μεθυστικά
λόγια ποὺ γὰρ δευτέρου φορὰ ἤκουσαν τόσο
παράξενα στὰ γεροντικά αὐτὰ :

—Ἀγαπημένε μου Καλέ !...
καὶ ὁ Θεοφανὸς νὰ βοῇ τὴν πόρτα
φύγῃ...

Καὶ πάλι τὰ γυνῖα γυμναζομένη μωρῶτα,
νεκρὰ καὶ ἀνιχνό ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τε-
λίζθηκαν μηχανικὰ σὰ φρέδια γύρω ἀπὸ τὸν
λαλὸν τοῦ Δεσπότη. Τρελλά, ἥδονικὰ, τὰ χεῖ-
λη τῆς νέας ἔπρηναν τότε τὸ σῶμα ἐκείνου
ποὺ τὴν εἶχε σπῆν ἀγκυλιά του. Ἐνα φλογε-
ρὸ φῶς, καὶ ἔπειτα πάλι ξαφνικὰ ἡ λιποθυμία.
Τούτῃ τὴν φορὰ ὅμως ἡ ἀνομιὰ εἶχε κρῖνει-
σε τὸ μανὸ καὶ τὴν καρδιά τοῦ γέροντος. Ὅχι
πὰς μόνον δὲν προσπάθησε νὰ ἀποτραβηχθῇ,
ἀλλὰ συνέκρινε τῆς τελευταῖας γεροντικῆς
του δυνάμεις γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἡδονὴν ποὺ
τοῦ προσφερόταν τόσο ἀναπάντεχα, ὅπως νό-
μιζε. Καὶ θὰ εἶχε πραγματικὰ λάβει χώραν
τὸ ἀνεπαρόχωτο, ἀν' ἰσά-ἰσα τὴν στιγμὴν ἐ-
κείνην ἡ νέα δὲν συνεχρόταν ἀπὸ τὴν νάρκη
τῆς λιποθυμίας τῆς.

Ἀπὸ τὰ τραυματικὰ στήθη ἀνάβλυσε καὶ
ἔξορσε ἡ κραυγὴ τοῦ τρέμου καὶ τῆς ἀπελ-
πίσεως :

—Ῥωμαῖ, βοήθεια ! Ἀγαπημένε μου Κα-
λέ !

Μὲ τὴν δύναμιν ποὺ δίνει ἡ ἀπελπίσι σὲ
στιγμὲς ἐσχάτου κινδύνου, ἀπόσπρωξε τὸ γε-
ροντικὸ κορμὶ καὶ τὸ ἔστειλε νὰ κλιθεῖ ἀρ-
κὰ μακριὰ πρὸς τὸν παλαιὸν καὶ τὸν
σπουδαστήριον. Δὲν εἶχε φαντασθῇ ἡ Θεοφα-
νὸς πὺς ἡ κομωδία τὴν ὅποια ἔπαιξε θὰ ἔ-
παυε τόσο ἐπικίνδυνον τροπὴν.

—Βοήθεια ! Ἐλεῖμόν, ἐλεῖσόν με ὁ Τρι-
σεβάστος !...

Ἡ ὑπερταρξὴ ἐπίκλησις τῆς προστασίας τοῦ
Μονοκράτορος, ἔφερε νὰ τὴν θέσῃ ἐντὸς
κινδύνου ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν ποὺ ἐφοβότανε τὴν
καὶ νὰ ἔλθῃ. Πραγματικὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ
σπασμωδικὸν γεροντικὸν κορμὶ δὲν φάνηκε
νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ κινήσῃ. Ὁρῶντα τώρα,
ἡ νέα πληρώσε καὶ ἀπλόσε τὸ πόδι ποὺ δὲν
τὸν ἐπηρεάζει παρὰ ἕνα ἑλαφρὸ σαιβάδιον,
γυμνὸ ἀπὸ τὸν ἀσφαλτὸ ὡς πρὸς τὸν σὺν πα-
λαιὸν μὲν. Ἐσπάρσε τὸ κορμὶ ποὺ φαινό-

ταγε ἀνιχνό. Πραγματικὰ ὁ ἀνθρώπος ἐ-
κείνος σωρὸς κινήθηκε. Ἀργὰ καὶ μὲ πολλὴ
δυσκολία ἐξερρόδατο τὸ κεφάλι τοῦ Τρισεβά-
στου. Τρομάρα, φόβος, ἀπελπίσι, κατέλα-
βαν πάλι τὴν νέα ὅταν ἀντίκρινε τὸν Δεσπότη
στὰ πόδια τῆς. Ἡ πρώτη αὐθόρμητη κίνη-
σις τῆς ἦταν νὰ πεταχθῇ πάλι νὰ βοῇ τὴν πόρ-
τα, νὰ φύγῃ.

—Ἐλεος ! Ἐλεος !... ψέλλισε ἡ μωσοῦ-
σμένη φωνὴ τοῦ ἐξαντλημένου γέροντος.

»Ἐλεος ἡ κόρη μου ἡ ἀγαπητὴ ! Μὴ μ' ἀφίγεις μόνο ! ...

Ἡ βασιλικὴ αὐτῆς παραλήσει δὲν ἦταν
βέβαια δυνατὸ ν' ἀρίστων ἀδιάρρητη τὴν νέα.
Ἀπεναντίας μάλιστα, τῆς φάνηκε καταπλη-
κτικὸ αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε, καὶ ἔφερε τὸ χέρι
στὸ μέτωπο σὺν γὰ νὰ θυμῇ πὺς ἦταν δι-
νατὸ νὰ εἶχαν λάβει χώραν ὅλα τούτα. Στὸ
ἀναμεταστῆ ἔσκηψε, γονάτισε, ἀγκάλιασε σὺν
φιλδοστοργὴν κόρη τοῦ γέροντος καὶ προ-
σπάθησε νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ ἀ-
ναστρέφῃ καὶ νὰ συνέλθῃ. Τὸν ὑ-
ποβάσκει ὡς πρὸς νὰ τὸν τοποθετή-
σῃ στὸ ἀνάκλιτρόν. Κι' ὅταν ἔγινε
καὶ αὐτὸ, ἄρχισε πάλι νὰ τὸν χαϊδεύῃ
ἀπαλὰ μὲ ἀπερίγραπτη στοργή, ὡ-
στότως τὸν συγχρόνως τί ἔφερε νὰ
κάμῃ.

—Τίποτα ! Νὰ μὴ κάμῃς τίποτα !...
τῆς ἔλεγε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή,
πολὺ περισσότερον παρακλητικὴ παρὰ
προστατευτική.

»Νὰ μείνῃς ! Πρέπει νὰ μεί-
νῃς !

Ἐξαφνὰ ἡ νέα ἀντελήφθη τὴν γύ-
μνια τῆς, καὶ προσπάθησε νὰ τὴν
καλύψῃ. Ἀλλὰ ὁ Πορφυρογέννητος
τὴν ἐμπόδιζε :

—Ἄν ἔχεις ὀκειον καὶ ἔλεος γιὰ
μένα, μείνε ! Μείνε ἡ φιλάτη...

Τὴν τράβηξε τότε καὶ προσπάθη-
σε νὰ τὴν παραστήσῃ στὴν ἀγκυλιά
του. Ἐκείνη γονάτισε καὶ πάλι καὶ
μὲ τὴν ἴδια πάντα νύκλι στοργὴν χαί-
δεψε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι του.

... ..

Ὅταν ὁ Μέγας Κανδύλαττης ἐμ-
πῆκε στὸ στοῦδιον ν' ἀνέβῃ τοὺς
πολυελαίους, ὅρεκε τὸν Αὐτοκράτο-
ρα σὲ γραφεῖο του, νὰ συνομιλῇ
μ' ἕνα νέο σπαθάρου, σκεπασμένο
μὲ τὸν ποδὴν μαγνῶτα του.

—Υπαγε ἐν εἰρήνῃ, νεέ !...

Ἐδῶκε ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ μιὰ
μεγαλοπρεπῆ χειρονομία τὸν σπα-
θάρου μὲ τὸν ὅποιον φαινόταν ὅτι εἶ-
χε συνεργασθῇ ὡς τὴν στιγμὴν ἐ-
κείνην.

Κι' ὅταν ὁ νέος ἐποκλήθηκε, προσκίνησε
καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τῆς βαρεῖς κουρτίνας,
ὁ Μονοκράτωρ πρὸς ταῦτα :

—Μπορεῖς ν' ἀνάγῃς τοὺς πολυελαίους !...

Δύσκολοι ρόλοι εὐκόλοι παιζόμενοι

Περὶ τὸ νὰ πῇ κανεὶς ποῖος μπορούσε νὰ
εἶναι ὁ νεωρὸς σπαθάρου ποὺ φαινόταν ἀπὸ
τὸ Δεσποτικὸ στοῦδιον, ἔγινε ἀπ' τὸ πε-
νταπὺ τὸν Θεόνου καὶ πέρασε στὸν περὶ-
σο τοῦ Γυναικείου, σὲ κατὰ τὴν τοῦ ὁποῖου
περιμένον οἱ δύο ὁφικαὶοι ποὺ εἶχαν σὺν
νοδεύσει τὴν Θεοφανὸν. Ἦσαν ἡ ἴδια ἡ μνη-
στὴ τοῦ Κληρονόμου !

—Ἀνησυχώσαμε πολὺ ! τῆς εἶπε ὁ ἕνας.

—Οἱ δύσκολοι ρόλοι ἀπατοῦν καιρὸ πολὺ
γιὰ νὰ παιχθῶν καλὰ ! ἀντήνησεν ἐκείνη.

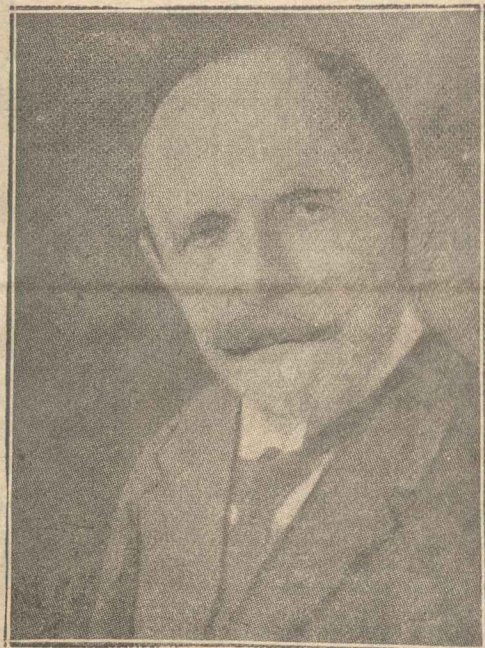
Ἀντιπονοῦσαν ο

Γιόχαν Μπόγερ

Ο Νορβηγός συγγραφέας που έπεβλήθη διεθνώς. — Η ζωή και το έργο του.

Αντίθετα προς την δανιμαρκέζικη και την σουηδική λογοτεχνία, που εμφανίζονται στής αρχές του δεκάτου εβδόμου αιώνα με τους Άρρεμπτο, Μεσσέγιους, Χόλμπεργκ, Μπέλμαγ και Άλλους, η νορβηγική λογοτεχνία άρχισε σε πολύ μεταγενέστερη εποχή. Μόλις από το 1840 και πέρα, που έδμοσεύθησαν τα έργα του ποιητού Βέργκελαντ, ξεπρόβαλε δειλά μια νορβηγική λογοτεχνία, που έμελλε όστόσο μέσα σε λίγες δεκαετίες να πάρει μια ξεχωριστή θέση στην παγκόσμια φιλολογία. Το σχεδόν μοναδικό αυτό φαινόμενο, της δημιουργίας δηλαδή μιας παραδόσεως λογοτεχνικής μέσα σ' ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα, οφείλεται κυρίως στον Ίφεν και στον Μπρόνσον. Αυτοί ήταν οι πρώτοι Νορβηγοί συγγραφείς, που η φήμη των ξεπέρασε τα σύνορα της πατρίδος των και έγιναν διεθνείς φαινογόμους. Μά δεν ήταν οι μόνοι που άξιζαν τόνομα. Πλάι σ' αυτούς αγωνίζονταν τόν καλόν άγωνα συγγραφείς σαν τόν Άλεξάνδρο Κεϊλαντ, τόν Ίωνα Λή, τόν Γκάμπεργκ, τόν Άμαλία Σκόμ και τόν Χάιμπεργκ, ως τήν στιγμή που ένεφανίσθη ο Κνούτ Χάμσουν, κι ύστερα ή Ούντεντ, για να επισφύρουν τήν προσοχή της διεθνούς κοινής γνώμης. Μά ενώ τό άστρο του Χάμσουν και της Ούντεντ μεσουρανούσε άκόμα, ένας νέος Νορβηγός συγγραφέας παρουσιάστηκε για να διεκδικήσει κι αυτός με τήν σειρά του τήν διεθνή άναγνώριση : ο Γιόχαν Μπόγερ.

Γιόχαν Μπόγερ.

Ο Γιόχαν Μπόγερ, που τά βιβλία του είναι σήμερα μεταφρασμένα στής περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες, άνηκε στήν χορεία των μεγάλων αυτοδιδάκτων. Η ζωή του μοιάζει καταπληκτικά με τήν ζωή του Γκόθα και του Χάμσουν. Γεννήθηκε τό 1872 στό Τρόντσεμ, είναι δηλαδή σήμερα έξιήντα έτος χρόνων. Μικρό παιδί σαν ήταν, έμεινε ορφανός και άναγκάστηκε να εγκαταλείψει τήν πολιτεία και τή θρηγία του σχολείου του, για νά πάη στό περιόριον, σέ κάποι μακρινούς συγγενείς του, που σάν άλλους σχεδόν τούς Νορβηγούς, έξοσαν από τήν φαική και τήν γεωργία. Έτσι έπέρασε όλα τά νεανικά του χρόνια πλάι σέ άλλους ανθρώπους, κι ή εικόνα της άδιόκλητης πώλης του για τό πρσι έμεινε ζωηρά χαραγμένη στόν νου του. Στό σχολείο μόνο κατά διαστήματα πολύ άραιά έφοίτησε. Η οικονομικές συνθήκες του δεν τού επέτρεψαν να σποτηματοποίηση της σπουδής του. Όστόσο ο μικρός Γιόχαν έδιάβαζε, έδιάβαζε άπληστα όσα βιβλία έφεταν στό χέρι του. Σάν έφτασε στήν ηλικία, που δεν μπορούσε πιά να ξη είς δάρος άλλων, έπηρε κι έγινε έμποροπώλητος. Η νέα αυτή δουκία του, που τού έξασφάλισε τ' απαραίτητα για τήν ζωή, τούδωσε συνάμα τόν καιρό να μελέτησ τούς Νορβηγούς διδασκάλους και ... ν' ανακρίνη τόν έναυό του. Έτσι από μια μάλλον σύντομη διαδικασία, ο Μπόγερ αισθάνθηκε τήν δύναμη των άρετών, για ν' ακολουθήσ τόν δρόμο του Μπρόνσον και του Χάμσουν. Σε ηλικία είκοσι έτος χροών έδωσε ένα μονόπρακτο δράμα του με τόν τίτλο «Μιά μητέρα», που έκανε έξαιρετική έντύωση. Έτσι από λίγο παρουσίασε τό μυθιστόρημα «Ποιμή». Το έργο αυτό ή κορυφή τό έτοιποθήσε άνάμεσα στά καλύτερα της εποχής. Η έπιτυχία αυτές τόν άνοισαν έναν καινούριο δρόμο. Τώρα πιά δεν έξοισε, φυσικά, ως έμποροπώλητος, μη ως δημοσιογράφος, αλλά ως έπιμυλλογράφος. Όστόσο δεν μπόρεσε να ξεφύγη τήν μεγάλην άρρώστια του καρπού. Βουκόμισσε άκόμα στήν τελευταία δεκαετία του περασμένου αιώνα, που ή σκιά

και τόσο σπανία ή περιγραφική μαεστρία του, που δεν έχει άναγνη να κάνει πολεμική για νά πείση. Η άληθινή τέχνη πείθει και καθοδηγεί και παρασφεί και γρυμίζει, εν άγνοία όμως ή και παρ τήν θέληση του δημοοργός της. Γιατί αυτός, σάν άληθινός δημοοργός, δεν μπορεί νάχη άλλο σκοπό από τήν τέχνη τήν ίδια.

Τά μυθιστορήματα του Μπόγερ, που είδαν τό φως της δημοσιότητας στά τελευταία είκοσι πέντε χρόνια, θεωρούνται από τά καλύτερα όχι μόνο της νορβηγικής, μά και της ευρωπαϊκής γενικά λογοτεχνίας. Άς αναφέρουμε μερικά : «Η δύναμη της πίστωσης», «Ο τελευταίος από τούς Βίανγκ», «Τά άσπρα πουλά», «Ο νέος δαυίδ», «Οι μετανάστες», «Η μεγάλη πείνα», «Ο άνηστος με τής μάσκες», «Οι φράδες του Λόφο». Είναι όλα συνθετικά πινάκες μοναδικής πλαστικής όμορφιάς. Οι άνθρωποι, που μάς παρουσιάζει σ' αυτούς, παρ τό έντονο τοπικό χρώμα τους, είναι σάν γυνώμιες και σάν δικό μας. Είναι άνθρωποι άληθινοί, ζωντανοί. Μόνον έτσι έγγείτα τό γεγονός, πώς τά μυθιστορήματα του Μπόγερ διαβάονται παντού. Ός και στής Ίνδίες και στήν Αυστραλία. Για τόν

Νορβηγό μυθιστοριογράφο έγραψαν και έμ. λησαν μ' ένθουσιασμό ο Μάξιμος Γκόρα, ή Έλλεν Κέι, ο Ρομάνοβιτς Ταγκό και ο Ρομάν Ρολάν. Ο τελευταίος αυτός μάστα έξασπ σ' ένα διθυραμβικό ύμνο: «Άγαπώ και θαυμάζω τόν Γιόχαν Μπόγερ. Είναι ένας από τούς μεγαλύτερους τεχνίτες, που ζωντανεύουν τούς χαρακτήρες και ζωογόρουν τήν φύση του Βορρά. Στους ήρωές του έναξή ή άσπια των «τελευταίων Βίανγκ», διφασμένη για μια έλεύθερη ζωή κάτω από τόν έλευθερό αέρα νύ. Τους άναγνωρίζω ξανά τούς ανθρώπους αυτούς ! Αυτά τά μεγάλα πουλά της άσπιας θάλασσας πέρασαν πάνω από τήν πατρίδα μου — κι καρδιά τους έμπηξαν τήν καρδιά τους στής άμυνιές της βορεινής Γαλλίας μου — έχω τό αίμα τους μέσα στής φλέβες μου. Γιόχαν Μπόγερ, είμαστε άδελφοί από τόν καιρό της μεγάλης έπιδρομής!».

Όσοι άγατούν της άσκαπες συγγραφής, βρίσκουν πώς τό άστρο του Μπόγερ γλωμίζει μπροστά στό άστρο του Κνούτ Χάμσουν. Έμεις όστόσο δεν πρόκειται να δώσουμε καμιά απάντηση στό ερώτημα : «Χάμσουν ή Μπόγερ;» Υπάρχει άνθρωποι που ύπεστη- ρξαν σοβαρά τήν γνώμη πώς ή αξία ενός καλλιτεχνικού έργου μπορεί να καταβληθεί από τόν αριθμό των και ή τόν όχ των άναγνωστών, τόν θεατών ή τόν ακροατών του Γι' άλλους όμως ή μέθοδος αυτή δεν είναι μόνο ελαττωματική, αλλά και άσκαπη. Για στήν τέχνη ένα ζήτημα προέχει όλων των άλλων : τό νάνα κανένας δημοοργός. Κι ο Μπόγερ είναι άληθινός τεχνίτης, είναι δημοοργός. Όλα τ' άλλα δεν έχουν κανένα λόγο, καμιά σημασία. Ούτε ή σελίδα μας είναι προωρισμένη για τήν άξιολογική κατάρτιση των συγχρόνων ποιητών. Τήν άξιολογική αυτή κατάρτιση θα τήν κάνει άσφαλότερα από όλους τούς άλλους ο Χρόνος. Μά φορ ο Κνούτ Χάμσουν και ο Γιόχαν Μπόγερ είναι οι δύο Νορβηγοί συγγραφείς, που ή φήμη τους ταξιδεύει σήμερα σέ στεριές και θάλασσες. Κι τό γεγονός αυτό δεν είναι τυχαίο, φυσικά.

Από τά έργα του Μπόγερ μεταφράστηκαν έλληνικά τό «Κάτω από τόν άδειο άνόσσο» και «Ο φιλακαμένος που τραγουδάει». Μέσα στό πλήθος των έξων βιβλίων που μεταφράζονται χωρίς κανένα προηογμένο έλεγχο και τυπώνονται με τήν ίδια έπιπολασμένη θάται ευχής έργο να κυκλοφορήσουν κι άλλα βιβλία του Μπόγερ. Τά χαρακτηριστικά ένα βαθύτατο ανθρώπινο αίσθημα. Είναι από τά βιβλία που τέρπον χωρίς να δηλητηριάζουν.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

Σοφά λόγια

Οι άνδρες νομίζουν ότι αυτοί έλέγονται τήν γυναίκα — «τής έλλογής των», όπως λέγουν — ή άλήθεια όμως είναι ότι ή γυναίκα είναι εκείνης που έλέγονται. — Ένθιμο πάντα τά λόγια του Ρενό : «Η γυναίκα άγαπά τόν άνδρα, ο άνδρας τόν Θεόν». — Άγαπάμε τούς φίλους μας με τή έπιτομία τά των και όμως άπεχθανόμεθα τά έλαττώματα που έχουν οι φίλοι μας. — Άχ ! Τό τραγικό δεν είναι ότι γελάμε, άλλ' ότι — δυστυχώς ! — δεν γελάμε... (Πάβ Ζερλιντ)

του Άλμπερ - Ζάν

Ο νικητής

Μά γιατί να ξαναπάρω εκεί, που έπρεπε να πάω; Ντούγκλας, αφού πήρατε κι όλας τήν άπόρρησας; Και έπαινε απάντηση.

Γιλάντος δεν κατέδραχε να τού πησι. Το μικρό της ποδαράκι έπέζε πείσμα τήν ταχύτητα και έσφιγγε όλάν τού αυτοκινήτου άνάμεσα στά γέ- της που ήσαν γωρίς θαυμάσια. Ά- μως, σέ μια στροφή, τό πεδίο του άε- ραίου παρουσιάστηκε μπροστά τους με τήν οχάση των παραλλήλων ύπερτέγων, τά σκοτεινά μηχανήματα πάνω στο έδαφος.

Χωρίς να δώσει τήν παραμικρή προειδο- ρηση, ή Γιλάντος έστρεψε άποσπρά και τ' αυτοκίνητο έξυποκάκισε πάνω στο γήπεδο έ προοιέσεως. Δύο μηχανοοδηγοί ώ- σαν για να τό έμποδίσουν, άλλα υλές εγνώσαν τήν σωρεία, τήν έλαστική- ν σείοντας τό γέρι στά κασέτα τους. — Διατρέχουν ήδη τήν έκατοστή είκοστή δόη ώρα τους! άνήγγειλε ο νεώτερος από τούς δύο άντρες μ' ύπερφάνεια.

Πενήντα λεπτά άκόμη και τό ρεκόρ ής άνογής θα καταρρίφθ, είπεν ο άλλος.

Η Γιλάντος τούς χαμογέλασε κ' έπή- ησε από τ' αυτοκίνητο. Έστερύτερα, γω- ρές ν' άσολήθ πιά με τόν σύντροφό της, έμεινε πός τόν ραδιοηλεγραφικό σταθμό, όπου ο Ντούγκλας τήν έφτασε με δύο πη- δήματα. Η έρωτική εισβολή της μέσα στήν καμπίνα, έκανε τόν άστυματιστή να στρω- ή. Ήταν ένας νέος πινύλλος με παιδιάστι- κα μάτια. Με τό γέρι του επέδρασε σιγή τούς άσπρήντας. Σάν τελείωσε όμως να γράση τό μήνυμα που έδέχτο, είπε τρίζον- τας τά στενά δαχτυλά του!

Όλα πάνε περίφημα! Η άνανέωσις της δελήνης έγινε κατά τήν μά μ' ένα τόσο καταπληκτικό. Το ήθικό είναι έξογο. Ο σκύγός σας, κυρία, δεν παρουσιάζεται πιά μόνον για ένα πράγμα: Τού λείπουν λεί τα σάντοις σ' άεροπλάνο. Όπως ή- ποτε, ο ήρωάς του είναι βέβαιος.

Η Γιλάντος έκούνησε τό μικρό κεφαλάκι της, έπειτα τράβηξε άπότομα τήν γυναικία κάτα της, και με μια κίνηση, τίνανε της μοικλές των μαλλιών της.

Έχετε έπαση με τό άεροπλάνο; ρώ- ησε τόν άστυματιστή.

Μάλιστα, κυρία.

Μπορείτε να στείλετε εκ μέρους μου, ένα προσωπικό ραδιοηλεγραφικό στόν άντρα μου;

Τό μόνον εύκολο, κυρία μου!

Άλλ' ο Ντούγκλας, τόν όποτον ή τελευ- τία σκέψ της Γιλάντος έκανε να τινάξή έπείστε στόν άντρά του να επείσει!

Δεν πιστεύω Γιλάντος, να τό λέτε αλ- τό σιγά! Χάνουμε μονάχα τόσο πολύτιμο καιρό.

Δεν είμαι της ίδιας γνώμης! άπήνησε ή νέα γυναίκα, με τήν μεγαλύτερη ήρεμία.

Έστω πός τόν άστυματιστή, που πε- ρόμεινε τάς άναγές της άποής και με τά δαχτυλά πάνω στά πλήκτρα του ποιμπού.

Έμπρός!

Με μια φωνή καθαρή σαν τό κούσταλλο, ή Γιλάντος έστρεψε στήθεσ!

«Έντ, ή σκέψη μου σάς ακολουθεί, μά ή καρδιά μου δεν είναι πιά μαζί σας... Σας ά- ναγγίζω με λύπη μου πώς άγαπώ τόν Ντούγκλας Χάλλενσταλ, ο όποιος αυτή τήν στιγμή βρίσκεται κοντά μου, μέσα στήν καμπίνα του άστυματιστή, και ότι έγινε τήν πρόθεση να φύγει μαζί για τήν Φλωρίδα.

Έκρινε πώς ήταν τιμώτερο να σάς είδη- ποιήσω. Θάρος και καλήν έπατυχία! Γιλάν- τος».

Τότε ο Ντούγκλας τήν έπιασε από τό μπράτσο:

—Και τώρα, έλάτε! ίχέτευσε ο νέος.

Ο νικητής

—Όχι.

—Δεν θέλετε να με ακολουθήσετε;

—Πώς! Άσφίτερα! Τήν στιγμή αυτή εί- να άδύνατο. Περισμένο τό άποτέλεσμα τού τηλεγραφικού μου.

—Ποι άποτέλεσμα; ρώτησε ο Ντούγκλας με στοιγνία φωνή. Έλπίζω να μη παν- τάζεστε πώς ο Τέντ θα διακόψη τήν πο- σπάθειά του, τήν στιγμή ακρόδως που σθά- νει στό τέμα:

—Και, γιατί όχι;

—Αυτό θάταν κάτι έξω από τής συνή- θειας του. Ο Τέντ πριν απ' όλα τ' άλλα είναι ένας σπόστισμης.

—Κι' αν άποδώση σέ μένα μεγαλύτερη σημασία πιά στό ρεκόρ του;

Ο Ντούγκλας έσφιξε τής γροθιάς του.

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

—Είμαι κακό αυτό που κάνετε, Γιλάντος!

τηλεγραφικά μου; ρώτησε ή νέα γυναίκα τόν άστυματιστή, με κομμένη τήν άνάσα.

—Ναι, κυρία. Το μηχανήμα τού άστυ- μάτου λειτουργεί κανονικά στο άεροπλάνο.

—Πώς τό έξερετε αυτό;

—Ο σκύγός σας μου άναγγέλλει τήν λή- ψην μιας πληροφορίας που ή μετεωρολογι- κή υπηρεσία μου άνέθεσε να τού διαβιόσω.

Ο Ντούγκλας έγείλασε γλευστατικά:

—Είμαι ήδη μια ώρα και δέκα λεπτά που προοιέμει! Το ρεκόρ καταρρίφθη πού ένός τεταύτου... Θέλετε ναθήτε μαζί μου, ναι ή όχι;

Τήν ίδια ώρα στιγμή, ή Γιλάντος άρχισε να κλαίει σαν ένα μικρό κοριτσάκι. Ο Ντού- γκλας τήν πήρε στήν άγκάλια του και προ- σπάησε να σκουπίσει τά δάκρυά της με ένα μικροσκοπικό μαντηλάκι που τά μελά του άδέρει γέρτα τό σαλακώανε άπελπιστικά.

—Έλάτε Γιλάντος! Πόετι νάσαστε λο- γική!

—Ο Τέντ δεν μ' άγαπά πιά!

—Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, αφού έγω σας άγαπώ, και αφού δεγθήκατε να μ' ακολουθήσετε και να γίνετε γυναίκα μου!

—Ναι... Ναι...

—Τότε λοιπόν; Γιατί κλαίτε;

—Είμαι κάτι πολύ λεπτό. Ντούγκλας, πολύ άσπληπτο για σάς! Είμαι ένα πόν- μα που μάς κάνει δυστυχισμένες έως της γυναικείας, και που οι άντρες δεν μπορούν να τό νοήσουν!... Σκεφθήτε πώς ήμουν ή γυναίκα του Τέντ, παραπάνω από τρία χρόνια, και αυτός τώρα με θυσάζει, έμένα, για ένα βλακώδες ρεκόρ!... Ά!... Τί τα- πείνωσ!

—Μά γιατί; Άκού ήραπε άστυματισμέ- νη, έτσι και άλλως, να φύγετε μαζί μου!

—Άσφαλώς! Όμως αυτός δεν τώζει! Θα μπορούσε να σκεφθ' απ' ένντις πώς θα με συγχώρεσε ίσως όταν θάβλεπε πώς έίκοψ τήν άπόπειρά του πός γάιν μου, και ότι θα έπωλεείτο από τήν συνήθειά μου τούτη για να με κρατήσει. Και όμως τήν πιθανότητα αυτή που, θα μπορούσε να έχη για να με κρατήσει κοντά του, ούτε και προσέβλεπε να μ' τήν γάση.

Τήν στιγμή εκείνη ένα ύπόκοφο θρόντο ύφθηκε από τό έσωτερικό της καμπίνα, μεγάλωσε σιγά-σιγά και άπλώθηκε όλο- γρωα. Έρωσινιματα χαράς, άνήγγεισαν, και τό μηχανό ποδοβόλητο τού πλήθους που τρέχει, συροκίπας τά σπλήν έδαφος.

—Η ποσγείωση!

Ο άστυματιστής άνοξε τήν πόρτα. Κυ- λήσανε λίγα δευτερόλεπτα. Κατόπιν κά- ποιος σαν γίγας, με τό πρόσωπο σκαμμέ- νο από μια πέσινη μάσκα και με γάντια από ποδιά, πούβαλλε έξω από στά κατώ- φλη.

—Τέντ! έφώνησε ή Γιλάντος.

Ο ποσπλητής άπεικόνισε τόν Ντού- γκλας με μια άδικοστη όδηση και ποσπλησε πός τήν νέα γυναίκα που στεκότανε πε- λισμένη.

—Μπ! Άκούη έδώ είσαστε σεις; ά- νασταίνετε εκείνος. Θάροσσε πώς είχατε φύγει από πολλού!

Η Γιλάντος βλακώθηκε τό κεφάλι, χωρίς να πη λέξη.

—Τί κάνετε λοιπόν έδώ μέσα;

—Σας προοιέμει άστυματιστή ή Γιλάντος, ταπεινωμένη. Και γωίς να έσπασε δόλο έπεσε πάνω στά πλατό στήθος του άντρά- της, γιατί ή γυναίκα άναγκάσεν μόνη αυτής πού έξορυν να γινούν τόσο στα πός όσα και στή ζωή. Προπαντός σ' αυτή...

ΑΛΜΠΕΡ - ΖΑΝ

Νέα από το Χόλλυγουντ

Ψάρια... μπεκρήδες

Η χαριτωμένη θεντέτα του κινηματογράφου Άννυ Όντορ έλαβε τελευταίως μια πολύ περίεργη αποκόλληση: ότι δηλαδή τα χρυσόψαρα μιας δεξαμενής πίνουν αγριώς ούισκυ!

Και η ανακάλυψη αυτή έγινε υπό τας εξής συνθήκας: Ένα πρωί ενώ εγύριζαν, στο Στούντιο μια από της κυριότερες σκη- νές του έργου «Μπέμπου» η χαριτωμένη θεντέτα από άπροσεξία άφησε να γυθί ένα ποτήρι ούισκυ μέσα στην μικρή δεξαμενή που κολυμπούσαν μερικά ζωτικά ψάρια. Δέν επέερασεν πολλά λεπτά της ώρας και η Άννυ παρατήρησε ότι τα ψάρια άρχισαν να κάγουν μέσα στο νερό ένα σωρό παράξενες και, πρελλά παιγνίδια που έδειχναν πως ή- σαν... μεθυσμένα! Τò θέαμα ήταν γοητευ- τικό! Ποτέ ψάρια δέν είχαν δείξει τέτοια ευκίνησια και τέτοιο κέφι.

Σε λίγο δλόκληρο τò Στούντιο είχε συνα- γθή γύρω από την δεξαμενή. Και τò άπο- τέλεσμα της μέθης των Ψαριών είνε τελείως άπροσδόκητο: Οί σκηνοθέται ένεπνεύθησαν μια αληθινά πρωτότυπη υπόθεσι ταινίας, ή όποια θα γυρισθί προσεγώς με πρωταγω- νιστούντα πούσωπα... τα ψάρια!

Μια μοντέρνα Κιθωτός

Η κρίσις των σπιτιών είνε φάνεται πολύ αίσθητη στην Γαλλία παρά εδω, όπου μάλλον υπάρχουν κρίσις ένοικιαστών. Και τò γεγονός αυτό άνάγκασε τόν γνωστό μας σκηνοθέτη των «Δυο όρφανών» και τού «Έν όνόματι τού Νόμου» Μωρίς Τουρνέο που γύρευε από καιρό σίτι κοντά στο στούντιο, να μιμηθί τò παράδειγμα... τού Νώε και να κατοικήση μέσα σε μίαν Κι- θωτόν, τού είκοστού αιώνα ένοικίται, με όλα τα κομφο. Η νέα αυτή, κιθωτός ό- νομάζεται «Π-ντέ-Λού» και είνε μία όμοια θαλαμηγός, άραγμένη στην όγθη τού Μάονη κοντά στα στούντια Πατέ-Νατάν τού Ζουανβίλ, με τα όποια συνδέεται τηλε- φωνικώς.

Άλλά έκείνο που έκανε ένδοξον στους κινηματογραφικούς κύκλους την Κιθωτό τού Μωρίς Τουρνέο, είνε τò περίφημο πείραγμα ενός φίλου του, ό όποιος δέν είχε προσκλη- θή σε κάποια έσπερίδα, που έδωσε ό σκη- νοθέτης στην πλωτή κατοικία του.

Την άλλη μέρα ό Μωρίς, νιά να δικαιο- λογηθί στον φίλο του που τόν έλησιούνεσε, άπεπειράθη να κάμει λίγο πνεύμα:

— Άγαπητέ μου, σε βεβαιώ ότι έλυπή- θηκα πάσα πολύ όταν σκέσθηκα πως άν ξαφνικά γθές τò θράδι έγινόταν ένας κα- τακλυσμός στον κόσμο, εσύ δέν θα σωζό- σουν γιατί έλεις, από την Κιθωτό μου!...

— Ω, άγαπητέ μου, δέν θάγανε τίποτε ό κόσμος άν επηγύμουν εγώ στον κατακλυ- σμό, γιατί εσύ, όπως και ό παλιός Νώε, έφροντίσες να μαζέψης στην Κιθωτό σου όλα... τα κατοικίδια!

Ό Νοβάρρο μαθαίνει... κινέζικα!

Τέλος πάντων, ό προσφιής μας Ραυόν δέν έννοει να μάς αφήνει να τόν ξεγνοίμε ούτε μια στιγμή. Και γι' αυτό φροντίζει πάντοτε ή να μάς θέλγη με καμιά όμοια του γειρονομία, σαν έκείνη τού πλειστηρια- σμού... της καρδιάς του, την όποιαν αναφέ- ραμε στο προηγούμενο φύλλο ή να μάς εκ- πλήττη με καμιά ιδιοτροπία του.

Τώρα μάς άναγγέλλει τò εξής εύχαι- στον: ότι πρόκειται να γυρίσθι μια ταινία με την Έλλεν Χάμις και τόν Λιούης Στόν υπό τόν τίτλον «Η κόρη του». Βέβαια ως εδω τò πρόγμα είνε φυσικό. Μά τò άρπυιο είνε ότι ό Νοβάρρο σ' αυ- τή την ταινία θα μιλή... κινέζικα και γι' αυτό έχει πέσει τώρα με τὰ μούτρα στην μελέτη της παναγοίας γλώσσας των πι- πτών τού Κομφουκιού. Λέγεται μάλιστα ότι ό κινέζος δάσκαλος τού μεξικανού γό- γητος είνε ένθουσιασμένος από την επιμεία του μαθητού του.

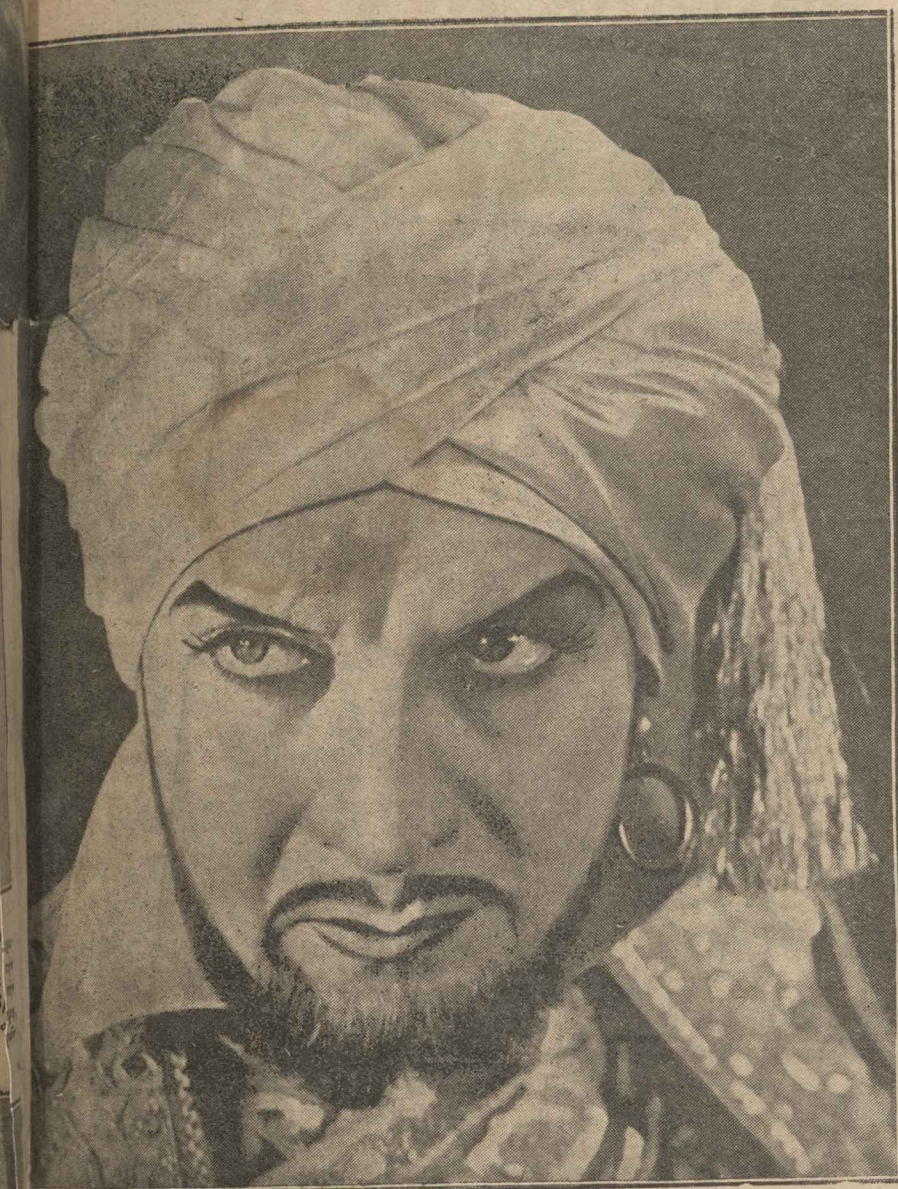

Η Κλάρα Μπού, τò τρελλό κορίτσι τού Χόλλυγουντ, που άναστάωσε όλ- κανικό τύπο με της παραξενιές της και τò γνωστό σκάνδαλο της δίμης δακτυλογράφου της Νταίζυ ντε Βό, άνέγερσε ήδη από την σοβαρή άρρώστια κράτησε επί πολύν καιρό μακριά από τόν κόσμο. Σανατογεννημένη τώρα, θι, και με νέο σφρίγος και διάθεση για καινούργιες... τρέλλες, βεβαίως είνε στην Γαλλία μαζί με τόν άντρα της Ρέξ Μπέλλ.

Μια χαριτωμένη έρωτική σκηνή, άπ' τò νέο φίλμ «Τίποτε άλλο έκτός άπό» που γυρίζουν μαζί ό γόης Ρομπέρ Μπουρνιέ και ή θελκτική Ραυμόν.

ΤΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

γαπημένος των Αιθίων Γιβάν Μοζούκιν, ό «άνθρωπος με τὰ φωτεινά μέτια», ως εμφανίζεται, άγριασπός και μυστηριώδης, στην νέα έξωτική ταινία του: «Η χιλιοστή δευτέρα νύχτα».

γρήγορ δρόμου των λαγωνικών στην Άγγλία και στην Άμερική εξακολουθοίν να προκαλούν την προσοχή των ζωοφίλων. Για να τονώση ακόμη περισσότερο την έντας έφευρετικής επιχειρηματίας τού Δός Άντζελες, είσήγαγε μίαν και διασκεδαστικώτατη καινοτομία: Έβαλε να... ίππενόουν τούς σκύλους— μίς του μικροσκοπικοί πύθηκοι! Από την εικόνα μας μπορείτε να λάβετε μίαν ιδέα τού έξαιρετικά ιδιοεργόθμου αυτού θεάματος.

Νέα από τò Χόλλυγουντ

Μιά συνάντησις!

Πολύ συγκινητική ύπηξε ή συνάντησις τής Λούπε Βελές και τής Βιοτζίνια Μπιο- ούς. Είνε γνωστόν ότι ό Τζών Γκίλμπεστ άγαπούσε πρελλά την Λούπε Βελές, όταν ξαφνικά ένα πρωί, από την πολλή του αγά- πη, παντοεύθηκε... την Βιοτζίνια Μπιοούς!

Η περήφανη έμως Μεξικάνα, όταν συ- νήντησε την Μπιοούς, κάπως δειλή και φοβισμένη, τής έσπριξε τò χέρι και τής είπε:

—Τὰ συγκατοχήά μου, Βιοτζίνια! Ό Τζών είνε θαυμάσιο παιδί! Είσαυ τυχερό που είσαι γυναίκα του κι' εγώ πολύ τυ- χερή που είνε άντρας σου!

Η Βιοτζίνια και ό Τζών έμειναν κόκ- καλο, ενώ ή θεομίσητη Λούπε... είχαν έκ- δικηθί!...

Τά παιδιά των άστέρων

Η περίφημη Λούπε Βελές και πάλι άνε- στάωσε της πρώτες σελίδες των έφημερί- δων. Αύτ ή φορά όμως όχι με τούς έρω- τές της, βπως έγινε κατά την καλή εποχή των ειδυλλίων της με τόν Γκαίου Κοόπερ και τόν Τζών Τζίλμπεστ, αλλά με την εξ έφθου κατάκτησιν τού τίτλου της μητέ- ρας. Η όμοια Λούπε υιοθέτησε μια μικρή άνεψία της, ή όποια τής μοιάζει σαν πραγ- ματική κόρη. Και αυτό κυρίως είνε που έν- θουσιάζει την θεομή θεντέτα, ή όποια από τώσα κάνει σχέδια για την άνατοσή και τò μέλλον της κόρης της.

Τά νέα της υιοθεσίας αυτής έκαμην και άλλους άστέρας να ζηλέψουν τή δόξα της Λούπε Βελές και τόν θόρυβο που έδημιου- γήθη γύρω στο όνομά της.

Έτσι ό Νέλ Χάμιλτον υιά έθώμισε ότι πρώτος αυτός έγκαινιάσε τή νέα... μόδα στο Χόλλυγουντ, όταν υιοθέτησε μια μικρή κορούλα.

Και άργίξε τò κοιπολόι: Η Μόριου Χόπκινς υιοθέτησε έναν γαριέστατο μπειπέ! Ό Φρέντζ Μας και ή γυναίκα του υιοθέτησαν μια μικρούλα, γλυκιά κόρη.

Η Κόνστανς Μέννερ και ό Μαρκήσιος ντε λα Φαλαίξ τούς έμιμήσαν άμέσως.

Και ό Ουάλλας Μπέσο με τή γυναίκα του, για να ξεπεράσουν τή δόξα των άλλων, υιοθέτησαν... τρία παιδιά μαζί!

Πού θα σβήσθι τò πύγμα δέν μπορεί να προβλέψι κανείς. Πάντως δέν θα πρέπει να παραξενεύουμε άν άκούσαμε αύριο ότι ή Κλάρα Μπού, έπιστορεύουσα από τò Πα- ρίσι, υιοθέτησε μια... δλόκληρη οικογένεια!

Και για να μη σιωπούμε άκόμη σε δυο μεγάλους άστέρας, ή σημειώσουμε ότι πού έτών ή Γαλβόνα Σόβανσον είνε υιοθετήσε μια μικρή κόρη υπό τò όνομα Γαλβόνα Β' και ότι ό Κάρολ Λόυ και ή γυναίκα του είχαν υιοθετήσε μια χαριτωμένη κοπέλα, τσι για να κοστή συντροφιά στην παιγμα- τική τους κόρη Γαλβόνα, που άποκτήσαν τò δεύτερό τους παιδί.

Πήγαινε σε όλους τούς άστέρας «καλό- ρίδια τὰ παιδιά τους» και... να τὰ γιλιό- ταν!

Ό Λούμπιτς και τò Παρίσι

Ό πολός Έρνεστ Λούμπιτς, ό όπριος θεωρείται ένας από τούς μεγαλύτερους κι- νηματογραφικούς σκηνοθέται τού χρόνου έ- θηκε στο Παρίσι, όπου πόν έπεσέσθη τò Λανδίνον, τò Βερνίνο τή Βιέννη και τή Βουδαπέστη.

Πέρασαν είκοσι χρόνια που ό μεγάλος Λούμπιτς, ήθοποιός τούς, έπαίξε στο Παρί- σι τού αλκαίδ θάνατος «Βωνταβίλ». Και από τότε δέν είχε την εύκαιρία να επισκευθί έναν τή γαλλική πρωτεύουσα, ή όποια που έκανε τόσα μια πολύ θεού, υποδογή.

Ό δημιουργός της μεγάλης κινηματογρα- φικής σήμης τού Βεβλίε (γιατί ώρισμέ- νως στον Λούμπιτς όρίζει τή επιτυχία του στην Άμερική ή γαλλία άπορ) είνε ένθουσιασμένος που έναλλάττει τò Παρίσι.

Ό σκηνοθέτης της «Ερωτικής Παρελ- τσας» θα διεύθυνι λίαν προσεγώς μια γαλ- λική ταινία στο Παρίσι.

Τὸ καλὸν τῆς

Τὸ βιβλίον

Ἡ γνωριμία μου με τὸν Ἀνδρέα Κωνσταντίνου, τὸν ποιητὴ τῆς σεύρας αὐτῆς, χρονολογεῖται ἐδῶ καὶ δύο-τρία χρόνια.

«Ἀφωνες

Φωνές»

Ἡ γοργή μου δόξαται ἕνας μικρὸς τόμος τραγουδιῶν του—τὰ πρῶτα του! Οἱ στίχοι του γνώριμοι σὲ μένα ἀπὸ πρὶν, καὶ ποὺ ἐξήνεσαν τὴν ἰδιαιτέραν ἐκείνην εὐχαρίστησιν ποὺ μὰς πορνεῖ ἐπὶ ἀνέκδοτος ἢ τὸ ξαναδιαβάσαι γνωρίμων κ' ἀγαπημένων πραγμάτων.

Οἱ στίχοι τοῦ Α. Κωνσταντίνου ξεχειλίζουν ἀπὸ ἕνα αἶσθημα πηγαῖο καὶ εὐλακρινές. Κι' αὐτὸ ἀκριβὲς εἶναι καὶ ἐκεῖνο ποὺ δίνει σὰ ποιήματα τοῦ μὴν ἀξία. Τὴν τεχνικὴν τοῦ στίχου μὴ ποῦν εὐκολὰ νὰ τὴν μάθῃ καὶ οἱ. Ἡ φιλοσοφημένη διάθεσις εἶναι κατὰ πρῶτον μὲν ἀπὸ τὸ ζήτησιν ἀπὸ ἕνα νέον εἰκασίαν γρόνων. Αὐτὰ καὶ τὰ δύο ἐργάζονται μετὰ τὸν καιρὸν, τὴν μελέτη καὶ τὴν πείαν. Τὸ ἀληθινὸν δὲς γνωρίσας τοῦ ποιητοῦ, τὸ πηγαῖο καὶ εὐλακρινές αἶσθημα, ὑπάρχει σὺν στίχοις τοῦ Κωνσταντίνου καὶ στάνει αὐτὸ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μὴ καλὴ θέσιν ἀνάμεσα σὺν νέους...

Μὴ ἀκόμα ποιητικὴ συλλογὴ νέου. Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶναι τὸ πρῶτον βιβλίον τοῦ κ. Φ. Σπαθάρου. Ὑπάρχει κάποια συγγένεια τῶν στίχων τῆς συλλογῆς αὐτῆς μετὰ τὰ τραγουδιὰ τοῦ κ. Κωνσταντίνου. Μόνον ποὺ ὁ κ. Σπαθαροῦ εἶναι μὴ περισσότερο συγκαταμένη καὶ οἰλοφρομένη διάθεσις.

Στὸ πέρασμα

τοῦ χρόνου

Ἀνάμεσα σὺν στίχοις τοῦ βλέπει κανένας ὁλοφάνητον τὴν προσπάθειαν τοῦ ποιητοῦ νὰ σπερμαθῇ κάποιον φηλοῦρα, ν' ἀγγίξῃ ἄλλους χρόνους κ' ἄλλες ἀντιφάσεις, ποὺ ἀκόμα βίαιος ἐξοικονομῶν ἀνάγκας κ' ἀκαταστάλλητες ἢ ἐννοεῖς κ' ἢ παραστάσεις νὰ μὴ μὲν σὺν τῷ χρόνῳ, «Σήμερα μὰς δίνετε σπῆς, αὐτοὶ θὰ μὰς χαρίστετε ὁλόγες» λέει σ' ἕνα πορτοκαλὶ γράμμα τοῦ ποῦ τὸν ποιητὴν, ὁ ἀγαπητὸς κ' ἐλεγκτὸς συνάδελφος κ. Μ. Κωνσταντίνου. Δὲν ἔγω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ εὐχαριστῶ καὶ γὰρ τὸν νῦν ποιητὴν νὰ μὰς δώσῃ πολὺ σύντομα τῆς «ὁλόγες» αὐτῆς.

Μὴ ἀκόμα νέων ἔργων τῆς τελευταίας αὐτῆς ἡμέρας ἕνα λογοτεχνικὸ περιοδικόν, «Ξεκίνημα» εἶναι ὁ τίτλος του, καὶ τὸ ξεκίνημα τὸς ποῦς τοῦς χρόνους τῆς τέχνης ἐπιχειροῦν κ' οἱ ἐδωτῆς του. Κάθε προσπάθεια ποὺ γίνεται ἀπὸ νέους ποῦ νὰ τὴν δεχόμεθα πρῶτον καὶ μ' ἀνοιχτὰς ἀγκάλες. Νέοι ἀνθρωποὶ θὰ πῇ μὴ διαρκὲς ἀνησυχία καὶ μὴ διαρκὲς προσπάθεια. Εἶναι καὶ τὰ δύο δείγματα ζωτικότητος καὶ μὰς δίνουν τὴν ἐλπίδα μὰς καλυτέρας αὐτοῦ. Καὶ σὰν τέτοιον δεχόμεθα τὴν ἐκδοσὴν τοῦ «Ξεκινήματος» καὶ περιμένουμε πολλὰ, πάρα πολλὰ ἀπ' τοὺς ἰδρυτῆς του...

V. V.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

N. ΝΙΚΒΑ

ΤΡΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ

*Εκδόσεις «Φλάμμος»

Αρχ. 15

Εὔδυμα

Δυὶ ἀπελπισμένοι πέφτουν συγχρόνως στὸ Φάληρον νὰ πνιγῶν. Πρῶτον παρασυρθὸν ἀπὸ τὸ κύμα στὸ θυβρὸν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον:

—Γιατί αὐτοκτονεῖς, ἀδελφέ μου;
—Γιατί δὲν μπόρεσα νὰ παντρευθῶ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα. Κι' ἐσύ;
—Ἐγὼ αὐτοκτονῶ γιατί... ἐπαντρεύθηκα τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα!

Ὁ μακρὸς—Θανάσης ἀποφασίζει νὰ κόψῃ τὸ ποτό. «Ὦχ, ἔρε ἀδελφέ, σκέπτεται, μὴ ἀποφασίσῃ εἰς ὅλα τὰ πράγματα! Καὶ παύει τὴν ἀπόφασιν».

Τὸ βράδυ, πηγαίνοντας στὸ σπίτι του, περῶν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συνηθισμένην του ταβέρναν, ὅπου γὰρ ἐξῆλθε τῆς ζωῆς, καταρθώνει νὰ ἐπιβιθῇ, μετὰ μεγάλης προσπάθειας, στὸν ἑαυτὸ του, καὶ προσπερῶν τὴν ταβέρναν, γοῶν νὰ μὴ μέσῃ.

Ὅταν ἐξῆλθε στὴ γωνία, εὐαίσθησε καὶ μόνον τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὸ σπουδαῖον κατάρθωμα καὶ μονολογεῖ: «Μπράβο, μακρὸς—Θανάσης! Τώπες καὶ τώκαμες! Ἐπέραιες ἀπὸ ταβέρναν καὶ δὲν ἐμπνέεις νὰ πῇς! Χαλάλι σου! Πᾶς τώρα... νὰ σὲ κεράσω! Σοῦ ἀξίζει!»

Ὁ Μπέμπης ἔχει πᾶς μετὰ τὸ μπαμπά του στὴν ἐξοχὴ καὶ βλέπει ἐκεῖ μερικὲς ἀσπρες ἀγγελίδες ποὺ ὀρθοῦν.

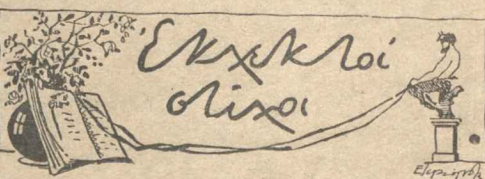
—Βλέπεις αὐτὲς τῆς ἀσπρες ἀγγελίδες; οὐτά ὁ μπαμπᾶς τὸν Μπέμπη. Αὐτὲς μὰς δίνουν τὸ γάλα.

—Ἐκατάλαβα, λέει ὁ Μπέμπης. Ἡ ἄσπρες ἀγγελίδες μὰς δίνουν τὸ γάλα καὶ ἡ μαῦρες μὰς δίνουν... τὸν καφέ!

Ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν μπαίνει μετὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν εἰσαγγελέα στὸ καλλι τοῦ καταδικωμένου, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ.

—Ἡ αἴτησί σου γιὰ γάλα ἀπερρίχθη. Λέει ὁ Διευθυντὴς. ἔχε θάρρος! Καὶ πᾶς μου: ποῖ εἶναι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία;

—Ἡ τελευταία μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ καί... νὰ μὴν ξανασταθῆτε τὸ πόδι σας στὸ καλλι μου! ἀπαντᾷ ὁ καταδικωμένος.

Ἡ πορφύρα

Ἐγὼ ντυμένη τὴν ψυχὴν μου τοῦ μαρτυροῦ τὴν πορφύραν δὲν τὴν ἐγάλασεν ὁ χρόνος, οὐτὲ τὴν ἀγγίζεν ἡ μοῖρα.

Ἐγὼ τ' ἀκάνθινον στεφάνιν, στὸ πονεμένο μου κεφάλιν... Σὲ κάποι' ἀπόκομην λαχτάραν ἔγω ἀνοιγμένη τὴν ἀντάλιν...

Σέβω μονάχη τὸ Σταυρὸν μου... Μὴ με θυρεῖς, καλὲ διαβόλιν... Ἐστὶν πηγαίνοντας θὰ φθάσω στὸ ὕστερον τὸ μονοπάτι.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ

Παιχνίδια

Πῶς νὰ βρῖσκετε τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἔχει ἄλλος στὸ μυαλό του

Λέτε σὲ κάποιον νὰ θέλῃ ἕνα ἀριθμὸν στὸ μυαλό του. Ὑστερὰ παραγγέλλετε νὰ προσθέσῃ σ' αὐτὸν καὶ ἕνα δικό σας ἀριθμὸ π.χ. τὸ 4, καὶ κατόπιν τὸ ἀριθμὸν νὰ τὸ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ 2. Στὸ γινόμενον παρακαλεῖτε νὰ προσθέσῃ ἕνα νέον τὸν δικό σας ἀριθμὸ, δηλαδὴ τὸ 4 καὶ τὸ δύνῃ νὰ τὸ διαιρέσῃ στὰ 2 καὶ νὰ σᾶς πῇ τὸ πηλίκον. Τότε εἰς ἀντίθετον τοῦ λέτε ποῖς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ποὺ εἶχε θέλῃ ἀρχικῶς στὸ μυαλό του.

Γιὰ νὰ τὸ δοῦτε αὐτὸ δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πολλαπλασιάσῃτε ἰδιαίτερος τὸν ἀριθμὸν ποὺ δίνετε (τὸ 4 δηλαδὴ, στὸ παραπᾶν παραδείγματι) ἐπὶ 3 καὶ κατόπιν νὰ τὸ διαιρέσῃτε μετὰ τὸ 2. Ἡ διαφορὰ μετὰ τὸν δικὸν σας πηλίκον καὶ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε θέλῃ ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἀριθμὸς ποὺ εἶχε θέλῃ στὸ μυαλό του.

Παραδείγματα:

Ἀς υποθέσωμε ὅτι εἶχε σκεφθῇ τὸν 5 ἀριθμὸν 5. Σίς τοῦ λέτε νὰ προσθέσῃ τὸ 4 καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸ ἀθροῖμα ἐπὶ 2. Τότε ἐκεῖνος ἔχει $4+5=9 \times 2=18$. Κατόπιν παραγγέλλετε νὰ προσθέσῃ πάλιν τὸν ἀριθμὸν ποὺ δίνετε (τὸ 4 δηλαδὴ, στὸ παραπᾶν παραδείγματι) ἐπὶ 3 καὶ νὰ διαιρέσῃ διὰ 2. Δηλαδὴ $18+4=22:2=11$. Σᾶς δίδει λοιπὸν πηλίκον 11. Σίς ἐν τῷ μεταξύ ἔπει υπολογίσει $4 \times 3=12:2=6$. Ἡ διαφορὰ μετὰ τὸν 11 καὶ τοῦ 6, δηλαδὴ τὸ 5 εἶναι ὁ ἀριθμὸς ποὺ εἶχε θέλῃ ὁ συμπαιχτής σὲ στὸ μυαλό του.

Αἶνιγμα

Ποῖον εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ 2;

(Ἡ λύσις στὸ ἐπόμενον)

Πρόβλημα

(Λύσις ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ πορτοκαλὶ ἦσαν 7. Ὁ πρῶτος ἔλαβε τὰ μισά, ἦτοι τρία μισὰ καὶ μισὸ πορτοκαλὶ, δηλαδὴ ἐν ὅλῳ 4. Ὁ δευτέρος ἐν τῷ ὑπολοίπῳ τριῶν, τὰ μισά, ἐνῷ μισὸ πορτοκαλὶ καὶ μισὸ, ἦτοι ἐν ὅλῳ δύο. Καὶ ὁ τρίτος ἐν τῷ ὑπολοίπῳ ἐνὸς πορτοκαλίου, ἔλαβε τὰ μισά καὶ μισὸ πορτοκαλὶ, ἦτοι ἕνα ὅλον κλάσμα.

Κανένα πορτοκαλὶ δὲν ἐπερίσσευσε καὶ κανένα δὲν ἐκόπη.

Ἀκροστιχίς

Ἀπὸ τὰ ἀοικῆ γράμματα 13 λέξων, τῆς ὁποίας θὰ δοῦτε ἀπὸ τὸν κατωτέρω πίνακα, νὰ σχηματίσετε τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐπισήμου ἀνδρὸς τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως:

- 1) Νῆσος νοτίων Σποράδων.
- 2) Περίφημος ἀρχαῖος συγγραφεύς.
- 3) Νῆσος Αἰγαίου.
- 4) Ἰταλικὴ πόλις.
- 5) Περίφημος ἰσορρεξεταστής.
- 6) Θεσσαλικὸν ὄρος.
- 7) Ἑλληνικὴ λουτρόπολις.
- 8) Ὀνομασία παιγνιοῦ.
- 9) Χρησιμώτατος ζῶν.
- 10) Λίμνη Εὐβοίας.
- 11) Περίφημος Ἰταλὸς ποιητής.
- 12) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
- 13) Λίμνη τῆς Ἑλλάδος.

(Ἡ λύσις στὸ ἐπόμενον).

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σταυρωτὲς λέξεις

(Ἡ λύσις ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Κ	Α	Ρ	Α	Β	Α	Ν	Ι
Ο	Α	Α	Ι	Α	Α	Α	Α
Λ	Δ	Ο	Υ	Κ	Τ	Α	Α
Ο	Χ	Ι	Α	Η	Ρ	Α	Α
Κ	Κ	Α	Ν	Τ	Ο	Α	Α
Ο	Ο	Ε	Δ	Α	Α	Α	Α
Τ	Β	Α	Ρ	Ι	Α	Α	Α
Ρ	Ι	Δ	Α	Ι	Α	Κ	Α
Ω	Α	Μ	Ω	Ν	Α	Α	Α
Ν	Α	Σ	Ο	Υ	Σ	Α	Α
Α	Τ	Ε	Ω	Σ	Τ	Α	Α
Ι	Α	Α	Δ	Α	Ι	Α	Α
Ο	Ρ	Η	Μ	Α	Κ	Α	Α

Σ	Ι	Μ	Α	Β	Ε	Η	Σ
Α	Α	Δ	Α	Ν	Α	Α	Α
Μ	Ι	Ι	Σ	Υ	Μ	Α	Α
Σ	Α	Δ	Α	Μ	Α	Ρ	Α
Ο	Ι	Α	Δ	Ρ	Ρ	Α	Α
Υ	Ο	Μ	Μ	Ι	Α	Α	Α
Σ	Υ	Σ	Α	Δ	Σ	Ο	Σ

Π	Υ	Β	Ο	Σ	Ι
Ε	Π	Α	Α	Κ	Α
Ν	Ε	Β	Ρ	Ο	Α
Ω	Ρ	Δ	Δ	Π	Α
Μ	Ω	Ν	Ι	Α	Ε
Ο	Γ	Κ	Ν	Ω	Δ
Τ	Ε	Δ	Κ	Α	Ο
Α	Α	Α	Π	Φ	Α
Ρ	Ν	Ε	Ρ	Α	Α
Χ	Ι	Δ	Δ	Γ	Α
Η	Ο	Σ	Δ	Ο	Α
Σ	Υ	Ν	Σ	Η	Σ

Ο	Δ	Α	Α	Α
Α	Ρ	Ν	Ω	Π
Τ	Ο	Α	Ν	Ι
Σ	Υ	Ν	Α	Λ

Ἐρωτήσεις γιὰ συναστροφές

—Ποῖς εἶναι ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀχαρίτων;

—Ἐξάρ Η.

—Πῶς μπορεῖ κανεὶς ἐντὸς δευτερολέπου ν' αἰσθῇ τὰ γράμματά του;

—Ἀπόφοιν ἡρώδης κ.κ.κ. κ.κ.κ. κ.κ.κ.

Εὔδυμα λόγια

Ὁ ἀκαθαρτὴς, ποὺ πρόκειται ν' ἀρχίσῃ τὴν συνεργασία του στὸ Μεγάλον Λεῖκον τῆς Γλώσσας, κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ ξόνηι τὸ κεφάλιν του γροῖνιζόντας:

—Νὰ πᾶς ὁ γόγγυ! Ἦθελαν νὰ ξέρω ποῖς μούλεισε τό... ὁδογραφικὸν μου λεξικό!

Ἡ κυρία Πηδουλάκη, οὐτὴ τὴν νέα μαγειρίσσαν ποὺ ἦλθε γιὰ νὰ προσληθῇ στὴν ὑπηρεσίαν της:

—Μπορεῖς νὰ μὲ πῇς τῆς ἀξιώσεις σου, κόρη μου;

—Μάλιστα, κυρία. Ἐν πρώτοις, θὰ μοῦ... παρουσιάσετε πιστοποιητικὸν τῆς πρώτης μαγειρίσσης σας ποὺ νὰ δεσφύνηται ὅτι ἦταν εὐχαριστομένη ἀπὸ σᾶς!... ὕστερα...

—!!!

—Βοὲ ἀδελφέ, εἶναι μυστήριον γιὰ μένα ἡ αὐτοκτονία τοῦ Ἀντωνίου. Κάτι τρέχει ἐδῶ. Κάποιος φταίει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

—Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποῖς φταίει: Ἡ θάλασσα!

—Γιατί;

—Γιατί ἂν πέρυσσι ποὺ ἐταξίδευε στὴ θάλασσα, ἐβούλετο τὸ βαπόρι, θάταν πνιγμένο ἀπὸ τότε καί... δὲν θ' αὐτοκτονούσε τώρα!

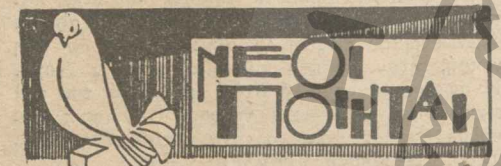
Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ κόσμον, ποὺ παρακολουθεῖ μετὰ ἐνδιαφέρον καὶ περισσώτερον ἐνθουσιασμοῦ τὴν συναυλίαν ἐνὸς νεωστὸς διολισσοῦ. Τὰ προγράμματα ἀναφέρουν ὅτι εἶναι μόλις 19 ἐτῶν!

—Εἶναι θεατὴς (στὸν διπλάνον του): Εἶναι θαυμαστὸς, καταπληκτικὸς αὐτὸς ὁ μικρός, Εἶδαν, κύριε, πραγματικὰ πόσοις μεγάλους. Μὰ εἰσεῖς δὲν τὸν θαυμάζετε.

—Πῶς! Πολύ.

—Σᾶς βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε πολὺ ἐνθουσιασμόν ὅσον.

—Δὲν σημαίνει. Ἀρκεῖ ὅτι... 25 χρόνια τώρα παρακολουθῶ τὴν συναυλίαν του. Καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι περισσώτερον ἀρεστέονος ὅτι οὐτὸς τὸ πρόσωπόν του οὐτὸς τὸ ἀνίσταται του μετεβλήθησαν. Νομίζω ὅτι βρίσκωμαι εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν του.

Ἡ καρδιά μου

Ὅμοια μετὰ τὸ τσιγάρο κ' ἡ καρδιά μου φαντάζει ἐνῷ θυρεῖς τὴν ἀναμμένην ἀνά μὴ μ' ἀσφάλεια ὅπως λούνα. Στὸν πόνο τὸν κυρτὸ ὑποδουλωμένη καίγεται ὅπως κείνη πάντα μόνη, ζεστή, στὴν παγωμένη ἀντιφάσιν μου.

Χαρὰ χαρίζει σ' ὅποιον τὴν σιωπὴν, ὅπως καὶ τὸ τσιγάρο, μετὰ τὴν ἀπῆλπν σκοτεινὰ παρηγοριά, χαρὰ κ' ἐλπίδα. Μὰ ἀφῶν ἡ δόλια, δίγως ἄγνα, σὰν κάποια τοῦ τσιγάρου φωταγίδα στὸ φῶς ποὺ τὴν λαμπρύνει ἀνά μὴ λούνα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(«Ἀφωνες Φωνές»)

Κάποιος φίλος τοῦ Θεοδάντη ἦλθε καὶ ποτε κ' ἐξήγησε τὴν γνώμην τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἐπὶ ἕνα σπουδαῖον ζήτημα, ποὺ τοῦ εἶχε ἀναστατώσει τὴν ψυχὴν.

—Ἐγὼ πληροφοροῦμαι ὅτι μετὰ ἀπᾶν ἡ γυναῖκα μου καὶ δὲν ξέρω ἂν πρέπῃ νὰ τὴν πιστέψω ἢ ὄχι, τοῦ εἶπε.

—Πόσοις ἐρωμένους σοῦ εἶπαν πῶς ἔχει, ἐρώτησε ὁ ἀθάνατος δημοφιλὴς τοῦ Δὸν Κιχώτου.

—Ἐνὰ!

—Ἐνὰ μόνον; Τότε ἡσύχασε, γιατί εἶναι πιθανώτερον νὰ δοῖς γυναῖκα χωρὶς κανένα ἐρωμένο, παρὰ γυναῖκα μετὰ ἕνα ἐρωμένο μόνον.

Πολλοὶ σύγχρονοι τοῦ Μολιέρου δὲν ἐγίνοντο τὸν μεγάλο κομπολογιστὴν γιὰ τῆς ἐπιτυχίας του κ' ἐπιδεικνύοντο, μετὰ τὸσο νὰ δείχνουν τὴν περικοπήν του γι' αὐτὸν καὶ τὸ ἔργο του.

Μὴ μὲν κάποιος, ποὺ οὐτὲ ἐγγνώριζε προσωπικῶς τὸν Μολιέρου, ἔλεγε σὲ μὴ παρὰ λόγιον, στὴν ὁποία ἦσαν κατὰ συμπῶν καὶ ὁ ποιητής.

—Σᾶς δεσφύνη πῶς οὐτὲ τὸν λογαριάζω καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! Εἶναι γιὰ μένα ὅτι καὶ ὁ κῶμος τοῦ Αἰσώπειου μύθου.

—Ποῦ ἐκείθεν στὸ... ἴδιον μένος συνεπλήρωσε ὁ Μολιέρους δημοτικότητα.

Ἡ κυρία Στάελ εἶχε λάβει ζωηρὸ μέρος σὲ κάποια συζήτησι, ποὺ εἶχε θέμα τὴν ἡλικίαν τοῦ θανάτου μεγάλων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τὸ θέρος μετὰ τὸ ὅποιο μιλοῦσε γιὰ τὰ ζητήματα τοῦ θανάτου ἔλαμψε καὶ τὴν συντροφεύει νὰ ἐκπληγῇ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ:

—Δὲν τρομάζετε, σίς, μὰ τροφὴν κυρία, νὰ μιλάτε γιὰ θάνατον;

—Ὦ φίλε μου, ἀπάντησε μετὰ πόνου καὶ ἡλικίας ὁ πνευματικὸς συγγραφεύς, αὐτὸ τὸ θέμα δὲν τρομάζει ποτε κανένα γυναῖκα. Προτιμῶν βλέπει νὰ τὴν ἐ

Ο μόνος που δεν έ-
πισταψε την εδη-
σι του «τραγικού»
δυστυχήματος του υ-
ποβρυχίου «X43» ήταν ο
Τζακ Γκάλβεστον, δι-
ευθυντής της καταδιω-
κτικής υπηρεσίας των
ναυτικών κατασκοπών.
Τό υποβρυχίου «X43» ή-
ταν ένα από τα σκάφη
που είχαν εκπαιδευτεί τε-
λευταίως το 'Αμερικανι-
κό Πολεμικό Ναυτικό και που το είχαν
ποράσει οι μηχανικοί Τζων Μάρβελ με
σκοπό να κλέψουν τα περιεχόμενα του επάνω
σε σπουδαίες εφαρμογές ειδικών μηχανημά-
των που είχαν εφευρεθεί.

Ο Τζακ Γκάλβεστον εγγράφισε τον Μάρ-
βελ από την εποχή που έσπουδαξαν μαζί
στο Κολέγιο του Μπόστον και είχε πεποι-
θιστεί στην εμπειρία του δυνατό μυαλού
του και στην απάλη σταθερότητα του
χαρακτήρα του. Ήξερε πως ο Μάρβελ εί-
χε εφευρεθεί ένα κατόχιο γόνιμα επάνω στη
θεωρία των «δωδών ακουστικών κυμάτων»
στην οποία εστίαζε την ανακάλυψη μηχανή-
ματος που θα γινόταν ο τομέας του ελ-
θοσίου ένα καλύτερο πλοίο. Μά δεν ένοι-
οῦσε να εμπιστευθεί σε κανένα της δοκιμής
του μηχανήματος του, που έπρεπε να γί-
νουν σε υποβρύχιο. Και άγνοαζε το υπο-
βρύχιο «X43» για να εκτελέσει ο ίδιος της
δοκιμής... Στην πρώτη κατάδοση, όπως εί-
γε πη ο ίδιος, τα πειράματα είχαν κατα-
πληκτική επιτυχία. Στη δεύτερη—στην ο-
ποία είχε δοθεί να πάει μαζί του και ο
εξισωματικός του ναυτικού, ο σπύρτης, και
δύο κυρίες—το υποβρύχιο «X43» δεν ελ-
νάλθε πιά στην επιφάνεια. Έδωθε στη
ύγρα βάρη του 'Ατλαντικού Ωκεανού γω-
οίς κανείς να αβή την αιτία, αφού κανείς
δεν μπόρεσε να διολύσει το σκότος του
ιστρικού, που έκλεισε σαν νεκρικό σάβανο
το τραγικό δυστύχημα...

Και όμως ο Τζακ Γκάλβεστον δεν εν-
νοούσε να παραδεχθεί ότι το «X43» ήταν
στά βάρη του Ωκεανού. Η κατάδο-
σις έπρεπε να γίνει στο ανοικτό
πέλαγος, της 4 και 50' της περα-
σμένης Κυριακής και ο άρμας
του υποβρυχίου έπρεπε απότομα να
εργάζεται από της 3 και 10'. Άλλα
μυσία που πούν από την κατάδοσις
ο Μάρβελ έπρεπε να επικαταλείνει με
τον κόσμο. Γιατί; Έπειτα: Η εφε-
υρίδες είχαν γράψει ότι θα έπαινε
μαζί του, δέκα πρόσωπα—και εδη-
μοσίευσαν και τα ονόματα των προ-
σώπων αυτών. Στο υποβρύχιο υπή-
καν πράγματι δέκα πρόσωπα, αλλά
τά δυο δεν ήταν εκείνα που είχαν
δημοσιεύσει, ή εφημερίδες. Και δεν
επαινε κανείς ποιά ήταν. Η κυρίες
που είχαν κατεβεί μαζί στο κύτος του
υποβρυχίου ήταν η αδελφή του και
η αεροβινιστική του.

Όταν ο υπασπιστής του Γκάλβεστον
υποπλοίαρχος Γκλώβερ ήλθε να συναντήσει
τον προϊστάμενό του, τον δόθηκε με της α-
γικής του υπόνοιες δεισιμονικές από νεώ-
τερους σκέψεις, σε βαθμό, που τον έκαναν
πιά να μιλή με πεποίθηση:

—Ακουσε Γκλώβερ, ο Μάρβελ δεν έχει
πιά κανένα μηχανικό ατύχημα, όπως
γράφουν ή εφημερίδες, γιατί δεν είναι από
τους ανθρώπους που μπορούν να μην απο-
λογιστούν καλά κάτι το οποίο πρόκειται να
κάμουν...

—Τότε:

—Τότε... Είμαι βέβαιος πως έχει πέσει
στά γόνα κατασκοπών, που προσπαθούν να
του αποσπάσουν το μυστικό της εφευρε-
σής του για να το προσήσουν από μίς
και για να το παραδώσουν στο ναυτικό το
δικό τους. Η δοκιμή του Μάρβελ, όπως έ-
γιναν, ήταν μοναδική ευκαιρία για να
δράσουν το μυστικό και ξυπνοί κατάσκοποι.
—Και δεν είναι φυσικότερο να πιστέψω
με ότι οι κατάσκοποι αυτοί έπρεπε να είχαν
την κατασκοπή του υποβρυχίου και μαζί
μ' αυτό και την κατασκοπή του μηχανή-
ματος του Μάρβελ; ερώτησε ο υπασπιστής.
—Θα ήταν ευτύχημα αν είχε συμβεί κάτι

Αστυνομικά διηγήματα

Ένα μακάβριο ρεπορτάζ

υπό Φελίξ Κάρ

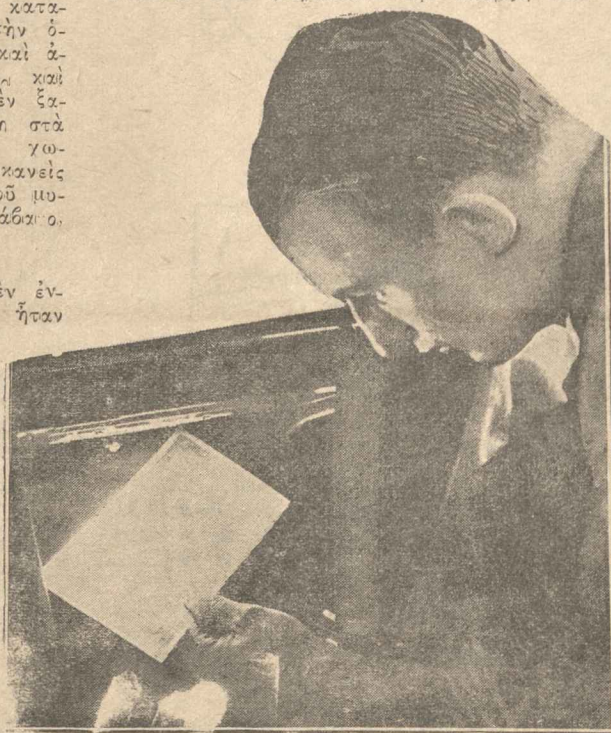
τέτοιο, απάντησε ο Γκάλβεστον, γιατί θα-
μαστε βέβαια ότι η τρομερή εφεύρεσις του
Μάρβελ δεν θα έφτανε στα γόνα των ελ-
θών μας και δεν θα διατρέγαμε τον κίν-
δυνο να μίς πολεμήσουν αυτοί με τα ίδια
μας τα όπλα. Μά αυτό δεν μπορεί να νεί ο
μοναδικός σκοπός μίς οργανωμένης κατα-
σκοπείας. Ο κατάσκοπος δεν καταστρέφει
ποτέ ένα έθνος ή πλοίο όταν μπορεί να το
κλέψει και να το χρησιμοποιήσει ο ίδιος...

—Στην περίπτωση του Μάρβελ, μπο-
ρούσε ο έχθρος να κλέψει;

—Βεβαίως. Δεν είχε παρά να κα-
τασκοπεί. Δεν είχε παρά να κατασκοπεί
στο υποβρύχιο. Και φαίνεται πως το κα-
τάσκοπος...

—Ο Γκάλβεστον έσκυψε περισσότερο κον-
τά στην Γκλώβερ και εξακολούθησε:

—Έγω στείλει προσωπίες σε άκτινα
πενήντα μίλλων με δέκατα υποβρύχια
ακτινών που ανιχνεύουν την ύπαρξη οίκα-

Μόλις το άνοιξε ο Γκάλβεστον.

δηποτε φωτεινής δέσμης σε ολόκληρη την
περιοχή της δράσεώς των. Άν σημειωθεί
ή ύπαρξη πλοίου σε γεωγραφικό σημείο
εξ ω από της γωνίας των παγκόσμιων
δρομολογίων, θα πη ότι το πλοίο αυτό είναι
υποπτό... και θα το καταδιώξω...

—Τι νομίζετε ότι μπορεί να είναι το
πλοίο αυτό;

—Ασφαλώς μεγάλο εμπορικό σκάφος ξέ-
νου κράτους.

—Και ήλθε στα δικά μας νερά κουρά
για να κλέψι;

—Να κλέψι ένα σπουδαίο πολυμυ-
κό πλοίο.

—Και αν το είχε κλέψει, δεν θα είχε
τον καιρό ως σήμερα να φύγει από της
δικές μας θάλασσες;

—Όχι, γιατί τα περιεχόμενα του Μάρβελ
μόνον στην περιοχή αυτή μπορούν να γί-
νουν, όπου έχουν προετοιμασθεί υποδοχές
εγκαταστάσεις. Χρησιμοποιούν λοιπόν οι
κατάσκοποι το πλοίο τους για δουλειά
και προσπαθούν να κλέψουν την άνοιξη του
Μάρβελ να τους παραδώσει το μυστικό του
μηχανήματος του, το οποίο θέλουν να δο-
κιμάσουν πριν φύγουν.

Δεν είχε προσέχει να τελειώσει την

ναζε. Είπε η απόδειξη: Το «στρίφη»
λαδύ το γεωγραφικό πλάτος και ύψος
στο οποίο βρίσκεται το έθνος ή θησίο
μουν βέβαια; Δε μπορούσε να είναι
ορετική!

—Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας
Γκάλβεστον έδωκε από το λιμάνι πλοίο
σ' ένα ταχύτατο καταδιωκτικό πλοίο
γεν άφισι τον Γκλώβερ, στο γράφει
με την έντολη να παρακολουθή τον άρμα
του ασυμμάτου τηλεφώνου στον άρμα
Γκάλβεστον θύελλες ειδήσεις του πλοίο
ναν ειδικό πομπή που είχε μαζί του.

Πράγματι, ο Γκλώβερ έλαβε της πλο-
κάτω ειδήσεις στα ακόλουθα γράμματα
στήματα:

«Όρα 5, 14'»
«Επλησίασαμε το έθνος ή θησίο. Τι
ταξά να παραδοθή. Έπαινε δύο
την διαταγή και περιμένω απάντη.

«Όρα 5, 18'»
Μία τρομερή έκρηξη... επάνω στο
δικαστικό μου τώκαμε να δοθεί από
λίγα λεπτά. Βοήματα επάνω σ' ένα
σίδιο.

«Όρα 9, 42'»
Άφου έσοκείναισε ερώτημα σ' ένα
λασσα κι έφρασα, κολυμβώντας, από
στο έθνος ή θησίο. Κατάβησα να
γωοίς να με αντιληφθεί κανείς. Έπαινε
δεμένα επάνω μου μονάχα τον πομπή
της άμπελλες της νιτρογλυκερίνης.

«Όρα 10, 5'»
Βοήματα στο δωμάτιο που είναι διπλό
καρσέ των μηχανικών και γεωμετρών
άποθηκη του τροφοδότη. Εμπήκα από
μεγάλο φεγγίτη. Άκούω πολύ καθαρά
θυμίες που γίνονται στο πλοίο
Άκούω τη φωνή του Μάρβελ... άκου
πολλές άλλες φωνές... Άπ' όλα αυτά
συζήτησι θνάνει αυτή ή τραγική
μυστηρία μου: Ο Μάρβελ είναι βέβαια
πάνω σ' ένα καλό και καλά του
νεσε επίσης, ή αδελφή του και ή
νισατική του—ή δυο γυναίκες που
απ' στο υποβρύχιο μαζί του. Άπειρα
κατάσκοποι να σκοτώσουν μίς
του της δυο γυναίκες αν δεν τους
λίψη τον μυστικό γεισιμό του μηχανή-
ματος των «δωδών ακουστικών κυμάτων».

Ο Μάρβελ άνοιξε... Μά άκούω
γέ ορίες. Έπαισαν της γυναίκες
τά υαλλά και είχε έτοιμο να τις
ξουν... Ο Μάρβελ μίλησε μίς
κορυφή «Μή!». Τότε κάποιος τον
«Θά μιλήσεις». Υστερα από βάρη
και από νέες φωνές ορίες των κορι-
άκουω τον Μάρβελ που λέει: «Ναί, ή
μιλήσω, θα μιλήσω». Άκούω γρήγορα
βήματα... Πρόκειται να πάρουν
γίες του Μάρβελ για να τρέξουν
άνημα των «δωδών ακουστικών» να
μυαλό μου τρέχει γοργά στις
ισθού σαν κύματα... εναντίον
Τό μυαλό μου τρέχει γοργά στις
λες με το τρομερό έκρηξη... Μόν
θα έμπεδισε τον Μάρβελ να μιλή-
Τό υποβρύχιο είναι δεμένο δίπλα
πλοίο. Θα τραβηχθούν και τα δυο
άρα... κι ύστερα θα πέσουν οίκα
τοίματα να δοούν ύψη τόσο
ανό... Ο Μάρβελ άρχισε να μιλή-
σάνομαι το μυαλό μου να θολώνη, να
να γυρά δυνατά στα μίλλια μου. Σαν
γυ δύναται της άμπελλες του θαν-
Γκούτ—απ'όλη.

Ο δέκτης έσταμάτησε να δέχεται
μυσικά δευτερόλεπτα. Υστερα περ-
ναν φοιτό, μακρινό, ύψος κο-
έσταμάτησε, κλείνοντας το μακάβριο
τάξ του με μιά παγετή σιγή...

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

ΦΕΛΙΞ ΚΑΡ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΜΑ ΥΠΟ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τά προηγούμενα)

Ο κύριος Ροβέρτος Άλιμνέν άφιε-
ρώνει την ζωή και την περιουσία του
στην ανεύρεση μίς γυναίκας στην ο-
ποία ανήκει ένα νομμένο χέρι που
δράζει κάποτε μέσα στο τραίνο. Προς
τον σκοπό αυτόν φτάνει στο Λονδίνο
κι άμυνθεται στην εκεί διεθνή της
συμφωνίας, ο οποίος του συνιστά για
την ύπνωση τον ντετέκτιβ Ντικ
Λέσλυ.

(Η συνέχεια).

—Πρέπει ν' ανακαλύψουμε έναν άγνω-
στο... άγνωστο σταθερό ο κύριος Άλιμνέν.
Μπινιαντες άμπεως στο θέμα όπως ένας
άλλος άγνωστος.

—Πολύ καλά, απάντησε ο Ντικ Λέσλυ.
—Δεν γνωρίζω το όνομα του.

—Πολύ καλά!
—Δεν ξέρω που βρίσκεται.

—Καλά!
—Δεν ξέρω ακόμη αν είναι άνθρωπος ή
είν ανθρωπινό στοιχείο.

—Καλά ξανάπε ο Ντικ Λέσλυ άσυχ-
νως.

—Θά μού τον ανακαλύψετε; ερώτησε ο
Ροβέρτος έκπληκτος από τη μεγάλη από-
βη της ντετέκτιβ.

—Ζωντανό ή πεθαμένο, κύριε!

—Πθανένο;
—Άραδη αν πέθανε, θα σά άδηνήσω
στην τάφο του... άπάντησε γαργαλώντας
χαρούμενα ο άσυννομος.

—Άγ, ναι! Άλλά... νομίζω ότι είναι ζων-
τανός ακόμη.

—Η ερώτησή σας γνωρίζει λοιπόν κάτι
ν' αυτόν τον άνθρωπο;

—Κάτι; Ναι! Πολύ λίγα, πράγματα.

—Η ερώτησή σας μού έμπερσπει να
είν άγνωστος;

—Βεβαίως!

—Καλά! Πώς είναι αυτός ο κύριος;
—Είναι ένας άνθρωπος καμιά πενήντα-
έτη έτών... ίσως και λιγότερο...

—Μικρός, μεγάλος;
—Μικρός και καμψός.

—Καμψότες από μπρος ή από πίσω;
—Τι ένοείτε;

—Πάραυτον πολλών ειδών καμψούρη-
δες, ερώτησε.

—Αι!
—Λοιπόν;
—Πολύ καλά! Είναι άσημος ή άσημος
έξοχως;

—Μά τι ένοείτε και πάλι με την λέξη
άσημος;

—Υπάρχουν καμψούρηδες που δεν είναι
άσημοι, στο πρόσωπο, έξοχως!

—Ναι! Άλλά αυτοί είναι άσημοι—πο-
λύ άσημοι... ένα τέρας.

—Πολύ καλά. Τι άλλο;

—Έχει πόσινα μάτια.

—Πόσινα; Έντελως πόσινα: "Όχι λί-
γο κακά ή λίγο καλώς;

—Όχι! Πόσινα—καταπόσινα. Δεν είδα
ποτέ μου μάτια τόσο πολύ πόσινα όπως τα
δικά του!

—Πολύ καλά, πολύ καλά. Και τι άλλο;

—Έχει ένα ωρό πρόσωπο, και στα
μάτια του και στα μάγουλά του κάπου—
κάπου μιά δυο τσιγες, άαλαθροίτου γούμα-
τε.

—Πού τον είδε ή ερώτησή σας για τε-
λευταία φορά;

—Στη Ρώμη, έδώ και τέσσερις μήνες.

—Μονάχο;

—Ήταν μαζί με μιά γυναίκα.

—Α! πολύ καλά! Μιά νέα γυναίκα;

—Άκούω κι' αν βρίσκεται στην άλλη
άκρη του κόσμου;

—Δεν μ' ενδιαφέρει το μέρος...

και ύπνο μάτια.

—Τίποτ' άλλο;
—Ναι... ψιθύρισε διστακτικά ο Άλιμνέν.
—Πολύ καλά, λοιπόν;

Ο κύριος Ροβέρτος Άλιμνέν κύταζε ε-
ξαστακτικά από την κορφή ως τα νύχια των
άσυννομων σαν να μην ήθελε να του έ-
ξουλογηθή όλα όσα ήξερε. Ο Ντικ Λέσλυ
συμφωνήθηκε έλαφρά και είπε με μεγάλη
ψυχρότητα:

—Εάν ή ερώτησή σας δεν με εμπιστεύ-
εται, τότε είναι τελείως άδύνατο να δια-
ζετα: στην ύπνωση μου... Προέπει να μού
τά διηγηθήτε όλα!

—"Όλα!"
—Μή με πα-
ρηγήσετε! Σά
εμπιστεύομαι! Άλ-
λά... δεν είναι ο-
λόκληρο βέβαιο σ'
αυτό το σημείο.

—Δεν πιστεύει;
—Θά μπορούσα εγώ!

—Ε λοιπόν...
Αυτή της γυναι-
κας της λείπει έ-
να γέρι!

—Α! άναφωνή-
σε ο ντετέκτιβ με
μιά λάμψη στα μά-
τια.

—Άραδη... έ-
τσι νομίζω... άλλά
άναδίδοντας.

—Πολύ καλά! Αυτό ο άνθρωπος είναι
εύγενής; Είναι Γαλλός;

—Δεν ξέρω.
—Άγγλος;

—Δεν ξέρω.
—Καθολικός;

—Εβραϊός νομίζω.
—Πολύ καλά! Είναι ζήτημα γράμματος ή
ζωωτος;

—Δεν μπορώ να σας το πω. Αυτός ο
άνθρωπος είναι ο θανασιώτερος έχθρος μου.
Η αυτός ή εγώ—έναν απ' τους δυο ποτέ
να λείψι...

—Για μιά γυναίκα;
—Για το κομμένο γέρι!

—Έγκλημα;
—Ίσως!

—Η ερώτησή σας έχει αυτό το κομμέ-
νο γέρι—δεν είπ' έτσι...

—Ναι.
—Θέλετε να μού το δείξετε;

—Όχι! άπληγης σταθερά ο Άλιμνέν.
—Λοιπόν—δεν θα κάνουμε τίποτα, βε-
βαίως άμπεως ο Ντικ Λέσλυ.

—Δεν θα κάνουμε τίποτα! απάντησε σαν
ήγω ο Άλιμνέν.

—Η ερώτησή σας άγαπάει λοιπόν πε-
ρισσότερο την γυναίκα στην οποία ανήκει
αυτό το γέρι—πορά μουσι τον καμψό
με τα πόσινα μάτια... εξακολουθώ να
πάλι ο αστικός άσυννομος. Και ύστερα
από μιά μικρή παύση εξακολούθησε: Κι
έτσι είναι άπολύτως άναγκαίο να δώ αυτό
το κομμένο γέρι...

—Ίσως έγω ένα καλό σχέδιο...
—Ένα σχέδιο; ερώτησε γεμάτος έκπιδες
ο Άλιμνέν.

—Ναι!... Ναι!... Μά δεν μπορώ να πω
άκυα τίποτα στην ερώτησή σας...

—Καλά!—είναι! ψιθύρισε ο Ροβέρτος.
Άλιμνέν με μιά έλαφρά νευική κίνηση.

—Θά σας δείξω το γέρι...

—Η ερώτησή σας θέλει πάση θυσία να
ανακαλύψι τον καμψό;

—Ναι! πάση θυσία!

—Άκούω κι' αν βρίσκεται στην άλλη
άκρη του κόσμου;

—Δεν μ' ενδιαφέρει το μέρος...

—Η ερώτησή σας είναι διατεθειμένη
να πληρώσει τα έξοδα του ταξιδίου, όλες
της δαπάνες και τα πουρπουρά...

—Ναι όλα!
—Μέχρι ποίου ποσού;

—Μέχρι πενήντα χιλιάδες φράγκα, αν
υπάρχει ανάγκη ταξιδίου.

—Άλλοιώς;
—Μιά άμοιβή από πέντε χιλιάδες φράγ-
κα.

—"Όχι! δέκα χιλιάδες.
—Είναι πολλά...

—Δέκα χιλιάδες!
—Καλά—έστω δέκα!...

—Θά σας σέσω τ' όνομά του, τ' όνομα
της γυναίκας, την διεύθυνσή του, αν ζή-
σου κι' από πότε, τι και τι δεν έκανε στη
ζωή του—όλα αυτά για δέκα χιλιάδες
φράγκα...

—Καλά! θά σας δώσω δυο χιλιάδες
φράγκα προκαταβολή...

Ο Ροβέρτος Άλιμνέν άποσιόσσε για δέ-
κα λεπτά από την αίθουσα όπου τον περι-
έμενε ο Ντικ Λέσλυ. Άλλη μιά φορά μέσα
στον ιδιαίτερό του κοιτώνα έβρισε άναπο-
σάστος λίγες στιγμές—με τη μικρή δε-
μάτινη βαλτιζόδα που περιείχε το κομμένο
γέρι. Έπρεπε να δείξι αυτό το γυναικείο
γέρι στον Ντικ Λέσλυ, έναν άγνωστο που
για γράμματα ίσως, θά μπορούσε να πουλή-
σθ και στον έχθρό του: "Όχι! "Όχι! αυτό
δεν μπορούσε να γίνει! Αυτή ή άδελφή της
κράτησε λίγα λεπτά. Βέβαια, δεν θά ύπο-
γινούσε πιά. "Όποιος θέλει να φτάσι γλή-
γορα στον σκοπό του δεν ποέπει να ύπο-
χωρή άμπεως σε τίποτα... Εάν λοιπόν ή-
θελε να ανακαλύψι τον άγνωστο καμψό
με τα πόσινα μάτια, έπρεπε κι' ο ίδιος
να ύποστή όποισδήποτε θυσίες.

Ναι! Με μιά γλήγορη κίνηση πήρε τη
δεμάτινη θήκη του κομμένου γεριού και
εξανούισε στην αίθουσα, όπου ο Ντικ Λέ-
σλυ κατείχε το τζάκι, ές και ήθελε να
εξετάσει τους γυναικίσκους γύψους της
όρασης.

Ίσως! τόνισε σοβαρά ο Ροβέρτος άνοι-
νοντας την πέσινη θήκη.

Ο Ντικ Λέσλυ έσκυψε στο λευκό γυ-
ναικείο κομμένο γέρι και το εξέτασε με
την πιο μεγάλη προσοχή και έντατικότητα.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

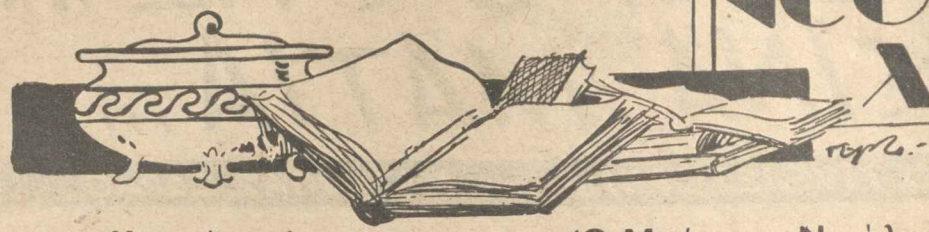
ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

Χαμόγελα

Τὸν πόνο σου, ζωγραφιστὸ
στὴν ὄψι σου, γιατί
ἀφίνεις καὶ μαντεύεις τον
κάθε πεζὸ διαβάτης;
Καὶ ἡ θλιμμένη σου ματιά,
γλυκὴ τραγουδιστή,
γιατί τῆς πὶθ ὁμορφες στιχίμες
δρέχει με δάκρυά της;

Τὸ δάκρυ σου— ξεχειλισμα
τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς—
γιά θύμηση τοῦ δαίδα σου
ποῦμα καὶ κρατήσω.
Μὰ ἐγώ, πὸν παῖνον ξεκούρα
τῆς ὑπὸς τῆς ζωῆς,
τὰ πὶθ γλυκὰ χαμόγελα
σὲ σένα θὰ χαρίσω.

ΕΛΛΗ ΑΖΑΡΙΑΔΟΥ

*Ετσι νὰ πλάθω, νοσταλγός.

*Ετσι νὰ πλάθω, νοσταλγός, ἡ μοῖρα μ'
ἔχει τάξει
τὸ πρόσωπό σου ἔδω μακριὰ πὸν νεῖρομαι,
καλὴ μου,
ὄντας τὸ βράδυ θ' ἀπλωθῇ κ' ὄντας γλυ-
κοχαράζω.
Κι' ἔτσι θλιμμένα ἡ ζωντανὴ ρυθμίζει τὴ
ζωή μου...

Κι' ὥστόσο, οἱ πόθοι μου εἶν' αὐτοῦ καὶ
τὰ γουρουνάκια μου:
ἔν ἄψυχο νοιώθω κομὴ τὸ δόλιό μου ἑαυτό,
ἡ Σκέψη μου γύρω σὲ Σὲ πετὰ με τὴ
γαρά μου
κι' οὔτε καὶ ξέρω ἔδω, ὁ φτωχός, τί τάχα
πιά ζητώ...

Βραχνὰς μοῦ γίνῃ ὁ ὀρίζοντας, Βαρειὰ
κι' αὐτὴ ἡ ἀνάσα
τῶν πεύκων στοῦ Λυκαβηττοῦ τὰ πλάγια,
πὸν μὲ φέρονε
τῆς δειλινῆς μυροχαρῆς καὶ τῶν πικρῶν
πνιχτὸς κι' ὁ ὑπᾶτης π' ἀπαλὰ τοὺς στο-
ματικούς μου παίρνει.

Τὰ δευτερόλεπτα μετῶ με γύπουες τῆς
καρδιάς μου,
ἀνασεμὰ ὅτε σ' αὐτὸν τὸν ὕπνο μου δὲν
νοιώθω,
κι' ὅμως σ' αὐτὸ τὸ πέλαιος τῆς μαύρης
συφορᾶς μου
—τοῖσιν Χαρά!—τοῦ γουρουνίου τὸν ὕ-
μνο, γλυκεῖα, κλῶθω!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

Φθινόπωρο

*Ὡ! πὼς πονῶ τὰ δειλινὰ
τὰ μονομυῖνα, πὸν περῶ
σὰν μιά σκιά μαγευτικοῦ ὄνειρου ἡ ζωὴ
μας...

*Αναλαμβάνοντας στεροῦ
φῶνι ἡ θύμηση, Ἐνῶ
γυνὰ τὰ δέντρα, τὰ χλαδιά, γυνὴ ἡ
ὕπαρξί μας...

Καὶ τὰ πικρὰ πὸν πὶθ πολλὰ
ἀπ' ὅλους γαῖονται—ἀλλοί!—
μὲς στοῦ ξανθοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ ἡλίου τὴν
πλημμύρα.

με κελαιδῶματα στεροὰ...
τὸ κάθε τι, ἄλλοι, περῶ—
ἀφίνον τ' ἄπλετο τὸ φῶς, τῶν λουλουδιῶν
τὰ μύρα...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΕΡΓΑΔΙΩΤΗΣ

*Ο Μπάρμπα Νικόλας

Τὶ γουστῶζικο—ἀλήθεια—πὸν ἦταν αὐ-
τὸς ὁ Μπάρμπα Νικόλας!...

*Εἶνα βράδυ—πᾶνε πολλές μέρες ἀπὸ
τότε—εἶχα πάει σ' ἕνα συγγενικό σπῆτι—
ἦταν μεγάλη παῖσα κι' εἶχαν ἕνα πρῶτης
τάξως κέφι... κι' ἐκεῖ τὸν γνώρισα.

*Ο Μπάρμπα Νικόλας—ἔτσι τὸν φώναζαν
—ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολλὸ περασμένος
στὸ χρόνιο καὶ πὸν μὲ ἔλα ταῦτα φαίνονταν
νὰ μὴ τὸν ἐνοιαζε ὅλαςτα κείνο πὸν λέ-
νε γιὰ τὰ γήρατά... ἀγαλεπὸν τὸ γήρας...

*Ἡ φτώχεια κι' ἡ κακομοιριά του μαρτυ-
ροῦνταν μονάχα ἀπ' τὰ παληόρουχα του
καὶ τὸ γκρίζο, ξεφωριασμένο παλτό του...
Κι' ὅμως τὰ τραγούδια τοῦ «Μπάρμπα» μὲς
ἔδειχναν πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ
κείνους πὸν δὲν πολυσκατίζονταν—τόσο γιὰ
τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση, ὅσο γιὰ τὸ
ἀπαραίτητο πάντα «καποστάρ» πὸν τοῦ
δρόμους τὰ φυλλοκαρδία του! Νάταν τάχα
κι' εὐτυχισμένος; Κανείς δὲν τῷ ἔβλεπε!

Εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπ' τὴ γνωριμία
του—ἦταν ἄλλως τε τόσο εὐχάριστος—μὰ
σύγκαιρα λυπήθηκε νοιώθοντας πὼς ὁ καυ-
μένος ἀρχίζε κι' ἔλας νὰ δείχνῃ τὰ πρῶτα
συμπτώματα τῆς παλιδωμῆσάς του! Καὶ
πὼς τῶνοισα, θὰ πῆτε;

*Εἰκίνο πὸν ἔλα τὴν ὥρα μὲς κοπανοῦσε
ἦταν!...«Πῶς εἶνε ἀναστατώσει κυριολεκτι-
κὼς τοὺς θεατρικούς κύκλους με μὰ «καυ-
νοῖν» καὶ πολὺ πρωτότυπὸν ὀπερέττα του»
ποῦταν προσημασμένη νὰ κἀν κρότο!... «Ὁ
Τροβαδούρος»...—ὁ τίτλος τῆς—κι' ἔτσι ἀπ'
τὸ ἴδιο του τὸ στόμα ἀκούσαμε με ἰώθειο
ὑπομονὴ αὐτὸ τὸ μοναδικὸ λιμπρέτο, καθὼς
καὶ τὰ ὠραιότερα τραγούδια τῆς:

...«Πέρασαν τὰ σύννεφα
δῆγῃ τὸ φεγγάρι,
τᾶστέρια ὅλα χάρι
λάμπουν στὸν οὐρανό...»

*Ἦταν τὸ ρεφραίν— νὰ ποῦμε—πὸν ὁ
Μπάρμπα Νικόλας μες τραγουδοῦσε με ἑ-
ξαμετρικὸ ἐνθουσιασμό μαζὶ με ἄλλα τρα-
γούδια του, ὅλα δῆγῃ τὸν ἐμπνευστὴ καὶ
τὰ πρῶτα ἀφαιρημένα στήν... ἀλόεσθη
καὶ θεῖα ρεστίνα!...

Σὲ λιγάκι ἔμεινε καὶ τὴ βαθεῖα αἰτία
τῆς κατάντας του... «Ἦταν κάποινα πολὺ
ἀτυχὴ ἀγάπη καὶ μεγάλος ὁ καῦμός του
γιὰ τὴ γυναῖκα πὸν ποτὲ τῆς δὲ θέλησε
νὰ τὸν νοιάσῃ!...

Κι' ἔτσι με τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ὁ
φτωχὸς ὁ «Μπάρμπα» πὸν πῶς ρίξει πὰ
στὸ κρασί εἶγε γίνε κι' αὐτὸς ἕνας «τό-
πος» περιζήτητος γιὰ δυό—τρεις εὐχάρι-
στες ὥρες, με τὰ παράξενα—συναρπαστι-
κά! τραγούδια του, δίχως νὰ δῖνῃ καὶ ση-
μασία στὰ τόσα πειράγματα καὶ συνταρ-
μας!...

* * *

*Αλήθεια!
Τὶ θὰ μπορούσα νὰ κάνω με τὴ λύπη
καὶ τὴ βαθεῖα συμπίνα ποῖνοισα κείνο
τὸ βράδυ ν' αὐτόν... Τίποτα!... ἔπρε-
ταί!...

*Ἡ παρὰ διασκέδαζε περιόχοντάς του κι'
ἐκείνος ζαλισμένος—τάχα πῆ ἀπὸ—κι' εὐ-
τυχισμένος— τραγουδοῦσε!...

...«Πέρασαν τὰ σύννεφα
δῆγῃ τὸ φεγγάρι...»

N.

Τραγικό

*Ἡ μοῖρα μας πὸν ἀδικόμα μες κλῶθ
τὸ νῆμα τῆς ζωῆς ἀπὸ μετὰς,
θὰ κλῶθῃ, κι' ὡς τὸ τέλος δὲν ὄ' ἄλλο
ἐκείνο πὸν ἀπ' τὸ στόμα τῆς εἰρήνης.

Δὲν νοιάζεται ἂν μὲς γάμωσαν οἱ πόθοι
κι' ἂν πόνοι στῆς καρδιάς μας ἔχουν πῆ
θὰ κλῶθῃ ἐκείνη ἀδικόμα με τῆς
ἐκείνο πὸν ἀπ' τὸ στόμα τῆς εἰρήνης.

Κι' ἂν ἦταν τῆς μοῖρας, κάποινα δῆ
τὸ νῆμά μου στὸ νῆμα σου νὰ πῆλῃ
νὰ νοιώσῃ τῆς ἀνάσας του τὸ γέλο.

Κι' ἂν γώρισε καὶ πάλι, νὰ τολῇ
καθένα χωριστά... Καὶ ξανακλῶθῃ
ἐκείνο πὸν ἀπ' τὸ στόμα τῆς εἰρήνης.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

Τριαντάφυλλο τῆς χειμῶνας

Στὸν κῆπο ἀνθίσει ἡ τριαντάφυλλο
καὶ γιόμισε τριαντάφυλλα κόκκινα τὰ

Σκορποῦν τριγύρω τὴ λεπτὴ γλυκεῖα
τῆς

καὶ πλημμυροῦν τὰ μῦρα τους τῆς
μὰς τῆς

*Ἡ θύμηση σὲ προσκαλεῖ στὴ φτωχική
τῆς

νὰ κόψῃς τριαντάφυλλα με τὸ δακ-
τῆς

*Λαγὺς θάρτης; Θὰ μὲ βοῆς με ἀπὸ
τῆς

νὰ σὲ προσμένω μοναχὸς γλυκίνορας
τῆς

*Ὅμως φοβάμαι, ἀγάπη μου, πὸν
τῆς

κι' ὅπως καὶ πέσει μάταια μόνος
τῆς

νὰ δῶ τ' ἀγνὸ σου πρόσωπο τὸ τὸν
τῆς

Θὰ μαρτυροῦν τ' ἄμοιρα, δίχως νὰ
τῆς

με τ' ἀλικά τους πέταλα καὶ τὰ
τῆς

χωρὶς νὰ σοῦ φορῶσουνε μὴν ἄνθῃ
τῆς

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μόνο στ' ἄψυχα

Καὶ βλέπω τώρα γύρω μου νὰ ὀρθῇ
τῆς

—εἶναι γραφτό, μοιραίο,
τῆς

Κάθε ἀγάπη ἐπέθανε σὰν Χινεσάρ
τῆς

σὰν λούλουδο τ' Ἀρρίλη,
τῆς

Μὰ δὲν λυποῦμαι πότερο γιὰ κείνο
τῆς

παρὰ γιὰ τὴ θλιμμένη,
τῆς

τὴν ἔμην μου καρδιά,
καὶ κατ' ἀπὸ τὰ βλέφαρα τὸ δάκρυ

σὲ μ' ἄκρη τῆς πὸν πάει
σταλάζοντας θαρρεῖα.

Μόνο σὲ σὰς ξεροφυλλὰ, πὸν λούνη
τῆς

εἶναι κρυμμένη ἀόμοια
τ' ὠραίου ἡ πνοή.

Καὶ σεις νεκροὶ τὴν ἔχετε μὲς στὴ
τῆς

πὸν στ' ἀπειροῦ τὴ χώρα
βασιλεῖς! ἡ ζωή.

ΣΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

Μουσικὴ κίνησις

ΕΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΣ ΡΕΣΙΤΑΛ

*Απὸ τινὸν ἡμερῶν γίνεται πολλὸς λόγος στοὺς
κύκλους τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ
ἀματός δι' ἕνα νῦν ταλάντον καλλιτεχνικὸ
πὸν ἐνεαγίσθη εἰς τὸ στερέωμα τοῦ μουσικοῦ

ἀματός: Τὸ ταλέντο αὐτὸ εἶνε ἡ δις Πόπη Ι.
Παπααναγνώτου, διπλοματοῦχος τοῦ Ἑθνι-
κοῦ μας Ὀδείου.

Διαικὸς ἐπέσυρε τὸν θαυμασμόν ἡ δις Πα-
πααναγνώτου με τὴν πρώτην δημοσίαν ἐμφά-
σιν τῆς εἰς τὴν μεγάλῃ αὐδοῦσαν τοῦ Παρ-
νασσῶ, χάρις εἰς τὴν ἀφῶνον καὶ λεπτὴν ἐμ-
φάνισίν τῆς, τὴν ἀπαράμιλλον diction τῆς,
καὶ τοὺς ὀρθοὺς χορηγητισμοὺς καὶ τὴν ἀδία-
στον ἀνάσθησιν καὶ κατέδωκεν τῆς φωνῆς τῆς
ἐκείνη πὸν ὑψηλότερον καὶ χαμηλότερον τό-
νον.

*Ἡ δις Πόπη Παπααναγνώτου ἀπέσπασε τὰ
καρτερίκια συγκλητικὰ τῶν πολυλήθων τῆς
ἐκείνης, καλλιτεχνῶν, ἀνθρώπων τῶν γουα-
νιῶν καὶ φίλων τῆς μουσικῆς, καὶ ἐδέχθη
ἐκείνη δημοσίαν καὶ ἀπὸ τὸν διάσημον κα-
λλιτεχνικὸν κ. Frank Choisy κατ' ὅσον ἀπέδω-
κε σπῆτις ὅλας τὰς μελωδίας τοῦ ἐκλεκτοῦ
καὶ διανοητικοῦ προγράμματος τῆς, σύμφω-
να με τὸν στίλ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς ἢν ἀνα-
σῆται πλῆστον τῆς ἐκτεκτικῆς τῆς καθηγητικῆς
καὶ Κρίσεως.

Τὰ ἐκλεκτὰ κολακευτικὰ ἐγκώμια, τὸ ἐν-
διαφέρον τοῦ ἐκλεκτοῦ κοινῶ καὶ τῶν ὅλων ἑλ-
κτικῶν συμπαθῶν ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπων τῶν
ἐκείνης καὶ τῆς μουσικῆς ὑπὲρ τῆς διδος
Παπααναγνώτου τῆς δίδουν τὸ δικαίωμα—
καὶ μὴ μόνον ἀδύνα—νὰ κληθεῖται ἀπὸ τοῦδε
καὶ ἄλλης εἰς τὴν πρώτην γουαμῆν τῶν ἐλ-
κτικῶν καλλιτεχνῶν τοῦ ἀματός. Καὶ δὲν
ἔστι εἰναι μακρὸν ὁ χρόνος πὸν καὶ πέραν τῶν
περὶ τὸν τῆς πατρίδος μας θὰ λάβῃ μίαν
ἐκείνη καὶ μεγάλῃ δέσει.

N. Δ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ

Ε. Φ. Ε.

Γενικὴ συνέλευσις

Προσκαλοῦνται ἅπαντα τα ἐγγεγραμμένα
ἐν τῇ Ε.Φ.Ε. Ἀθηνῶν, Περισσῶν, Περ-
αίας εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν, τὴν προ-
σῆ Κοινοτῆν 29 Ἰανουαρίου, ὥραν 11
π.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἑπαγγελλομένων
ἐκτεκτικῶν 2 (ἐντὸς τῆς Στροῦς).

Ἡμερησία διάταξις:

1) Ἀνακοινώσεις τοῦ Προεδρείου.

2) Σοφιστικὸς ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

3) Προτάσεις καὶ ἐπερωτήσεις.

4) Ὁ Πρόεδρος Ν. Α. ΓΑΛΙΩΤΗΣ

5) Ὁ Γραμματεὺς Α. ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Τὰ ἀποτελέσματα
τοῦ διαγωνισμοῦ

Τὰ ἐπιδόρπια

*Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο
φύλλο μας, ἐπεφυλάχθημεν στὸ σημερινὸ
μας τεῦχος νὰ σὰς δώσωμεν καὶ μερικὰ ἀ-
ποσπάσματα, σταχυολογημένα ἀπὸ τῆς ἄλ-
λης ἀπαντήσεως πὸν ἐβραβεύθησαν ἡ παρου-
σίαζαν κάποιον ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέρον.

Πρῶτα—πρῶτα ὀφείλομε νὰ ἐξάσωμε τὴν
ἑρμηνείαν ἀπάντησιν τοῦ κ. Π. Λιδανῶ ἡ
ὅποια θὰ ἤδυνάτο με πολλὰς ἐλπίδας νὰ
διεκδικήσῃ τὸ βραβεῖον καὶ ἡ ὅποια ὅμως
ἀπεκλείσθη παρὰ τῆς ἑπιτροπῆς διότι ὁ κ.
Π. Λιδανῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ κ' ὡς συ-
νεργάτης μας. Ἡ «Ἐβδόμη», ὡς γνωστὸν,
ἐδημοσίευσεν ἐπανειλημμένως διηγήματα
τοῦ.

Μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ ἡ ὅποια, μολοντοῦ
δὲν ἔδωκε τὴν ἀπόλυτον ὀρθὴν ἀπάντησιν,
ἐκρίθη παρὰ τῆς ἑπιτροπῆς ὡς ἀξία νὰ
λάβῃ ἐκατοντάδραχμον βραβεῖον, ὀφείλεται
εἰς τὸν κ. Γ. Μουτᾶφην, (Ἀθῆναι). Ἐχει
δυὸ ἰδιαιτέρως χαρίσματα. Εἶνε ἐξαιρετικὰ
ἐξυπνὴ καὶ παραστατικὴ καὶ συνεταγμένη.
Ἐμμέτρως σὲ ὠραίους καὶ ἀδίστους
στίχους. Περιγράφει ὠραῖα τὰ τὴν κοσμι-
κὴν κυρία, τὴν μαντιὰν Κρέντες—ἐπωφελε-
θῇ ὅπως βλέπετε τῆς εὐκαρίας νὰ τὴν βα-
πτίσῃ—ἡ ὅποια, παρ' ὅλην τὴν ἀπελι-
σιν τῆς σὲ μικρὸ καθόρθον σάχνην τὰ
μαλλιά τῆς ἐνῶ «ἡ ἀγαπημένη μου Τζα-
νὴ»—ἡ μνηστὴ—μὲ τὰ γαλάζια μάτια, καὶ
τὸ γλυκὸ χαμόγελόν π' ἔχει στὰ χεῖλῃ πάν-
τα, ὅλο σπᾶ μου τραγούδι, ἡ μικρὴ ξαν-
θομαλλοῦσα...». Ἐπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ, πὼς
θέλετε νὰ τὴν καταδικάσῃ σὲ θάνατον;

*Ὁ δεύτερος ὁ ὅποιος παρὰ τὴν ἀπομέ-
κρυσιν τοῦ ἀπὸ τὴν ὀρθὴν λύσιν πῆρε ἐπί-
σης ἐκατοντάδραχμον βραβεῖον εἶνε ὁ κ.
Κ. Στεφανίδης (Κοζάνη), ὁ ὅποιος με με-
γαλοφρενῆ συνδυασμούς, προσπαθεῖ νὰ σώσῃ
θλῶς: Καὶ ἰδοὺ πὼς: «Θὰ μισοῦσα ν' ἀ-
φίσω νὰ φύγῃ ἕνας μόνον ὁδηγός—γιὰ νὰ
μισοῦν γάδρον τὸν δρόμον—ἀφῶ θὰ τοῦδινά
τροφῆς γιὰ 20 μέρες. Τότε, σύμφωνα με
τὸ πρόβλημα, ὅλιναν στὴ κατασκήνωσιν
τόσκινα ὀρεκτὰ γιὰ 20 μέρες γιὰ 2 ἄτομα.
Αὐτὰ θὰ τὰ μοιράζονταν οἱ 7 πὸν εἶχαν
μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὁδηγοῦ καὶ θὰ
τοὺς ἔφταναν γιὰ 5,5 μέρες περίπου. Ὁ ὁ-
δηγὸς ἀφῶ φτάσῃ στὸ σταθμὸ—20 μέρες
μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του.— θὰ στείλῃ ἀ-
μέσως ἕνα ἄσροπλο νὰ πολλὰς προμη-
θεῖας, τὸ ὅποιον θέβαν δὲν θὰ χρειασθῇ
οὔτε μιὰ μέρα γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν τοαφικὸ
τόπον. Ὡστε οἱ 7 θὰ μέινουν χωρὶς τροφῆς
μόνο 15,5 μέρες, κατὰ τῆς ὁποῖες, δὲν πε-
θαίνει ὁ ἄνθρωπος παρὰ μόνον ἐξαντλήσει.
Κι' ἔτσι, γιὰ τὴν πρώτην γουαμῆν τῶν ἐλ-
κτικῶν 3 καὶ τοὺς ἄλλους ν' ἀφίσω νὰ πε-
θάνουν, θὰ σωθῶναι ὅλοι με μόνῃ ζῆλτι:
λίγη ἐξάντλησι!»

Παρὰ ταῦτα δίδει ἐν συνεχείᾳ καὶ μίαν
ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημά μας με ἀρὰ ἐ-
πιχειρήματα.

*Ὁ τρίτος βραβεύμενος τῆς κατηγορίας
αὐτῆς εἶνε ὁ κ. Ν. Α. Γεωργακόπουλος
(Πάτρα), ὅστις... ἐλλογὰ πρῶτον τὰ γά-
νεα του καὶ σώζει... αὐτόν! Μὰ θέλει καὶ
ρώτημα, γουαμῆν μου; μὰς γράφει, Θὰ
προτιμήσω πρῶτα— πρῶτα τὸν ἑαυτοῦ
μου...». Καὶ ἐπακολουθεῖ ἕνα ἀριστοτεχνι-
κώτατον κατηγορητήριο κατ' ὅλων τῶν
ἄλλων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μόνον τὸ παιδί
τοῦ σοφοῦ θάναται γάμιν!

Καὶ τώρα ἂς ρίξωμε μιὰ ματιά καὶ στῆς
ἄλλας ἀπαντήσεις, πού... δὲν ἐβραβεύθησαν!
Ὁ κ. Σ. Καμπιώτης (Ζάκυνθος), δὲν
σώζει κανένα καὶ γνωμοδοτεῖ ὅτι «ἐπιβί-
λεται νὰ κατευθυνθῇ ἡ ἀποστολὴ σύσσωμος
εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν παροχῆς βο-
θείας! Βεβαίως δὲ τὴν «Σεβαστὴν ἑπι-
τοπὴν» ὅτι «ἂν ὁ «Ἐδίσων δὲν ἔχει τὴν
αὐτὴν λύσιν εἶνε... λανθασμένος!»

*Ὁ κ. Χρήστος Ἡσακλειδης, εἶνε πῶ
καὶ μακρὰ κατὰ τῆς κοσμικῆς κυρίας τὴν
ὅποιαν ἐγκαταλείπει ἀσπλάγγως εἰς τὸ μέ-
σον τῆς ἐρήμου: «Ἡ κοσμικὴ κυρία καλὸν

*Εκλεκτοὶ γάμοι

*Ὁ συμπαθὴς καὶ φέρελιν νέος κ. Γεώρ-
γιος Κονιδης, οἰκονομικὸς ἐφορὸς, καὶ ἡ εὐ-
γενεστάτη καὶ διὰ πολλῶν χαρισμάτων προ-
κοσμημένη δις Μαρία Κομμάτου, τῆς γνωστῆς
οἰκογενείας ἐξ Ἀργῶνος Κεφαλληνίας, ἐτέ-
λεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθῆναις τὴν 15ην
Ἰανουαρίου 1933. Παράνυμφος παρῆσθη ὁ
καθηγητὴς τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς κ. Βασι-
λεῖος Κρημνιάς.

Ἐκ τῶν προσκεκλημένων παρῆσθησαν: Ὁ
κ. Σπυρ. Μάρμορας, ὁ κ. Ν. Κρητικός μετὰ
τῆς κυρίας του, ὁ κ. Κ. Γιαννουλάτος μετὰ
τῆς κυρίας του, ὁ κ. Ν. Οἰκονόμου μετὰ τῆς
κυρίας του, ὁ κ. Θ. Θεοφωρόπουλος μετὰ τῆς
κυρίας του, ὁ κ. Ι. Μπερσῆς μετὰ τῆς κυρίας
του, ὁ κ. Ε. Μπούρας μετὰ τῆς κυρίας του,
ὁ κ. Κ. Κομμάτος μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ.
Π. Λιδανῶς μετὰ τῆς κυρίας του, οἱ κ. κ. Ι.
Καραβασίλης, Γ. Καραωτάκης, Α. Ἀντωνό-
πουλος, Γ. Λιδανῶς, Γρηγ. Λιδανῶς, Μ. Δρό-
σος, Μ. Μάμας, Ι. Παπακωνσταντίνου κ.λ.
Ἐπίσης παρευρέθησαν ἡ κ. Β. Κρημνιά, Εὐαγ-
θία Λιδανῶ, Καίτη Γρανίτσα, κ. Κ. Ὁ

Μεταξύ μας

Κοιμητικήν. Κάτι παρόμοιο με το ποίημά σας έχει γράψει κι ο Πολέμης. Τό ξέρετε; Πάντως δεν ήταν σωστό να τον κρίνετε άτιμώστε για την λογοκλοπή που σας έκανε!... Π. (Σ—ου). Η δεύτερη επιστολή σας άνοιξε την άλλην σε θαυμάσιο τον που χωρίς να λαμβάνουμε υπ' όψιν τα προαπαιτούμενα—διερωτώμεθα τι μπορεί να γίνει συμβή. Γι' αυτό ήταν προτιμότερο να περνούσατε απ' τα γραφεία μας και να της διαβάζατε. Έτσι θα βλέπατε πως δεν έχετε δίκιο. Το πεζό σας κοινότυπο και προχειρογραμμένο. Αποφεύγετε της μελοδραματικές φράσεις. Ίω να. Δεν έχετε δίκιο μ' αυτά που γράφετε. Ίσα—ίσα που όλα έγιναν αντίθετως με όσα γράφετε. Α. Βλάχον και Σ. Μακρήν. Περάστε κανένα πρωί απ' τα γραφεία μας να συννενοηθούμε. Γ. Μουτάρην. Εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποίημά σας θα δημοσιευθή. Αλίόσαν. Δυστυχώς τα πεζά σας είναι προχειρογραμμένες κοινοτυπίες, χωρίς καμιά συνοχή και ενδιαφέρον. Π. Χατζηγάκη. Αφυλογόγητο και κακογραμμένο. Θάπρεπε να επιμεληθήτε το λεκτικό σας. Ίω να. Τό ίδιο και σε σας. Γ. Αηδονόπουλον. Τα τελευταία σας ύστερουν πολύ από προηγούμενά

σας. Γιατί; Μή διαλέξετε. Π. Καρόν. Μας γράφετε «είναι το πρώτο μου και γιαυτό ζητώ επιτηκή κρίσι». Και μεις υπεικόντες στη θέλησή σας το δημοσιεύουμε εδώ και ζητούμε και μεις με την σειρά μας την «επιτηκή κρίσι» των αναγνωστών μας για το σφάλμα μας αυτό:

Γιατί στενάζει ή καρδιά όταν το γινώσκω τα φύλλα πέτουνε θαυμά από τ' αγιοδόχοι;

Γιατί δακρύζει ή καρδιά όταν το δεινιάζει πέστε; μιά μιά σταλαγματιά εις το παραθύρι;

Γιατί μαυρίζει ή καρδιά όταν το αστροπελέμα σγίζουν γοργά την καταχνιά σα λούψις; πό νουφέκια;

Θυμάτ' αγαπες που έπεσαν σα φύλλα μαλαμένα και όνειρα που έδωσαν. Ένθ' ούμ' αγαπημένα...

Ν. Ρυσιάνον. Οι στίχοι σας άτεχνοι και που πάντως τους λείπει μια ανώτερη δημιουργική πνοή. Α. Στά. Δυστυχώς ούτε τα πεζά σας ούτε οι στίχοι σας μās ικανοποίησαν. Κοινότυπα θέματα και προχειρογραμμένα. Κ. Χρ. ε. Σχετικά καλύτερο το «Απόψε», όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Γ. Μουτάρην. Καλό. Ό κ. Νίχας σας εύχαριστεί για τα καλά σας λόγια.

Σταματήσατε
τούς πόνους της ράχης.

Μεγάλην ανακούφισιν δά έχετε άμέως μετά μιαν έλαφράν επάλειψιν Σλόανς. Τό Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΐνει τούς ελογισμένους μύς καί σταματά τόν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε
Δί' Ιοχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Κτυπήματα καί όλους τές μυϊκούς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ
LINIMENT
καταπάει
τόν πόνον.

Γ. Σκαρλ.

ΔΙΑΦ. ΜΗΝΥΤΩΡ.

25
ΕΤΗ

Chlorodont

Η οδοντόπαστα Χλωροδόντ ήτις χρησιμεύει εις τήν περιποίησην στόματος καί τήν απόκτησιν άραιών, λευκών οδόντων. Έν Γερμανία τήν μεταχειρίζονται καθημερινώς άνθρωποι.

**ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΕΞΙΤΗ
ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΙΔΗ SW**

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ του παγκοσμίου φήμης Παρισινού FRANÇOIS TEDESCO, B. RASPAIL 39 με μηνιαία εργόχειρα σχεδιασμένα επί ύφασμα με όλα τα υλικά προς εκτέλεσιν αυτών. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ 15ήμερα, μηνιαία, δίμηνα καί εξαμηνιαία άσπρόρουχα, κεντήματα, ΙΡΑΝΤ, ΦΙΛΕ, ΚΡΟΣΣΕ, ΤΡΙΚΟ, δι' όλα τα είδη ΠΟΥΛ-ΟΒΕΡ γυναικείων εργοχείρων.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ «La Femme Chez Elle», «Journ. Ouvrages de Dames», «Mon Aiguille», «Maison», «Ma Poupée», «De la Cave au Grenier». ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ με Patrons Expliqués δια φορέματα, ναικεία καί παιδικά, μπλουζες, κορσάζ, άσπρόρουχα. ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ δια προίκας, ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΚΟΜΠΙΝΓΚ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ως καί δι' όλα τα είδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΩΝ. Κατάλογοι λεπτομερείς αποστέλλονται αντί δώρου τριών ή τού αντίτιμον εις γραμματόσημα.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥ προς ΠΕΝΤΕ (5) ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧ. ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ. Γενικός αντιπρόσωπος ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΟΙΣΧΟΣ. Περιοδεύων αντιπρόσωπος Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ. Στοά Δρακοπούλου 10—11, Φιλελλήνων 3.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ειδικός νοσημάτων

Στομάχου - Εντέρων - Ήπατος

Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τό Νέον Γαλλικόν φάρμακον. Θεραπεύει τήν κυστίτιδα καί τήν βλενόρροϊαν.

Αντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καί ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

**ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ**

Πρίν παραγγείλετε

ΖΩΝΗ ή ΚΟΡΣΕ

έπισκεφθήτε τό

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ,"

ΣΤΑΔΙΟΥ 15

παραπλεύρως «Αττικού»

**ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA**

Δισκία κατά της

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

από φυσικά άλατα τών Ιαματικών πηγών Bad Kissingen (Γερμανία) μετά φυτικών εκχυλισμάτων. Ουδεμίαν στομαχικήν άνωμαλίαν επιφέρουν.

Αποτελεσματικότης άσφαλής

Πωλούνται εις τα φαρμακεία εις κυτία τών 100 δισκίων.

Γεν. Αντιπρόσωπος

Τζουρρος καί Καρράς

Πλατεία Αγ. Θεοδώρων 9

Παρακαταθήκη Πάτραι, Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66.

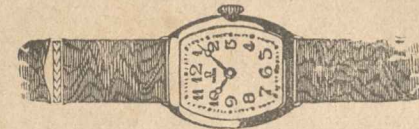
Θεσβνίκη Καραβίδας καί Σια Στοά Φοργύλου

Τηλέφωνον 53—87

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ

Π. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗ

Σταδίου 39 καί Γεωργίου Σταύρου γωνία

Θά εύρητε πλουσίαν συλλογήν ώρολογίων καί κοσμημάτων εις τιμάς πολύ εύθηνάς

ΔΙΤΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΠΟΥΔΡΑ

ΚΡΕΜΑ

ΣΑΠΩΝ

EDELWEISS

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλιδος.

Έγκεικριμένον παρ' του Ιατροσυνεδρίου τής Ελλάδος καί τής Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων. Αντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καί Σια Πειραιά

Επιστημονικά μελέται παρ' τού Συφιλιδολόγου κ. Φωτ. Μοσχούλα,

Αθήναι. Όδός Έρμού 116

MODES - ΚΑΠΕΛΛΑ

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

Κάθε Κυρία που της άρέσει ν ντυθή Chic καί με πολύ λογικήν τιμήν άς έπισκεφθή της **MODES**

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κυρίες και Δεσποινίδες,

Ἐσεῖς δὲν εἰσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι..... Ἐκεῖνα τὰ καϋμένα περνᾶνε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. Περιμένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα δλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φανοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορφιά στὸ τοπίο ποὺ κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἰσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι..... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραῖα πλάσματα ποὺ ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, ἔσεῖς εἰσθε τὰ πιὸ ἐλκυστικά. Σὰς στόλισε μ' ἓνα

Ἡ Γῆ παντοῦ στολίστηκε σὰν πλούσια Κυρά, μὲς στὸ μετὰξὶ μαγίσσας ραβδί τὴν ἔχει ντύσει. ντυμένη μὲς στὰ πράσινα, φαντάζει ὅλη χάρι καὶ εἶν' ὅλη χάρες κι' ὁμορφιὲς ὁλόγυρα ἡ Φύσις.

σωρὸ χαρίσματα. Σὰς ἀφῆκε ὅμως νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρᾶτε τῆς ὁμορφιᾆς σας καὶ νὰ τὴς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ ὠραῖα φορέματα.

Γι' αὐτὸ καὶ σὰς καλοῦμε σήμερον στὸ Ἀτελιέ μας. Μὲ τὸ ἀπαράμιλλο γούστο τῆς ἡ Κα Φορνάρο θὰ σὰς ταβάλλῃ σὲ θεκτικὰ πλάσματα, μὲ τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ θὰ

Γυμνὴ ὁλόγυρα ἡ Γῆ θλιμμένη ζωγραφιά. Δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιὰ καὶ χάρι. παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. ὅλα τὴν ὄντι ἐρημίας καὶ θλίψεως ἔχουν πάρει.

ράψῃ θὰ λαμποκοπᾶτε σὰν γοητικές Νεράϊδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρόκειται σὰς κἀνῃ νὰ πιστέψετε πὼς πρέπει χεστε γιὰ πάντα θαμμένη τὴν ὁμορφίαν σας. Μὴν ἀφῆτε τὰ παλῆα φορέματα νὰ σκοτεινιάζουν τὴν γοητεία σας ἀπογοητεύοντες. Ελᾶτε στὸ Κατελὶνὸς μας, ὅπου μὲ μικρὰς μηνύσεις θὰ σὰς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα φορέματα ποὺ λαχταρεῖτε. Ἐτοίμασεν ἡ οἰκονομικὴ κρίσις, θὰ ἔχετε ὅλα τὰ μέσα ποὺ θὰ εἰσιπτόμενοι νὰ δείχνετε τῆς περιποίησός σας καὶ νὰ προκαλεῖτε τὸν θαυμασμό ὅλων ὅπου εἶδετε καλοντυμένη Κυρία, ὅπως καὶ κάθε κομψὴ Δεσποινίς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡΑ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΓΗΛ. 23. 22